

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Ertner_Jindrich-Norek.PDB

PDB Name: Ertner_Jindrich-Norek
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.6.2003
Modification Date: 7.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jindřich (Henry) Ertner

Norek

Limitovaná edice

Tahle kniha je šilená, ale to je celý život. Já vás chtěl jen varovat, čtete jen na vlastní nebezpečí, dál už neručím za nic.

Norek
malé dravé zvíře známé svojí rychlostí,
jeho kožešina je velmi ceněná,
další výrazy norkový kožich, norkový přehoz
pravděpodobně odvozeno od nořit, nora

Probudil jsem se, oči zalepené, někdo tady strašně křičí. Jde to z pokoje moje malé sestřičky, sakra co se to děje, řve jak kdyby jí na nože braly a snad ještě o trošku víc. Jdu se tam podívat.
V chodbě je cítit chlast a jako by se tu někdo vymočil, fotr už je asi zpátky. Je mi dvanáct a mám dojem, že toho hajzla nenávidím už od narození. Dveře jsou otevřené.
Křik přestal, to nevěstí nic dobrého. Když křičí, žije, když nekřičí, je možné cokoliv.
Nakoukl jsem dovnitř, moje malá sestřička tady bezvládně leží a to prase po ní leze. Tak bych křičel.
Tak to ne, tohle teda fakt ne, fotr je velkej a já tak ztraceně malej. To je tak nespravedlivé. Tohle ne, tohle skutečně ne, máma mně nepomůže, co mám dělat? Co mám dělat???

Já tu svini zapíchnu, pak jí konečně dá pokoj. V mysli se mně vynořil obraz nože, následovala kuchyň a pak kredenc plná kudel.
Však já tě dostanu, byla moje jediná myšlenka. Moje malá sestřička bude mít pokoj. Zachráním ji a konečně jednou udělám něco pořádně.
Tak už jsem zase tady s kudlou v ruce a ohněm v srdci, jdu na to. Ten dobytek je tak mimo, že mě snad neuvidí.
Neviděl mě, je na ní zády ke mně. První rána, nějak jsem se netrefil, svezlo se mu to po žebrech.
Další, ta byla lepší, vypadá to, že jsem přes žebra prošel. Další a další rány se ujímaly do těla. Jako bych byl v transu, rána a další a ještě jedna.
Kde se tady bere takové krve? No tak mu ještě přidám, co kdyby měl nějaké námitky.

Probudil jsem se. Jsem celý zpocený. Kde to jsem? Doma, kde jinde bych byl. To už je tenhle týden poněkolkáté.
Ztracené noční můry a ztracený psycholog, ty jeho medikamenty mně vůbec nepomáhají. Jestli to takhle půjde dál, brzo se pořádně nevyspím. No nic nového, chtěli byste mít takovéhle sny?

Docela jsem zapomněl na základy slušnosti, jmenuji se Karel Norek. A jsem docela normální, teda až na pár nočních můr. Pražák od narození, teď mně je třicetšest. Bydlím na Vinohradech v takovém tom starém činžáku z první republiky. Svobodný mládenec, prodáváč hraček, to jsem já.
Kromě toho mám dva metry a sto kilo a to vám garantuji ani deko přes váhu, samý sval. Vypadá to, že jsem se od té doby, co jsem byl dvanáctiletý klučina mé noční můry, docela spravil.
Pracuji tady za rohem v jednom středně velkém hračkářství. Někdy mě to leze na nervy, ale jinak to docela jde. Mám klid.
Děti, které k nám chodí s rodiči nakupovat, jsou čas od času i docela milé. Mám docela prima šéfa.
Moje noční můry začaly asi před půl rokem, našel jsem si na to psychologa. Že prý to spolu zpracujeme, tak tam chodím a jediný výsledek je, že mám ty ztracené můry stále častěji. Teda ona ta můra je jen jedna a pořád má stejný průběh.
Probudím se, někdo křičí, naběhnu tam, vidím otce na mé malé sestře a nenapadne mě nic lepšího, než ho sejmout. Ten přibližlý psycholog mě chtěl namluvit, že to je nezpracovaný vztah s otcem. No tak jsem tomu „doktorovi“ řekl, že

jsem svého otce nikdy neviděl, natož abych ho zvládnul zabít. I když představa to není špatná, parchant nás nechal s mámou samotné.

Můj otec odešel od mojí matky, když mi byly asi tak tři měsíce. Jinak s matkou jsem vycházel docela dobře, teda ona je už po smrti, takže s ní teď vycházím ještě lépe. A mimo jiné nemám žádnou sestru. Vždyť říkám, že to je za vlasy přitažené.

No to je jiný příběh, teď musím do práce. Šéf fakt nemá rád, když chodím pozdě. Teď se sakra připozdilo.

Pražské ulice po ránu, radost pohledět. Ještě, že to do práce nemám tak daleko. Mačkat se někde v metru, to je to poslední na co mám dneska chuť.

Přidal jsem řádně do kroku, abych to stihl. Jak to tak vypadá, je to s přehledem, jdu včas.

* * *

Zase jeden klidný, pohodový den. Jako ty předcházející i následující. Co si pamatuji tak pracuji tady v tom obchodě.

Jo chodil jsem do školy a byl jsem na vojně, ale to je tak strašně dávno. Dřív jsem bydlel na druhé straně Prahy, takže tady ve své podstatě nikoho neznám. Fakt je ten, že nikoho nepotřebuji. Cvičím doma a víc mě nějak neláká.

Zákazník náš pán, to je heslo našeho šéfa. No jo, ale když vám přijde ženská s šestiletým parchantem, který je zvyklý si dělat co chce, tak se tohle krédo naplňuje dost těžko.

O kom se mluví, nedaleko bývá.

* * *

Tak mám zákazníky, úsměv sem, úsměv tam. "Jak vám mohu posloužit?" znáte to, typický milý obchodníček v praxi.

Až na toho malého budižkničemu. Budižkničemu je slabý výraz, smrad je to, nic jiného. Běhá tu kolem dokola a řve, jako kdyby mu to tu patřilo.

Vůbec by nebylo špatné, kdyby zmizel. Jak jsem na to pomyslel, tak on fakt zmizel!!! Do háje to je divný. Ženská kouká pěkně vyjeveně. Po pravdě řečeno já taky.

Na ulici začaly řvát brzdy nějakého nákladáku, rána jak z děla. Co to bylo?

Běžím ven, podívat se co se děje. Policajti tu ještě nejsou, bodejť by byli. Asi nějaká bouračka. Ženská je tu taky. Je nějaká aktivní, běží až na to místo kde se to stalo.

Tak jsem tam taky došel a jak se tak hezky obrazně říká, to co jsem viděl mě vzalo dech. Ženská nejdřív začala brečet, teda to není přesné, dostala hysterický záchvat. A o pár sekund později už nehysterčí, začala zvracet. Ani se jí nedivím, já jsem nesnídal, tak nemám co.

Nějak mě stejně rozsráčkovaná lidská těla nic nedělají. Nevím jak je to možné, normální to asi není, nicméně je to tak.

To co mě vzalo dech je to, že to rozsráčkovaný tělo je ten malej smrad. No teď je to smrad doopravdy. Víte jak smrdí vystříknutý člověk? Kvalitně. No a když ho necháte chvíli uležet je to ještě lepší. Z toho nákladáku, je to takové to velké Volvo, vyskočil chlap, nejdřív si odbyl zvracecí proceduru a teď se celý klepe a řve:

"Nemohl jsem nic dělat, najednou se přede mnou objevil, asi tak ve výši čelního skla, a pak to šlo ráz na ráz."

Musím podotknout, že ten ráz byl fakt slušný. Že jel padesát, tak o tom by se dalo s úspěchem pochybovat. Máme tu kousek rovinky a dá se tu jet drobet rychleji.

Ženská dozracela, asi bych ji měl nějak utěšit. Ale jak? To přeci není možné. Lidi nemizejí a neobjevují se na jiném místě jen tak. Teda až do teď jsem si to myslel. Zato přeci já nemůžu!

V televizi jsem o podobných případech slyšel, ale takhle na vlastní kůži je to nějaké jiné. Věřte si televizi, oni si v rámci zvýšení sledovanosti vymyslí cokoliv.

Ženská se na mě vrhla, že prý za to můžu. Jak můžu, krávo? Měla jsi si toho svého hošíka lépe hlídat. Vyběhl ti na ulici a skočil pod nákladák. Rozhodně uměl skákat velmi dobře, čelní sklo Volva je tak metr a půl nad zemí. Nehoda, jasná nehoda.

Najednou je tu fůra lidí, někdo tu ženskou odvedl. Ještě chvíli a asi bych jí praštil.

Hmm... když na to přijde, vůbec by mě nedělalo problémy jí zabít. Sakra kde se tohle ve mně bere? Že on ten psycholog má nakonec pravdu? Nezpracovaná agresivita nebo jak ono se to jmenuje. Blbost, já jsem normální!

Policajti dorazili, že prý se bude vyšetřovat. Převyprávěl jsem jim to s tou nehodou, byl to takový postarší tatík. Chvilí se vyptával a pak jsme sepsali protokol. Když to bylo hotové, tak se se mnou dal do řeči.

Je nějaký zmatený z toho co mu vyprávěla ta ženská a řidič. Údajně jsem první svědek, který učinil normální výpověď.

Usmál jsem se, nasadil svůj podlézavý kupčický úsměv a ujistil jsem ho, že vše bude v pořádku. Nehody se stávají.

Mám dnes domluvenou schůzku s psychologem. Šéf mě poslal domů, dozajista jsem prý utrpěl šok. Nakonec z něj vypadlo, že už dnes pracovat nemusím.

Tak jdu k tomu doktorovi. Uvidíme co mi řekne. Sedím v ordinaci, má ji docela pěkně zařízenou. Respektive ležím, mám toho troubu někde za hlavou a zase do mně hučí. Tak mu vyprávím to co vy už všechno znáte.

"Takže, pane Norek, vy mně tu tvrdíte, že jak jste pomyslel na to, aby ten malý chlapec zmizel, tak že zmizel?"

"Jo tak nějak, dyť vám to říkám už po čtvrté."

"Vypadá to, že jsem vaši diagnózu podcenil."

A takhle to jde pořád dokola. Už mě začíná unavovat. Tak jsem mu to řekl.

On zase něco o nějaké nezpracované agresivitě. Nezpracovaná agresivita, co to vlastně je?

Nejdůležitější je, že si mě tu chce nechat na pozorování. Tak to teda ne. Na to mu neskočím, to už bych se odsud nedostal.

No vlastně, když mohl zmizet ten malej smrad, tak bych mohl zmizet i já, nebo ne? Tak to zkusíme. Zavřel jsem oči a snažím se. Chci být venku, chci být venku, chci být venku...

Zase jsem oči otevřel a co nevidím, stejný strop, stejné kanape, stejný doktor. Tak to nefunguje, takže to byla nehoda. Jak jsem měl zavřené oči, tak jsem teď zjistil, že doktor nějak není tam, kde by měl být. On mě chce svázat, tak to teda ne hošáňku.

Doktor se ke mně sklonil, v ruce jakési cosi. Praštil jsem ho, co mně asi tak jiného zbývalo.

Složil se jako domeček z karet. To jsem nevěděl, že umím takhle pěkně praštit. Tenhle doktor u mně skončil. Jak se na něj tak dívám, tak už asi doopravdy skončil. No asi bych ho měl nějak stabilizovat, co kdyby mu třeba zaskočil jazyk. To by bylo sice neúmyslné zabití, ale stále zabití.

Vzal jsem ho a uložil na to jeho zpovídací kanape. Je to divný, byl jak kus hadru. Jak tam tak ležel a nehýbal se, najednou koukám teče mu z koutku krev. Sakra ta rána byla nějaká silná. Však on se sebere. Zas takový měkota to snad není.

Prohledal jsem mu stůl a kartotéku. Docela by mě zajímalo, copak si o mně zapsal. Samé učené kecy, nic zajímavého.

Tady na té stránce něco je:

"Dnes mě pacient vyprávěl o zvláštním zážitku. Zákazník chtěl zaplatit zboží, které měl vybrané, po bližším zkoumání zjistil, že mu jedna z hraček chybí. Chtěl se pro ni vrátit. Významné je, že tento druh zboží se vyskytuje pouze na druhé straně obchodu. Byl pacientem vyzván, aby se do košíku podíval ještě jednou. Po této výzvě daný objekt našel. Dle pacientova vyjádření, tam ta hračka předtím skutečně nebyla. Zajímavé. Poznámka: nezbytně nutné informovat dr. Faulknera."

No, učený pánové by mě chtěli pozorovat, ale já nechci. Vyšel jsem z ordinace, sekretářce jsem řekl, že pan doktor nechce být rušen.

Tady už mě neuvidí. Tak nějak automaticky jsem zamířil zpátky do obchodu. Přeci jen nejsem zvyklý, že mě dopoledne pošlou domů. Hlavně jsem měl plnou hlavu toho, co se dneska stalo.

Nejdříve ten malý kluk, pak doktor. Mám dojem, že se mi můj život začíná pěkně rozpadat. Nehoda, náhoda. To všechno je jen nějaká shoda náhod nebo tak něco. S podobnými myšlenkami jsem vstoupil zadním vchodem do obchodu.

Vešel jsem dovnitř a chtěl pokračovat dál, když tu náhle jsem měl takový zvláštní pocit, že by bylo dobré jít pěkně potichoučku.

Normálně na city, tedy pocity moc nedám, ale když půjdu jako myška, tím nic nezkazím. Dveře ze skladu do šéfovi kanceláře byli pootevřené. Přišoural jsem se tam s našponovanými ušima, očima a já sám nevím, kolik těch smyslů vlastně mám.

Má předtucha se potvrdila, se šéfem tam byli ještě další dvě chlapiska. Teda aspoň podle toho jak mluvili bych řekl, že jsou tři.

"Ti říkám, že to je přesně to, čeho jsme se báli. Tak jak, co chcete dělat?"

Čeho se báli a vůbec, kdo jsou ti lidé?

"Co říká v podobném případě předpis? Pánové je to jasné. Jdeme."

Tak tak jsem se stačil zdekovat. Do víru mých myšlenek začíná prolínat pochopení, ehm tedy spíš nepochopení. Vůbec se mně to nelíbí. Pro jistotu je budu sledovat, kam že se to ženou. Schoval jsem se ve skladu. Vyrazili na ulici, nechal jsem jim náskok.

Tak kampak pánové kam jdete? Jedna ulice, druhá a má předtucha se začíná zhmotňovat. Vlezli do mého činžáku. Do prdele, tak jsem měl pravdu, jdou ke mně domů. Oni jdou po mně. Proč? Vždyť jsem jim nic neudělal. A o jakém předpisu to mluvili?

Jediný kdo mně na tyto otázky může odpovědět jsou ti pánové nahoře. Bohužel mě napadlo pouze jedno jediné řešení, jít se jich zeptat.

No mám dojem, že není nejlepší nápad to vzít předním vchodem. Mám být v podkrovní, dá se k němu dostat normálně po schodech nebo výtahem. A pak se tam taky dá dostat přes půdu. To je všechno hezké, ale jak se ukáže ve dveřích, tak už je to všechno špatně. V koupelně mám střešní okno, renovace mého bytečku stála nemalé jmění. Jak to tak vypadá, vyplatila se, to by mohlo vyjít. Teď se jen musím modlit, aby bylo otevřené. Ani byste nevěřili, jakou to práci dostat se na střešku.

Nejhorší byla ta důchodkyně, kterou jsem potkal v mezipatře. Chtěla si povídat. Takový jsou ještě horší než malý parchanti. Ještě, že mám natrénovaný svůj úsměv. Musel jsem jí vysvětlit, že jdu kontrolovat střešku. Taková milá paní to byla a pak jí nějak uklouzly nohy a už frčela v kotrmelcích dolů. Ani jsem se jí nedotkl, co si o mě myslíte!!!! Radši jsem nezkoumal, jak dole dopadla. Rozhodně nedopadla do měkkého, a ty čtyři patra jí na kráse rozhodně nepřidaly.

* * *

Střeška byla pěkně kluzká, ale na mě si nepříjde. Lepší kluzká střeška než ti tři co na mě čekají vevnitř. Okno je přede mnou jak na dlani. Nejen to okno je jak na dlani, k tomu ještě ulice a ta je proklatě hluboko. Dal jsem si závazek, že na ulici se dostanu hezky pomalu, volný let nepřichází v úvahu. Vypadá to, že mám dneska štěstí, okno je pootevřené. Spíš bych řekl, že jsem si to objednal. Když už jsme u toho objednávání, tak by nebylo špatné, kdyby ti pánové nedělali moc velké problémy.

* * *

Já chci žít, kdokoliv by mě v tomto předsevzetí chtěl bránit má problém. Sedím na střeše a najednou mně došlo, že sedím na střeše. Já, schopný to prodáváč hraček, se právě chystám vtrhnout do vlastního bytu.

Nejen vtrhnout, já jsem připraven toho kdo se mně postaví odstranit z cesty. To nejsem já, nebo ano? Co to tady vlastně dělám? A pak se to stalo, nějaký divný hlas se mi rozezvučel v hlavě nebo jsem to byl já?

"Tak poslouchej Norku, nebo jak se to teď vlastně jmenuješ, buďto tam vlezeš a ten problém jednou provždy vyřešíš, nebo můžeš skočit ze střechy dolů. Mám dojem, že to bude rychlejší než to co pro tebe mají nachystáno ti pánové uvnitř. Jasný?" Sakra kdo byl zase tohle? Ale má pravdu. Jdu na to. Nakoukl jsem dovnitř, moje koupelna vypadá zcela normálně. Teda normálně, jak často se díváte skrz střešní okno do vlastní koupelny? Já moc často ne, teda vůbec.

Dveře do chodby jsou zavřené, alespoň něco. Sakra zase ta předtucha. Tak jsem se stáhnul a udělal jsem dobře. Dveře cvakly, někdo vlezl dovnitř. Teď nebo nikdy.

Chlapík sedí na míse a tlačí. Moc jsem nad tím nepřemýšlel a skočil jsem skrz pootevřené okno dolů. Jelikož ta mísa je pod oknem, tak to není až zas takový problém.

Naštěstí jsem se trefil do té strany, která se otvírá dovnitř. Nebyl to od toho panáčka zrovna nejlepší nápad, jít v tuhle chvíli na záchod, přeci jen když vám spadne při srání za krk sto kilo, tak vám to neudělá dobře. Automaticky jsem mu hrábnul po vazy a dokonal tak dílo zkázy. Ani nestačil dotlačit.

Nejhlasitější zvuk, který byl za celou akci vydán, bylo lupnutí zlomené páteře. Jak to tak vypadá, jsem skrytý talent. No dobře, máte pravdu, okno si taky trochu bouchlo, ale fakt ne moc. Hlavně, že si jeho kumpáni ničeho nevšimli, to už bych tu měl společnost. To znamená, že jsou tu ještě dva páni na holení.

Sakra, já ho zabil! Ale co jsem mohl dělat jiného? Buď on nebo já!

Copak měl chlapec u sebe. Oblek, peněženka a pistole. Jediné co v peněžence bylo jsou tři litry. Jinak nic. Nic!!!

Začal jsem si prohlížet zbraň, že je to čezeta jsem poznal jen kvůli tomu, že to na ní bylo vyraženo, teda spíš než vyraženo vybroušeno. Je nějaká lehká asi keramická. Takový typ jsem v životě neviděl asi nějaký experimentální model. K tomu laserový zaměřovač, tlumič a dva zásobníky. Střelivo bylo také nějaké divné, nějak mně chyběly nábojnice.

Mám dojem, že odborníci tomu říkají caseless, no ale já odborník nejsem.

Přesto byly všechny zásobníky plné. Cizí a přesto tak známé. Myslím, že teď půjde to holení daleko lépe. Nestává se tak často, aby holičovi zůstal za nehty krk, s tím se budu muset smířit později.

Jak mně čezetka sklouzla do ruky, měl jsem takový divný pocit, jako by jsme k sobě patřili. Odemkl jsem dveře od záchodu a přes hledí odjištěné zbraně jsem nakoukl do chodby.

V tu chvíli se mně v hlavě rozeznělo: "Amatér, nejdřív se střílí a když náhodou někdo zbude, tak pak se mluví. Nebo jsi se to učil jinak?"

"Jak učil? Já jsem prodáváč hraček, pokud jsi to ještě nepostřehl. Já jsem se učil jak vyjít se zákazníkem, tím mé učení skončilo."

Bylo to tak jak jsem myslel. Měli vytažená křesílka, seděli proti vchodovým dveřím a čekali. Ještě, že je koupelna tak pěkně vzadu, mám je jako na střelnici. Možná by nebyl špatný nápad začít vyjednávat.

"Zdravím pánové, pokud se někdo pohne, bude to pravděpodobně poslední co udělá." Zajímavé je, že ať člověk řekne cokoli, podobní typci si nedají poradit.

S laserovým zaměřovačem se trefí každý a neopomeňme, zmínit psychologický aspekt toho hezkého bodu, který se tak efektně na těle vyjímá. Celo je v tomto případě ideálním cílem.

Zpravidla se tento bod stává předzvěstí něčeho zlověstného. Na jedné straně je tím malý otvůrek a na straně druhé pak pořádný otvor, skoro by se dalo říct díra.

Zpravidla se vytvoření tohoto nového tělesného otvoru neslučuje se životem účastníka. Dalším průvodním jevem je stvoření nepořádku. Tento se nedá ignorovat, ba přímo by se dalo říci, že je k nepřehlédnutí.

Jeden z nich byl aktivnější, pohnul se, a proto nás opustil o něco dříve. Objevil se výše popsáný efekt, pánovi jsem vyrobil třetí oko. Bohužel stačil ještě před svým odchodem zmáčknot spoušť. Kulka mě trefila do levého ramene.

Zjist'uji, že je přímá úměra mezi vymalováním, šedou kůrou mozkovou a měrou spolupráce ostatních dotázaných.

Dále zjist'uji, že mám obrovské kvanta krve o které jsem až dodnes nevěděl. Zbyl mně už jen můj šéf. Na mé přání odložil zbraň.

"Řekl bych, že nastal vhodný čas na konverzaci. Máte pro mě nějaký pěkný příběh?"

Byl to profesionál, než jsem stačil zjistit, co se děje, byl mrtvý. Nějak si to nedokážu vysvětlit. Do hajzlu, zase jsem se nic nedozvěděl a rameno bolí.

* * *

A pak tu byl zas: "Norku jsi pěkný amatér. To si zapomněl jak se pořádná práce dělá?"

Jak zapomněl, já jsem prodáváč hraček, žádný voják, agent ani nic podobného! Je to jasný!!!

"Viděl jsi, jak jsi mu zlomil vaz? Cítil jsi ten dotek zbraně? A to mě chceš vyprávět, že jsi prodáváč hraček?"

No dobře a co mám jako podle tebe dělat teď?

"Třeba bys si mohl vzpomenout na toho malého, nevinného chlapce."

Co mě otravuješ s tím smradem? A vůbec, kdybys si měl pamatovat všechny malý smrady který sem kdy potkal, to bych pak neměl v hlavě nic jiného.

"Jak jsi to udělal, že zmizel?"

Já to neudělal!

"Ale udělal. Teď by nebylo marné, kdybys sis vzpomněl, jak jsi to udělal."

Proč zrovna teď? Jestli hodně rychle něco neudělám, tak tu za chvíli vyteču.

"No právě, s tím to souvisí. Když můžeš teleportovat lidi, můžeš se i vyléčit. Jasný? Stačí si uvědomit co a jak a vědomě to přijmout. Je to tak těžký?"

Jak přijmout, jako že můžu teleportovat lidi, léčit, ničit, cokoli?

"Ano, tak nějak."

Hmm..., tak já to teda, kurva, přijímám. A co teď? Abrakadabra a všechno je jinak?

"Norku ty jsi vůl, když říkám věřit, myslím tím, že musíš věřit, bez podmínek, bez ptaní. Tak jako v ten okamžik, kdy jsi poslal do nebe toho chlapce."

Jak do nebe? Sem s ním mrsknul proti nákladáku a že to byla pěkná slupka. Co sem kurva taháš ňáký zasraný nebe?

"Byl jsi v tu chvíli naladěný na realitu, byl jsi realita. Ten chlapec neměl nic proti, tak letěl. Staň se realitou, staň se tím, kým jsi. Pak pochopíš a zvládneš daleko víc."

Teď to nejde. Když jsi tak chytrý a stejně mluvím sám se sebou, nechceš to léčení zmáknout ty?

A do prdele!!!

To není možné, sakra já jsem se asi doopravdy zbláznil. To fakt není možné.

"Jak jsi to udělal???"

V jednu chvíli mám rameno prostřelené, že mně je vidět skrz a vzadu mě kromě ramena chybí i kus zad a teď je v pořádku.

Když říkám v pořádku, tak myslím v pořádku. Ani jizvička, nic, kůžička jak u nemluvněte. Jen ta díra v bundě a košili mně zůstali. Ty hajzle, jak jsi to udělal?

"Smiř se s tím, že jsi to udělal sám!"

Tak teď stojím ve svém malém bytě, okolo jsou tři mrtvolky a mluvím sám se sebou. Řekl bych, že ten zatracený psycholog měl pravdu. Jsem magor, ale než mě zavřou do blázince, tak chci vědět co se to tu děje.

Než mě zavřou, tak jich sebou pár vezmu, jen tak pro jistotu, tím člověk nic nezkaží. No přinejmenším bych si zpravit náladu. Asi na té nezpracované agresivitě něco bude.

Pane chytrý, nebo kdo ty jsi zač, nechceš mně říct, co mám teď jako dělat?

"Kdybys v koupelně dával pozor, zjistil bys, že tam je kufřík," hlásil chytrák.

Kufřík, jaký kufřík zase? On měl zase pravdu, je tu kufřík. A je nějaký velký. Tak copak nám to tu pánové nechali. Šest zašpuntovaných litrových lahví bez označení. Řek bych, že chlast to nebude. Tak si k tomu čuchnem. A zase den divný pocit, že to není zrovna nejlepší nápad. Dobře tak si nečuchnem.

Jak jsem si tak rozjímal o čuchání, najednou jsem věděl. Pěkný svinstvo v těch lahvích. Měli to přichystané, přichystané na mě. Doslova bych se vypařil. Doufám, že to na ty tři bude stačit. Alespoň se mně vyřešil problém s odstraňováním mrtvol, mimochodem, to je největší otrava na zabíjení.

Na dně byl zapadlej dodací list, byl zapadlej skutečně kvalitně. Málem jsem si ho nevšimnul.

Copak to tu máme. Nějaké chytré latinské názvy a pak podpis. A taky je divné, že ten formulář je francouzsky. Ten člověk byl buď kočka nebo doktor, nikdo jiný takhle neškrabe.

Po delším zkoumání se mi podařilo sesumírovat jméno. Je to něco jako Fallur, Foller, Faulkner a sakra. Faulkner, to už jsem dneska někde viděl. U toho prašivého psychologa, to byl přeci taky Faulkner. To teď musí chvilku počkat. Mám práci.

Když jsem do koupelny nesl šéfa, vzpomněl jsem si, jak jsem si o něm ještě dneska ráno myslel jaký je to prima chlap.

Mýliti prý lidské jest, ale takhle moc?

Prohledal jsem to co po nich zbylo a začal dělat inventuru. Tři čezety, odpovídající počet zásobníků a pět tisíc v hotovosti. Můj pan vedoucí měl u sebe doklady, ale ty mně jsou vcelku na nic. Pak jsem chvíli uklízel a měl jsem byteček znovu jako klikku, teda až na ten zhnědlý flek na zdi. Budu muset vymalovat.

Pánové už také odplavali, nejdřív se jim do odpadu moc nechtělo, ale těch šest lahví je vcelku docela rychle přesvědčilo. Nejdřív jsem se bál, že to smalt mé krásné vany neustojí. Nakonec to ustál, zaplat' pánbůh. Přeci jen se docela špatně vysvětluje, když vám doma najdou tři těla.

* * *

Venku začala houkat siréna, copak se to děje? Opatrně jsem skrz záclonu vykoukl na ulici. Přijela sanitka, pánové s nosítky si to hasili do vedlejšího domu.

Aha asi někdo našel starou paní. Našel, ale jak to tak vypadá tak trochu pozdě. Paní vynesli dva lapiduš v takovém tom černém futrále. Usuzuji, poněvadž byl ten futrál zavřený, že to paní neustála. No jo, nehody se stávají.

* * *

Konečně chvilka klidu. Měl bych si přebrat myšlenky a rozmyslet co bude dál. Abych pravdu řekl, tak ten dnešní den se mně zrovna dvakrát nevyvedl.

Nejlíp se mě přemýšlí ve vaně, když má člověk pěkně až po krk horkou vodu. Řádně jsem jí vypláchnul, a naložil se do láku. Měl jsem o něco větší štěstí než předchozí návštěvníci mé vany.

Pravda je, že v Praze vám z kohoutku teče ledacos, pořád to však nemá takovou sílu jako ten materiál z lahví. Až půjdu ven budu muset vyhodit to zničené oblečení, tady ho nechat nemůžu. Náhoda je blbec.

* * *

Hlavu mám plnou otázek a odpovědi žádné. Zatím jediná stopa je ten divný doktor Faulkner. Budu muset jít navštívit toho svého připitomělého psychologa. Vylezl jsem z vany krásně odpočínutý. Docela dlouho jsem zkoumal svoje rameno. Asi začnu věřit na zázraky. Našel jsem si náhradní oblek a vyrazil.

* * *

Máme tu za rohem takový pěkný fast-food. Něco k snědku by bodlo. Po vydatné krmi, doufám, že už dneska nepotkám žádné lidské vnitřnosti, jsem nabral směr na psychologovu ordinaci.

* * *

Je to takový zvláštní pocit, když se vám u pasu nese devítka (to jsem ještě poznal až takoví ignorant nejsem). Ty dvě zbylé jsem nechal doma. Přišlo mi to jako docela dobrý nápad si vzít jednu na cestu. Nemám rád nemilé překvapení.

Když jsem dorazil k doktorově ordinaci, zjistil jsem, že je tam nějak rušno. Před vchodem stála sanitka a policejní vůz. To nevypadá dobře. Mám svůj úsměv skutečně dobře natrénován, policista u vozu neodolal.

"Dobrý den, copak se to tu děje strážníku?" Je zcela normální, že na podobnou otázku dostanete ráznou odpověď.

Třeba něco jako: "Občane pokračujte v chůzi, to se vás netýká." Teda pokud narazíte na slušného policajta.

Pro změnu jsem se dozvěděl co jsem potřeboval vědět. "Ale nějaký magor sejmul svého doktora. Kam to spěje, když už ani blázni nejsou normální!"

Tak jsem ho praštil moc, zasranej doktor. Za živa stál za hovno a ještě mě to bude stěžovat po smrti. Hajzl. Se strážníkem jsem se hezky rozloučil a pomalu odešel pryč.

Jak to tak vypadá, tak kromě kamarádů těch pánů, se kterými jsem se tak pěkně skamarádil u mně doma, po mně půjdou i policajti.

To znamená, že se nemůžu už doma ukázat. Kromě toho tam najdou pistole a když na to přijde ten flek na zdi se taky přehlíží blbě. Mám dojem, že to bych jim asi nevysvětlil. Mé vyhlídky se rázem pěkně ztenčily. Kolik Faulknerů může v Praze být? Jeden, dva, víc rozhodně ne. Přeci jen takový jméno člověk nepotká na každém rohu.

"No jo, ale co když z Prahy není?" To bych ho mohl hledat do aleluja. Další možnost by mohl být šéfův byt. Ještě, že jsem ty doklady vzal sebou. Tak tady to máme, Londýnská, to není zas až tak daleko.

Nemám rád podzim, takový ten divný přechod mezi létem a zimou. Když se člověk ještě k tomu musí potloukat venku, brrr. Nejlepší je vlézt si pěkně pod deku a v teple to přečkat.

Teď mně prší za krk a o teple bych si mohl nechat jen zdát. Konečně jsem to našel. Je to nějaké divné, dům tu je, ale jmenovka nějak ne. Budu se muset dostat dovnitř.

V hlavě se mi objevil obraz domovnice vynášející odpadky. Nevěřili byste tomu, asi tak ihned se ta ženská objevila. Začínám mít pocit, že to s tou náhodou není až zas taková náhoda. Jestli to takhle půjde dál asi začnu věřit na ty učený kecy pana chytřejho.

"Dobrý den, dobrá ženo, kdepak tady bydlí pan Patočka?" oslovil jsem tu osobu.

"Jakej Patočka mladej a vůbec nestůj tady a pomoz mi," hlas jí skřípal jak babě Jaze v Mrazíkovi.

Tak jsem jí pomohl. "Josef Patočka, měl by tu bydlet."

"Tak ten tu panáčku nebydlí to ti garantuju a že tu bydlím už vod dvačtyřicátýho, jo to byly časy. Ne jako teď."

Nevím proč, věřil jsem jí. Tak mě z mého seznamu vypadl další bod. Začínám mít dojem, že jsem si to celé vymyslel. Můj pan vedoucí zcela evidentně neexistuje.

* * *

Možná by nebylo úplně od věci, jít se podívat do hračkářství, třeba tam ten chudák nechal něco co by mně mohlo postrčit dál. Mimo jiné by to mohl být jeden z cílů jeho kamarádů. Třeba bych se jich mohl zeptat.

"Akorát to nesmíš zvorat jako minule." Zase se ozval pan chytřej. Hele chytřej, když jsi tak chytřej nechceš převzít velení?

"Uhádl jsi, nechci. Jen se starej, čím víc se budeš starat, tím víc budeš rozumět. A o to tu jde, o to abys rozuměl."

* * *

Cestu do našeho hračkářství bych mohl jít poslepu. Vysadte mě kdekoli na Vinohradech a já vám ho najdu.

Šinul jsem si to a přemýšlel, co to vlastně bylo za hajzly. Když na vás někdo místo pozdravu vytáhne bouchačku je podle mého zákonitě divnej.

Jediná možná obrana je mít bouchačku v ruce dřív. Jak jsem na to pomyslel, už jsem jí měl v dlani.

Někdy mě ty moje předtuchy docela děsí.

Zase jsem jí schoval, je sice už tma, ale s pistolí v ruce je člověk až moc nápadný. V trafice jsem koupil noviny, teď už je to lepší. Pěkně noviny přes ruku a čezetku pod nimi.

* * *

Přihasil jsem si to dovnitř, jako by se nechumelilo. Vzal jsem to zase zadem, pro jistotu.

Vzadu nikdo není, to je dobře alespoň mě nebude nikdo rušit. Stejně musí krám zavřít a to se chodí předem. Někdy se docela vyplatí mít klíč.

Tak copak to tu máme? A pak se to zase stalo, zcela podvědomě jsem se otočil ke dveřím a jak se otvírali jsem do nich pustil pár kulek. Jelikož jsem měl nastaveno na "dávku", bylo jich trochu víc. Většina jich proběhla dveřmi.

Do místnosti se skácela mrtvola, byl to nějaký chlap. Abych byl přesnější, on se ani tak nekácel, jako spíš tekl. Tím že do místnosti tekl, mi dal šanci zjistit, že není sám. Plavmo jsem se vrhnul za šéfův stůl a vyprázdnil směr dveře zbytek zásobníku. Kromě toho, že ten druhý pán byl zcela zjevně nasraný, měl v ruce něco moc, moc ošklivého.

Jakmile jsem zapadl za stůl, měl jsem dojem, že do místnosti vletělo hejno vos. Ještě, že můj ex-šéf má tak kvalitní stůl.

Jak by řekla moje babička, prvorepublikovej, to ještě řemeslníci zvládli kvalitní práci. V tenhle okamžik bych jí dal i zapravdu a až někdy nějakého takového řemeslníka potkám, budu mu muset veřejně poděkovat.

Doufám, že nemá granát to by docela bolelo. Při svém rozjímání jsem vyměnil zásobník. Ta zbraň mě začíná uchvacovat. Nepočítal jsem, kolik těch včelíček se do ní vejde, ale je jich dost a já jsem je vypustil z úlu skoro všechny najednou. A

ona je teď jen trochu zahřátá.

Najednou bylo takový divný ticho, copak je zase tohle, že by tomu padouchovi došli náboje? Nebo chce přesedlat na něco tvrdšího? Já ho tu nechci, nelíbí se mi, když po mě někdo střílí. Chci, aby odešel.

A zase jsem věděl, nevím jak, ale věděl. Pán není, zmizel. Když říkám zmizel, tak myslím zmizel. Byl fuč.

Asi začnu věřit. Nezbylo po něm vůbec nic. Kdyby to takhle šlo dál a všichni co mě chtějí dělat problémy mizeli, to by nebylo vůbec špatné. Horší varianta je, že se sebral a běžel pro posily.

* * *

Moc času nemám, tak copak nám tu pan Patočka zanechal. Účty, dodací listy, objednávky a jinak nic?

Jak mám přijít na to, kdo že mě to vlastně chce, když ti zmrdi nejsou schopní nechat jedinou pořádnou stopu.

Tady to začíná být horké, měl bych zmizet. A zase nic, nezmizel jsem, na přímá přání mě to nějak nereaguje, tak hold budu muset jít pěšky.

Vypůjčil jsem si od toho pána, co přišel tak nečekán a hlavně nezván, jeho kvér. A že to je pěkná práce. Židy moc rád nemám, ale co se Uzi týče odvedli pořádnou práci.

Tvrdit o Izraelcích, že jsou židáci, není moc zdraví prospěšné, zvláště pokud se nějaký v okolí vyskytuje.

Nejhorší je, jak vás pořád lákají do obce. Jednou jsem potkal v takové zapadlé hospodě postaršího Icika s papouškem. Na tom by nebylo nic zvláštního, až na to, že ten papoušek mluvil. Jediné co uměl bylo: "Přidej se k nám do obce, přidej se k nám do obce, je to změt' těl."

Tady teď zůstal akorát jeden rozteklej hajzl a ten se myslím už zlobit nebude i kdyby byl žid.

Docela by mě zajímalo, z čeho střílel ten druhý. Uzi to nebyla, to bylo něco většího. Rozhodně tu nebudu čekat, abych se to dozvěděl.

"Zase si to zvoral Norku, neřikal jsi něco o tom, že si s nimi chceš promluvit?"

Já za to nemůžu a vůbec mám dojem, že si z té podělaný pistole začal střílet ty. I když musím přiznat, že kdybys nezačal asi by bylo po mně. No jo, po mně, ale to by pak bylo i po tobě. A vůbec jsi pěkný hajzl. Proč to nechceš převzít? Šel bych si lehnout a počkal bych, až do vyřešíš.

"Jestli budeme něco řešit, tak spolu. Já jsem ty, ty jsi já. Ty jsi akorát tu část sama sebe která jsem já pořád ještě neakceptoval a hlavně zapomněl. Tak s tím kurva už začni něco dělat, jak ty tak hezky prozaicky říkáš."

Co mám furt akceptovat, dobře, jsem prodáváč hraček, to není takovej problém akceptovat.

"To je sice pravda, ale to jsem nemyslel."

Tak jo, jsem vrah, ne vrah nejsem. Stejně jsem je zabil v sebeobraně a to není vražda. Takže vrah nejsem.

"A ten chlapec? Když někoho zabiješ, ať si říká kdo chce co chce, jsi vrah. Podmínky nejsou podstatné. Vrah, vrah, vrah... to je to tak těžké?" švitořil ten chytřej hajzl.

Jo je, já jsem si vždycky myslel, že jsem hodný, milující, prostě bílej. A ty mě tu teď cpeš, že se mám celý zabalit do černý. O stoosmdesát se obrací blbě.

Vždyť ty mně boříš celej můj svět.

"Jak bořím, kdo držel tu bouchačku, když jsi je poslal domů? TY. Tak už se s tím smiř."

"Jak poslal domů, co to tu zase žvaníš. A vůbec zmiz, nemám na tebe náladu."

* * *

Oblékl jsem si svůj hubertus a vydal se do ulic. Potřebuji někde sehnat nocleh. Nejlepší někde mimo. Po delším trmácení jsem si našel pokoj. Jediné co jsem v okolí objevil, je hodinový hotel, nic moc, ale stačí. Potřebuji se pořádně vyspat. Vysprchoval jsem se a zalezl pod deku. Ráno moudřejší večera, to říkala už moje babička.

* * *

Ještě se čtyřma klukama máme zaútočit na hotel, musíme to udělat rychle. Údajně tam drží pár rukojmí. Poněvadž to jsou Američani, je o ně velkej zájem.

Jediné nějaký debilní amík jede na dovolenou do banánové republiky, kde každou chvíli hrozí státní převrat. Chlapci od druhé rotý zahájili krycí palbu, jde se na to.

Velitel běží první. Otevřely se dveře a než stačila ta černá držka vystřelit už dostala dávku. Rozpáralo ho to jako vlk ovci.

Seržant není žádný amatér, to se pozná na první pohled. Bagančata zadupala po gumovém těle. Běžel jsem druhý. Jsme v přijímací hale. Hotelový pult jako každý jiný. Otočil jsem se směrem ke schodišti. Kolem hlavy mě zasvištěla kulka. A do prdele, to bylo o fous. Kdo to byl?

Otočil jsem se zpátky k pultu. K zemi se šinulo tělo. Zase o jednoho mň. Seržant mě zachránil život. Ten černej zmrď musel být schovaný za pultem.

Kdybych se podíval lépe nebo kdybych ten ztracený pult vzal dávkou. Sakra taková začátečnická chyba. Roztřásls se mně kolena, komu by se neroztřásls?

Život jde dál, seržant a Wolf čistí spodek. Já se Smajlim jsme šli nahoru. Je to docela rutina, tohle jsme trénovali snad tisíckrát. Sem nějaký připsranej, tam dole mě visel život fakt na vlásku.

Horní jídelna byla něco. Ty divoši se na nich vyřádili. Někdy lidi nechápu, co z toho mají. Opticky to celé vypadalo odporně, ale muselo to být rychlé. Přeci jen, když vám odsekají údy mačetou, jde to docela rychle. Jídelna byla vymalovaná krví. Jednotlivé díly byly pěkně vyskládané do řady. Asi nějaký úchylný milovník pořádku.

Další pokoj, jak jsme tam vlezli, něco se pohnulo ve skříní. Podruhé neudělám stejnou chybu. Dlouhá dávka zabubnovala. Tak teď se mrknem, kdo nás to chtěl překvapit.

Doprdele to není možný. To neééé. Otočil jsem se a začal zvracet.

To ne, to jsem nechtěl. To jsem fakt nechtěl. Na tohle mě nikdo nepřipravil. Sakra co jsem komu udělal. Zasraná válka.

Ve skřini byli dvě malé děti. Asi se tam schovaly, když ty černí ďáblové přišli pro rodiče. Holčička asi tak desetiletá a chlapec tak pětiletý. Drželi se za ruce. Dávka je rozerval na kusy. Všude byla krev, mozkomíšní tekutiny, vnitřnosti ...

* * *

Probudil jsem se celý zalitý studeným potem. Do hajzlu já si ani v noci neodpočinu. Ten sen se mně zdál tak strašně živě. Jako by to bylo dneska.

"Tak už rozumíš?" zase se ozval chytrák.

Neodpověděl jsem mu, pěkně mě sere. Třeba, když se s ním nebudu bavit, tak mně dá pokoj.

"Nechci ti do toho kecat, ale na tvém místě bych se ještě jednou podíval do ordinace toho tvého pana psychologa.

Řekl bych, že bys tam mohl mít trochu větší štěstí." Osvědčoval chytrák svoji chytrost.

Poněvadž mě nic jiného nenapadlo, vzal jsem jeho radu v potaz. Po pravdě mě docela mile překvapil. Kdyby to neudělal, musel bych si teď lámat hlavu s tím, co vlastně mám dělat, kde začít. Dík.

* * *

Zase na cestě. V hotelu jsem zaplatil a dal se na pochod. Po trochu delší procházce jsem dorazil před dům, kde má doktor ordinaci. Nějak jsem nepřemýšlel o tom, jak že se to dostanu dovnitř. Však ono to nějak dopadne.

Nikde ani noha, přes dveře taková ta divná páska co tady nechali policajti.

Zamčeno, tak jsem to třikrát obešel. Okna mají kvalitně zamřížovaná, kdo by neměl, přeci jen je to v přízemí. Zůstávají mě jenom ty dveře. Nejdřív jsem to zkusil hrubou silou. Nechtělo se jim a hlavně jsem dělal docela rachot.

Ten hodný pán, který mě přenechal Uzi, mně přenechal i docela dost nábojů. Tak nějak standardní výbavou pánů, co po mně touží, je tlumič. To se zvládne.

Zapukal jsem Uzinou do dveří a po kratší dávce šly už otevřít docela snadno. Neměl on, ten hajzlík, elektronické zabezpečení? Jestli jo, tak by tu za chvíli mohlo být docela husto. To ne, nepřichází v úvahu, zabezpečení není.

A nebylo, nevím jestli fakt nebylo nebo jestli jsem ho zmizel. V konečném důsledku je to jedno. Dveře jsem za sebou zase přivřel, nemusí hned všichni vědět, že má doktor sezení s pacienty i po smrti.

Známa to místnost byla mým cílem. Dneska jsi s tím prohledáváním dám trochu větší práci. Dr. Faulkner má prioritu největší. Začal jsem důsledně, knihovnou. Bohužel jsem nic nenašel. Psací stůl, také nic. Kdybych byl doktor, kdepak bych měl uložená data? V počítači, kde jinde.

Jediný comp byl u sekretářky, nějak jsem měl dojem, že to není to pravé. Nakonec se na mě usmálo štěstí, v jednom z šuplíků byl notebook. V hlavě se mně rozsvítila červená kontrolka, to je on. Sbalit a mazat pryč.

Poslední dobou se mi začalo docela vyplácet na svoje červené kontrolky z hlavy reagovat pokud možno okamžitě.

* * *

A pak jsem zmizel. Když říkám zmizel, tak tím skutečně myslím, že jsem zmizel. Tedy ono to není zas až tak úplně přesné. Přesnější by bylo, že jsem zmizel z ordinace a ve stejný okamžik se objevil v koupelně u mě doma.

Stojím před zrcadlem, koukám se na obličej, který se ke mně odráží. Jsem to vůbec ještě já? Co se to se mnou děje? On ten chytrák snad měl nakonec pravdu. Můžu dělat cokoliv. Jako důkaz se to nedá přehlédnout. V náruči jsem sebou přinesl ten přiblblý notebook. Co teď?

Další problém bude, že tu na mě někdo určitě čeká. Začal bych policajtama a pak jsou tu ještě ti pánové s tlumičema. Odložil jsem notebook a přezbrojil na Uzi v jedné ruce a čízu v druhé. Teď může nastoupit kdokoliv.

"Pořád jsi přesvědčený o tom, že ty prskátko potřebuješ?" ozval se chytrolín.

"Když už jsme se dopracovali tak daleko, to si chceš pořád špinit ruce? Mimo jiné, stejně to je vražda a já měl dojem, že ty vraždy nerad."

Co mu na to mám odpovědět? Ano má pravdu a co? Já mám zbraně rád. Rozumím jim a přijdou mně takové krásně jednoduché. Většinou stačí jedna rána a je po problému. No a když nestačí jedna rána, od čeho je dávka a když nestačí ani to tak si vezmeme granát. Jak prosté. Tomu rozumím, to znám, to jsem já.

Nikdy jsem si to nechtěl přiznat, ale je to tak. A teď přijde ten chudák a začne mně tu vyprávět o nějakém naladění se na realitu.

"Přesně tak, mám dojem, že začínáš rozumět. Naladit se, znamená milovat. Když víš, když rozumíš, nemůže ti už nikdo ublížit. K těm tvým zbraním, představ si, že někoho praštíš. V tvém případě se to představuje docela snadno, že? Co se stane dál?"

Tak hele kámo, když už někoho praštím, tak ho zabiju. Jinak to nemá smysl. Jasný? A když je někdo mrtvej, tak už ti většinou nedělá problémy.

"Sice trochu předbíháš, ale jo, máš pravdu. Dejme tomu, že jsi ho praštil a on to přežije. Jaká bude standardní reakce? Samozřejmě odplata.

Najednou zjistíš, že ten co jsi ho praštil, do tebe bije. A ono to třeba i bolí. Dejme tomu, že to nebolí a že to dopadlo tak jak jsi to popsal ty. Zabiješ ho a co bude dál?

Chvilí máš klid. A najednou se najde někdo kdo si řekne, ten parchant mně zabil bratra, kamaráda, známého a ve své podstatě je to vlastně jedno koho. Podstatné je, že najednou tu je někdo, kdo ti chce ublížit.

Tím se dostáváme do začarovaného kruhu. Dokavad' jsi silný a zvládáš to, žiješ. V ten okamžik, kdy to zvládat přestaneš, zemřeš.

Nejhorší je na tom kruhu to, že on pokračuje dál i když ty už nejsi. Najednou si nějaký tvůj kamarád řekne, že to tak nenechá a už to frčí dál. Co z toho plyne, Norku?"

Ti řeknu, co z toho plyne, plyne z toho to, že mám plný zásobníky a když už je mám kurva plný, tak je do někoho vyprázdním. To z toho plyne, nic víc.

"Plyne z toho to, že je jedno, jak velké máš kladivo, je jedno, kolik máš zásobníků. V konečném důsledku, když někoho praštíš je to jako kdybys praštil sám sebe. Jste jedno."

Ti seru na tvý moudrý kecy. Dokavaď mám zásobníky plný, tak mě to nezajímá. A vůbec, chápeš ty, že mě baví zabíjet?"

"Chápu, já ti jen říkám, že to jde dělat jinak. Jste jedno. Rozhodnutí leží jen na tobě."

Fajn to jsem chtěl slyšet, takže teď jdeme nově vymalovat můj byt a až vymalujeme, můžeme v naší úžasné debatě pokračovat.

Pak se otevřely dveře a já jsem byl zase doma. Nejen fyzicky, ale i obrazně. Tím chci říct prostě ve svém životě.

Čezeta si jednou plivla a vstoupivšího temeno vystoupilo otočivše na můj obraz v chodbě.

Na rudou jsem nikdy moc nebyl, ale budu si muset zvyknout. Venkovská krajinka na obraze byla přemalovaná krví a bůhví čím vším.

Překročil jsem tělo a začal střílet. Byl tam ještě jeden, abych byl přesnější byla. Nestačila se ani nadechnout a dávka z Uzi ji roznesla po okolí.

V tomhle zásobníku bylo nějaké účinnější střelivo, jinak si nedokážu vysvětlit, co to s ní udělalo. Vytryskla do okolí jako vodotrysk, přesněji krvo-, mozko-, plicno- trysk.

Tak to bychom měli. Už mě nebaví tu uklízet asi se přestěhuji. Chytráku pokud mně chceš něco říct, tak teď na tebe mám náladu. Respektive jsem si náladu zrovna spravil.

"Musím říct, že to bylo ohromující. Fakt je ten, že když už něco děláš, děláš to pořádně. To se mně líbí. Kde jsme to skončili? Aha už vím, kladivo. Jako názorný příklad navracivšího se kladiva bych tě chtěl upozornit, že máš před dveřmi návštěvu. Jsou to ti, jak ty říkáš, hodní pánové."

A byli, nějak se dozvěděli, že jsem doma. Mimo jiné se asi také dozvěděli, jak dopadli jejich kamarádi. Vůbec se s tím nesrali.

Rána, dveře se rozletěly. Tou dobou jsem už byl v koupelně. Notebook, prachy z mé tajné schránky (naštěstí je natolik tajná, že jí ani policajti nenašli) a mizíme.

Nemizíme, když to potřebuji, tak to nejde. Nechal jsem notebook zase ležet. Načež se ozval můj průvodce.

"Teď ti ukážu, že ty tvoje pistolky nepotřebuješ." Zajímavé bylo, že použil hlasovou modulaci, kterou jsem naposledy slyšel, když v jednom filmu někdo prohlásil: "Na palubě je vetřelec."

Stěny mého bytu se začaly rozmazávat. Všechno se najednou strašně zpomalilo. Přímě mnou je kohoutek a z něj kape voda. Trvá to celou věčnost než kapička urazí vzdálenost od kohoutku ke dnu umyvadla. Pak jsem najednou začal vidět všechno rudě. Sakra, co je zase tohle...

Probral jsem se v obýváku sedíce, ležíce na podivné kupě čehosi. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Nevím co se stalo, ale pohled to rozhodně není pěkný.

Byli tři, ale podle toho co je okolo mě skutečně nemám tušení jestli jich nebylo víc. Doslova jsem je roztrhal, holýma rukama.

Připadám si jako řezník na zabíjačce, který špatně prořízl čuníkovu hrdlo. Jsem od hlavy k patě od krve. Zbraně jsem někde ztratil. Můj způsob je o něco čistší.

Přeci jen, když někomu pošlete kulku do hlavy, můžete očekávat maximálně výlet jeho mozku, z takového výletu se bohužel zpravidla nevrací v neděli domů. I když chytrák mluvil o nějakém posílání domů. Rozhodně to není taková špinavá práce jako tohle.

"Tak hele chytřej, takhle nemůžu na ulici. To jsi to nemohl udělat nějak jinak? Odpověz mi, ty smrade když se s tebou bavím!!!"

Kdyby jeho hlava nebyla moje hlava, už by měl dávno mozek po okolí. Mimochodem bych tím završil umělecké dílo na téma empirické zkoumání anatomických dispozic lidského těla, respektive toho co z něj zbyde po útoku šíleného berserkra.

Toto úchvatné dílo se rozprostíralo, spíš rozlévalo kam až oko dohlédne. A že tu těch očí pár je, bohužel už nějak ztratili možnost obdivovat tu 'nádhery'. Musím zmizet, krev brzo prosákne k sousedům.

Vzal jsem smeták a nahrnul ten sajrajt na jednu stranu. Co kdyby mně někdo přišel na návštěvu, asi by na tom uklouznul. Bohužel dneska návštěvy nepřijímám.

Podařilo se mně, provizorně, zajistit dveře. Musím se umýt a převléknout. V tomhle jít na ulici nemůžu. Po krátké sprše jsem se dal zase do rozjímání.

Mám notebook od toho podělaného psychologa, mám docela slušnou hotovost. Od jisté doby jsem nějak nedůvěřoval bankovním ústavům.

Mám tři čezety keramika speciál, dvě policejní čezety, jednu Uzi, a copak nám dodali ti hodní pánové, to není zlé H&K Gil bezplášťové střelivo, tlumič v základní verzi.

Doprdele, já jsem zabil tři chlapy s heklerkochama v rukách holejma pazourama!!!

To není možný! Jak to tak vypadá, tady je možný už úplně cokoliv.

Vytáhl jsem ze skříně svůj oblíbený, dlouhý, velký a hlavně s kapsami přišplášť. Je skoro tak dobrý jako Krtečkovy kalhotky s kapsami. Až do dnešního dne jsem netušil, proč má ten plášť takových kapes a kapsiček.

Když na levou stranu zasunete H&K, na pravou stranu Uzi do podpažního udělátka a zbytek volného prostoru vyplníte střelivem, víte hned proč je tak velký a proč je tam těch kapes tolik. U pasu potažmo vzato za pasem mně zůstala oblíbená čezeta.

Sbalil jsem si pár nutností, mám dojem, že už se tu asi neukážu. Přibalil jsem k tomu přebývajícím střelivo. Pánové byli velmi dobře zásobeni, s tím co mi tu nechali by se mohla uvést do chodu malá válka. Kdyby se účastníci moc nebránili byla by to spíše trochu větší jatka.

To co mně předvedl pan chytřej je sice hezké, ale z dlouhodobého hlediska velmi nepraktické. Když na to přijde, můžeme vyrazit.

* * *

Nemůžeme, pořád ještě nevím kam. Aha notebook, tak se na to podíváme. Jestli to je zaheslované, tak mám smůlu. Věci kolem počítačů mě nikdy nijak nepřitahovaly.

"Ukaž já se na to mrknu," prohlásil pan chytřej. To jsem zvědav, co s tím chceš dělat. Chvilí jsem si s tím hrál a nějak mně to nešlo. Pak se do toho pustilo mé nové já.

"A je to," zahlásil ten chytřej já.

"Někdy se mě docela hodíš, sráči," to jsem byl pro změnu já a musím říct, že mě potěšil.

Sám pořádně nevím jak, ale byl jsem uvnitř. Adresář, dr. Faulkner, kdepak tě máme? Jenom telefon, to se mně nelíbí, to tu nemůže mít adresu. Odsud raději volat nebudu, co kdyby...

* * *

Vyrazil jsem z domu, doufám, že už tu na mě nikdo nečeká. Náladu jsem si už dneska spravil, takže zabíjet se bude nejdřív po obědě.

Zaběhl jsem na poštu, třeba mi poradí. Lepší by bylo, kdyby mně poradili trochu víc. Když na to přijde mohl bych brát to, co jsem doma provedl jako rozcvičku, jako předkrm. To by mě zajímalo, jak by vypadal hlavní chod. Dokážete si ho představit?

"Dobrý den, potřeboval bych zjistit adresu pro tohle telefonní číslo. Můžete mně pomoci?" Podpořil jsem své tvrzení svým obvyklým úsměvem. To bych se na to podíval, aby mně neodpověděla.

Paní se nejdříve cukala, že prý nemůže a tak. Podíval jsem se na ní ještě jednou a najednou to šlo.

Začala spolupracovat a že bylo na čase.

Chvilí se mořila s počítačem a pak z ní vypadla adresa. Mile jsem se na ní usmál a poděkoval jsem jí. Přeci vím, jak se chovají slušní lidé.

Tak to bychom měli. Už se na toho pána docela těším. To jak se na něj těším, bych přiřadil spíše do chování těch neslušných.

"Hele Norku, co kdybys zkusil, pro změnu ho nezabít? Jsem toho názoru, že jsi si s ním chtěl promluvit. Nebo se mýlím?" No jo nevotravuj furt.

Je to docela daleko, pěšky to nezvládnou dost rychle, chtělo by to nějaký dopravní prostředek. Metrem jezdím nerad, ale když to jinak nejde, musím to přežít. Nastoupil jsem a vydal se směr cíl. Však já se ti podívám na zoubek.

Já mám na ty malé smrady prostě smůlu.

"Mami, koukni na toho velkého pána, on je větší jak tatínek, jůů." Maminka se na mě útrpně podívala.

"Mami, tenhle pán se mně líbí víc, nevyměníme ho za tatínka?" Paní se začala červenat.

Najednou jsme měli pozornost celého vagónu. Nasadil jsem svůj úsměv pro malé smrady.

"Chlapečku, ty bys určitě nechtěl mít za tatínka takového ošklivého pána jako jsem já nebo ano?" zaduněl můj hlas.

"Jéé on mluví, to je ještě lepší. Maminko, já ho chciíííí," zaječel ten sráč.

"Honzičku, co to zase provádíš, promiňte pane, on je to takový neposedá." Zrudla ještě víc.

Najednou jsem ho měl omotaného kolem nohy.

"Tak a teď musíš s námi, tatínku," prohlásil ten malý zplozenec.

Přestal jsem se usmívat: "Chlapečku, já nejsem tvůj tatínek!" Nasadil jsem výraz „pokud se nepustíš zemřeš". Ten malej človíček neměl vůbec žádný pud sebezáchovy, vůbec na to nereagoval. Vypoulené oči na mě zíraly dál. Paní měla dostatek rozumu, odtrhla ho ode mne a na příští stanici vystoupili.

Nevím co bych dělal, kdyby nevystoupili. Ale oni vystoupili. To znamená, že se do dějin pražského metra nezapišu.

Zatím.

* * *

Když jsem vylezl z metra, napadlo mě se zeptat chytráka, jestli by to nechtěl předem proskenovat. Po dobrém to minule nešlo, zkusíme to jinak.

"Skenuj sráči, potřebuji vědět, kdo je uvnitř!" zařval jsem si v hlavě.

V ozvěně se mě ozvalo: "Řveš sám na sebe, vole. Pokud potřebuješ nějaké informace, nalaď se a získej je sám, vždyť už jsem ti vysvětlil, jak to funguje. A mimochodem, pokud jsi to ještě nepostřehl, jsme jedno."

Nalaď se, nalaď se, furt to samé. Ok, tak to zkusím, ladíme, ladíme... A pak jsem zjistil, že to opět zafungovalo. Prostě jsem věděl, věděl jsem jak vypadá ten dům, věděl jsem kam mám jít, věděl jsem, že uvnitř není ani noha. Prostě jsem věděl.

Začínám tušit, proč se mě snaží odstranit, sám ze sebe začínám mít strach. Jaké mám omezení? Podle posledních testů žádné. Už se nedivím proč furt potkávám ty hodné pány s tlumičema. Jak chcete bojovat s někým, kdo ví? Jak chcete bojovat s někým, kdo o vás ví víc než vy sám? To jde velmi špatně.

Na druhou stranu to pro mě má řadu výhod. Ve své podstatě pak už nemá cenu bojovat, pak je dobojováno. Ne, tak to teda ne, já chci bojovat, proto jsem se narodil.

"Rád bych tě příteli upozornil, že to na co jsi právě přišel bezpodmínečně souvisí s teorémem kladiva. Rád bych tě

upozornil včas. Samozřejmě je to tvé rozhodnutí." Ozvalo se od pana chytrého.

"Co to zase žvaníš? Běž se vycpat s nějakým podělaným kladivem. Konečně jsem přistoupil na to, co jsi po mě chtěl a tobě se to zase nelíbí? Jsem schopný stvořit cokoli, jsem vrah, vyvrhel, ale současně jsem i člověk. A ať si říká kdo chce co chce mám se rád a mám to tu rád. Miluji tenhle svět, takový jaký je s jeho krásou i hrůzou, s jeho láskou i strachem. To jsem já, co ode mne chceš víc?" Strašně dlouho jsem neměl v hlavě takhle jasno.

"Zkus jít dál za to, co jsi popsal. Zkus uchopit realitu. Vzpomeň jsi, kdo jsi."

Já jsem Norek a teď se v mé realitě odráží rozkopání pár prdelí. Stejně mám dojem, ne já vím, že už dávno chtěli tenhle svět opustit. Tak proč jim tu cestu nezjednoduší? Mně to udělá radost a oni mají po starostech. Teda pokud jim hned na to co opustí tenhle svět, nenastoupí nějaké další starosti.

Hlavně mně tyhle vědomosti a schopnosti nejsou k ničemu dobré. Když je potřebuji, tak to nejde. Hold budu muset zůstat u osvědčených metod.

Málem jsem z pod hubertusu vytáhl H&K. Může mně vyprávět kdo chce co chce, ale pro mě je stejně nejlepší prostředek vyjadřování zbraň s plným zásobníkem.

To je takové krásně jednoduché, i když musím přiznat, že s tím kladivem měl chytrák taky trochu pravdu. Vrací se, furt se vrací a zabít všechny lidi na téhle planetě nezvládnou ani já. I když bych to mohl alespoň zkusit!

"Ty vůbec neposloucháš, už jsem ti tolikrát říkal, že to nemá žádný smysl!!!" Obořil se na mě chytrák.

"Neotravuj mě s tvejma představama, když mám plnou hlavu těch svých," a kór takovejch pěkných, takovejch masítek. V duchu jsem se musel usmát.

Vyhledit pozemskou populaci, to není špatný nápad. Akorát bych to asi nestihnul před obědem.

A musel bych přezbrojit na nějaký tvrdší kalibr, přeci jen konvenční zbraně se na to nehodí, když to chce člověk zmáknout sám. Hele když můžu tvořit realitu, co kdybych jí stvořil bez lidí? To ne, to by byla nuda.

* * *

V zajetí svých myšlenek jsem dorazil k místu určení. Šel jsem najisto. Všude prázdný, takový pěkný dům a celý prázdný. V jednom pokoji jsem našel počítač připojený k telefonu a do sítě. Jedno je jisté, pánové nešetří.

Zatracený počítače, já jsem věděl, že jsem něco podcenil. Člověk nemůže umět všechno. Vůbec proč se s tím takhle seru, vždyť by mělo stačit říct si: "Chci být u toho sráče, který to spískal," a být tam. No jak to tak vypadá, budu se muset zase snažit. Tyhle ty metafyzické humbuky nějak nefungují tak, jak mají. Nebo tomu pořád ještě nerozumím. Podíváme se na to co tu pro mě nechali. Jediné co jsem z toho vykoumal je, že to je zaheslované a že z toho leze docela tlustý kabel do netu.

* * *

Prásknul jsem sebou o zem, poslední dobou mě už ani nepřekvapuje, že něco dělám bez toho, že bych o tom přemýšlel. Zjistil jsem, že se na spojnici místa kde sem stál se zdí se tak nějak pěkně sype omítka. On je někdo na střeše protějšího domu. Rychle pryč.

* * *

Zase se to stalo, stojím na střeše, přede mnou je chlap s dragunovem. Docela vypracovaný týpek, má montérky a kdyby neměl v rukou tu pušku, řekl bych, že tu něco chtěl opravit. No, když na to přijde, mohli bychom ho odpravit, to je skoro stejný. Nečekal jsem až si mě všimne, chytil jsem ho za hlavu a skřípnul.

"Jestli se budeš moc kroutit tak si zlomíš vaz sám!" zašvitořil jsem mu do ouška.

Taky bych byl překvapený, přeci jen, když na někoho střílíte, pěkně z dálky s dalekohledem a všemi těmi vymoženostmi, kterými můžete dneska zbraň ověřit a najednou ho máte kolem krku je vcelku překvapující. Opatrně jsem ho praštil, byl bych nerad, kdyby mi umřel. Potřebuji ho.

Odtáhnul jsem ho od kraje střechy, teď se snad konečně něco dozvím. Ozvala se exploze, dům na protější straně ulice trochu povyskočil. Poněvadž to byl dům bytelný a domy přeci jen na skákání moc vybavené nejsou, nešlo mu to až tak dobře.

A sakra, kdybych tam zůstal o chvilku déle, tak už bych byl pečený, vařený a k tomu především rozcupovaný a zavalený. To bych asi neustál, i když...

Potom co si povyskočil se sesunul a vyvalil kvanta prachu. Nemám ani tu chvilku, musím zmizet.

"Kde máš auto sráči?" Byla moje první otázka, potom co jsem ho přivedl z limba zpátky mezi živé. Začal na mě chrlit nějaký sprost'árny, zajímavé na tom bylo to, že to na mě chrlil francouzsky. Tak jsem ho lehce praštil, to aby mu doteklo, kdo že tady je nasraný.

A pak jsem se zase jednou sám nad sebou podívil, vysypal jsem na něj tu samou otázku plyně francouzsky.

A sakra, sem sice ve škole nějaký ty jazyky měl, ale abych se dostal k tomu, abych se to naučil pořádně to ne. Jak to tak vypadá, jsem skrytý talent.

"Vyliž si... než bych ti něco řekl, to radši chcípnu." Bylo tak jediné co z něj lezlo.

"Tak ty chceš umřít??? Hmm, není nic snazšího," načež jsem mu prostřelil koleno.

Po výbuchu nastalo až tísnivé ticho. Pufnutí čezety bylo jako když zavane větříček, řev toho hajzla byl slušný uragán, nesl se až neskutečně daleko.

Pokud ještě před chvílí nebylo mizení až tak akutní, získalo teď prioritu akutního zánětu slepého střeva.

Položil jsem mu tu samou otázku ještě jednou a k tomu dodal: "Máš ještě plno kloubů a já plný zásobník, tak si to rozmysli."

Můj tón ho přesvědčil, když chci, umím být velmi přesvědčivý.

"Modrá Oktávka."

Pro jistotu jsem ho poslal zase spát. Na střeše byly šňůry na prádlo, tak jsem ho pěkně svázal a do huby mu nacpal kus jeho montérek. Přeci jen jezdit po Praze s chlapem v kufru, který řve jak raněná kráva, není moc bezpečné.

Složil jsem dragunova, taková pěkná zbraň se jen tak nevidí. Pán není žádný amatér, když si našetřil na dragunova, osvědčenou to sovětskou, teď spíš ruskou odstřelovací pušku. Naložil jsem si ho na záda a vydal se směr auto.

Jak jsem ho měl na hřbetě, uvědomil jsem si, že s tím prostřelováním kolena to nebyl zrovna nejlepší nápad.

"Ale bylo to účinné," ozval se někdo. To jo bylo, ale já budu celý zasviněný od krve a pokud pojedeme někam dál, tak mě v kufru vykrvácí. Nejlepší by bylo, kdyby byl v pořádku.

Po požárním schodišti jsem slezl do takové postraní uličky, auto stálo hned vedle. Místo si vybral dobré, asi počítal s rychlým ústupem. Udělal dobře, teď se nám to hodí.

Měl oktávku z půjčovny, do kufru se mně vejde, teď mám na mysli toho svázaného pána. Na dragunova měl takový pěkný kufřík, teda spíš kufr, ale ten se vejde kamkoliv, no dobře skoro kamkoliv.

Když o ulici dál vybuchne barák, tak se naštěstí moc lidí po ulici nerozhlíží. To bylo moje štěstí. I když v takovéhle zapadlé postraní uličce bych mohl potkat tak maximálně pár houmlesáků.

Když jsem ho ukládal do kufru nestačil jsem se divit. On měl to koleno v pořádku!!! Himlhergot. Jak jsem tohle udělal? Jak to mám vědomě používat, když se to vždycky stane skoro mimoděk. Ulétnu si trochu, pic a je to tam. Tak málo času na rozjímání a tolik otázek. Třeba takhle:

"Kam teď pojedete?"

Napadlo mě, když jsem usedal za volant. Po pravdě jsem za sebou spálil všechny mosty. Byt není, teda je, ale potom co se tam nahnou policajti a uvidí tu spoušť, tam na mě bude čekat minimálně půlka pražské zásahovky pokud ne rovnou celá.

Ve své podstatě mně je jedno do koho střelím. Do zásahovky bych si zastřílel klidně taky, ale tak nějak nechtěl jsem být pan bílý?

Sakra vždyť to bylo včera co jsem se svoji novou existencí začal. Přijde mě to jako sto let. Nejméně sto let, spíš ještě daleko víc. Tahle role mě přijde jako starej kamarád, jako kdybych to dělal celý život. Pokud ne ještě déle.

Co sem komu udělal. Nejsem si vůbec jist, jestli Norek ze předvčerejška vůbec existuje. Přijde mně to jako bych se probudil ze snu zpátky do reality. Fakt je ten, že tahle realita je podstatně zajímavější než ta minulá.

To sem teď nepatří, teď musím jet někam, kde budu mít klid na ,rozhovor' s tím pánem co se nechal chytit. Tak mě napadá, že s tím prostřelováním kolene to je docela dobrý nápad.

Řekl bych, že to má určitý podpůrný efekt, když někomu prostřelíte koleno, to koleno je během chvilky zase zdravé a pak mu ho prostřelíte znova a tak pořád dokola. Dokud vám dotyčný neřekne něco zajímavého.

Jak jsem tu myšlenku převaloval z jedné hemisféry do druhé, věděl jsem, že to nepůjde. Ono na tom ladění něco bude. A tohle bych nemohl udělat, nevím proč, ale nemohl.

Vím proč, s tím že jsem ho jednou vyléčil, s tím ten chudák souhlasil. On to ba přímo chtěl. Samozřejmě ne na vědomé úrovni. Na té mě tak maximálně pošle někam. Teď myslím tak nějak hlouběji. Sám tomu nerozumím.

Nastartoval jsem a vyrazil. Zatím je to jedno kam, hlavně pryč z téhle čtvrti. Přeci jen, když se tu motá plno požárníků a policajtů, tak není dobrý nápad tu zůstat moc dlouho.

"Tak kam?" ozvalo se od chytráka.

Jo, kdybych věděl. "Nemáš nějaký nápad? Když už se mně do toho motáš?" ptal jsem se ho. A pak bylo zase ticho.

Skoro vždycky když ho potřebuji se na mě vykašle.

Nastartoval jsem, však on se nějaký příhodný cíl najde. Potřebuji mít klid, nepotřebuji společnost. A pak jsem si vzpomněl, přeci chata, ta chata co jsem tam byl loni v létě na dovolené. Bylo to loni? No to je jedno hlavně, že teď už vím kam že se to ženu. Teď na podzim by tam neměla být ani noha. Uvidíme.

Nějak jsem pozapomněl, kdo by v tom zmatku nepozapomněl, na snídani a teď už rovnou i oběd. Po cestě jsem se stavil na jídlo. Však on to v tom kufru přečká. To bylo jedno z mnoha dalších hesel méj babý: "Jen se pořádně napapej Karličku, s plným břichem vidí člověk hnedka všechno radostněji."

Já jsem to nikdy nijak radostněji neviděl, nic proti bábině vaření, ale ono se jí to někdy fakt nepovedlo a nějak nezládala akceptovat, že to není k žrádlu. I když většinou se jí to povedlo.

Pěkně jsem se nadláb a vrátil se k vozu. Ona měla bábi pravdu, nažranej to vidím lépe.

Vyvedl jsem nás z Prahy a dal se směrem na Beroun. Není to zas tak daleko, během chvilky jsme tam byli. Zajel jsem až před chatu a doufal, že jsem jediný host v tomhle pošmourném dni.

Zase jsem měl ,štěstí' nebo jak byste to chtěli nazvat. Spíš se má objednávka zase zhmotnila. Nikdo tu není, ,rozhovor' může začít.

Vybalil jsem ho z kufru, mile mě překvapil, dýchal. Sice byl stále mimo, ale žije. To je to nejpodstatnější.

Z pod sudu na dešťovou vodu jsem vytáhl klíč. Nevím proč jsem ho hledal zrovna tam, ale byl tam. Nechtělo se mně rozkopávat dveře. Vnesl jsem obsluhu dragunova do chaty a složil ho na zem.

Další bod bude topení. Naštěstí nějaká dobrá duše přichystala vše dopředu. To se hodí.

Zavřel jsem dveře a najednou jsem zjistil, že mám problém. Když proti vám někdo stojí a chce vás zabít je velmi prosté zmáčknout spoušť a odeslat ho do věčných lovišť. Ale když proti vám je chlap, který se nemůže bránit, to je trochu něco jiného. No vždyť ho nemusím hned zabít.

"Měkoto, nechtěl tě náhodu ten pán připravit o život?"

No a co, můžu být lepší než oni, nebo ne? V boji to je něco jiného.

"Hmm... a co ten malý chlapec? Hele přestaň rozumovat a radši se ho zeptej co a jak."

No dobře, akorát nějak nemám pocit, že by mě to chtěl sdělit dobrovolně. A z toho mně není dobře. Nejjednodušší bude se ho zeptat. Posadil jsem ho do křesla a vyndal mu roubík. Chvilí mu trvalo než se sebral, tak jsem mezitím uvařil čaj.

Když už jsem přišel na to, že umím francouzsky, tak toho musím využít. Kouká na mě jak vyoraná myš. Bodejť ne, nejdřív se mu chlap po kterém střílí objeví v náručí, potom mu sroste koleno a teď po něm ten samý chlap chce pár odpovědí.

Já bych byl asi taky mimo sebe, kdybych se do podobné situace dostal. No, ale jelikož teď stojím na jiné straně barikády, holt začneme. Nejdřív bych to zkusil po dobrém, třeba ho předchozí várka zázraků nakousla a bude spolupracovat.

"Příteli, rád bych věděl pro koho pracuješ," a to nejdůležitější "Proč?"

Vypadá docela klidně, asi mu došlo, že ho nechci hned zabít. Není nad milosrdenství. Taky si asi spočítal, že se mu vyplatí spolupracovat.

"Jsi pěkný zkurvenec!!!" ozval se konečně. "Ještě nikdy se mně nestalo, abych práci nedodělal. A teď to vypadá, že ji nedodělám. Ale to mně nikdo neřekl, že nejsi člověk. Zabíjet nějakýho zasranýho supermana, na to já nejsem. Teda kdyby mně to řekli dopředu, tak bych se na to připravil. Normálně stačí jedna rána a je práce hotová. Na tebe bych potřeboval raketomet a ani pak by to nebylo jistý," docela mě překvapil, tolik slov jsem od něj nečekal.

"Neodpověděl jsi mně na moje otázky. Já jsem ve své podstatě hodný člověk. Teď zrovna potřebuji pár odpovědí a ty jsi jediný kdo mně je může dát, tak jak?" ptal jsem se přes hrneček čaje.

"Pokud budeš spolupracovat, nic se ti nestane. Zabíjení už bylo dost," tohle byl pro změnu pan chytřej.

"Hele neříkal jsi něco o tom, že se mně do toho nebudeš srát?" musel na mě být pěkný pohled, jak jsem si tam začal mluvit pro sebe.

"Jsme jedno, takže se nerozčiluj," prohlásil on na to, načež jsem se vrátil k tématu.

"Kde jsme to skončili, aha, chtěl bych pár odpovědí a ty je pro mě máš. Jde jen o to, jak budeš spolupracovat. Co ty na to? Jak už jsem jednou řekl, nic se ti nestane. Rozhodně já ti nic neudělám."

"Ono to bude asi docela těžký, já ti toho moc nepovím i kdybych chtěl. Proč to dělám je jasný, pro prachy a ty musíš být pěkný zvíře, protože mně za tebe nabídli sakra moc a pak taky pro radost."

Tak to je pěkný, on mě tu cpe že nic neví a já mám zase ten zatracený pocit, že mluví pravdu. I kdybych ho chtěl zabít, tak teď to nějak nejde. On chce žít a já to chci taky.

"A jak dostáváš zakázky? Někáký kontakt mít musíš? No ven s tím!" Když jsem zmatený, jsem nepříjemný.

"Se nemusíš hned nasírat. Přes telefon mě dávaj práci. A já mám tolik rozumu, že se neptám. Proč bych se ptal, peníze dostanu a v oboru jsem nejlepší. Nevím co jsi zač, ale tou cenou kterou na trhu máš, se rovnáš dobře zavedenému mafiánovi. Nevím kdo tě chce zabít, ale potom co jsi mě předvedl se ani nedivím proč."

"Někoho mně připomínáš, držku máš jinou, ale ten hlas. Ten už jsem někde slyšel, hlavně ten tvůj divnej přízvuk, kde to jen bylo?"

Co to mele, jaký hlas? Vždyť jsem zjistil, že mluvím francouzsky dneska v poledne. Jak by ten chudák mohl znát můj hlas. Zase tu něco smrdí. Začínám si zvykat.

"Ty mě znáš? To není možné," odpověděl jsem mu.

"To mně je jasný, ale že zrovna ty mě něco vyprávíš o tom co není možné. Nech mě přemýšlet třeba si vzpomenu," prohlásil spolupracovně.

* * *

Vyřešil se mě problém s vyptáváním, ale co jsem pořád nevyřešil, je problém co s ním? Budu to muset promyslet. Prohledal jsem auto a našel ještě náramky (takové ty policejní), beretu a plno nábojů. Pak tam byl pas, prý se ten chlapík jmenuje Pierre Moor.

Dalším novým poznatkem bylo, že se mně dobře přemýšlí při čištění zbraní. Vzal jsem svůj hubertus s kapsami a vyndal zbraně na stůl. Přidal jsem k tomu dragunova a beretu, co jsem našel u zajatého odstřelovače v autě.

"Docela pěkný arzenál," prohlásil Pierre.

Nevnímal jsem ho, teď byl hlavní úkol dát do pořádku zbraně. Začal jsem oblíbenou čezetou. Je nádherná. Asi dvě hodiny jsem se zbraněmi zaobíral. Přišlo mně to zcela normální, jako bych to dělal odjakživa. Dejavu v praxi.

* * *

Pak se Pierre znovu ozval: "Já vím odkud tě znám, teda možná ten člověk co jsem ho znal, je po smrti. Zemřel při akci."

"Jak po smrti? Moment co to tu žvaníš? Při jaké akci?" ptal jsem se vyjeveně.

"To jsi si jako myslel, že jsem nájemný vrah od narození nebo co? Patnáct let v cizinecké legii se jako základ pro nájemného vraha docela hodí nebo ne? Šel jsem na odpočinek, už mě to nebavilo, ale nějak jsem se od toho nemohl odtrhnout. Tak jsem začal dělat tohle. Bez rizika a práce pořád stejná. Jak jednou začneš zabíjet, nejde to přestat, je to jako droga silnější jak ty. Zrovna tobě to vyprávět nemusím," dodal procítěně.

"Já furt nevím o čem to tu žvaníš?"

"Máš stejný přízvuk a jak jsem tě viděl čistit zbraně, vzpomněl jsem si. Takhle procítěně to dělal jen jeden člověk – Vincent. Ale to je jedno, Vine zemřel v akci."

Poslali je ven a ona to byla past. Čtyři nejlepší 'specialisté' tam zařvali. Podle toho co se v legii traduje, předtím než je dostali stačili tihle čtyři pánové zabít stoosmdesát vojáků. Stoosmdesát!!!

Dokážeš si to představit? Každý z nich odkrouhnul pětáctýřicet chlapů. Nakonec je sejmuli minometem. Máš jiný ksicht, ale jinak jsi celý Vine."

Začíná se nám to zamotávat, Vincent, cizinecká legie, teď už chybí jenom Ježíšek.

"Hele, kdy ten tvůj Vine natáhnul bačkory?" zajímalo mě.

"No pokud se dobře pamatuji, tak je to takových dobrých osm let. Stala se z nich legenda."

No to je sice hezký, ale co to má co dělat se mnou? Pomyslel jsem si. Něco určitě, jinak by tu ten sráč teď neseděl. Když už je takový spolupracující, tak ho nezabijeme.

Hmm..., tak nějak mně to přijde, že tím narušíme teorém kladiva. To nevadí někdo přeci musí začít s tím, dělat to jinak.

Stejně už je skoro noc, jde se spát. Pierra jsem zanáramkoval k topení a přisunul mu k němu kanape. Trocha nedůvěry ve mě pořád zůstala. Zbraně jsem zase pěkně uklidil tam kam patří. Konečně do hajan. Doufám, že dneska to bude bez nočních můr.

* * *

Už zase máme hlad, pokud nesezenu práci, tak rodina nepřežije zimu. Soused mně říkal, že by o něčem možná věděl, zkusím tam zajít a poptat se.

To naše město je teď na podzim skutečně šeredné. No a sem tu, v téhle putyce by to snad mělo být. Aspoň se pořádně ohřeji.

Ten chlapík je skutečně divný, ještě horší je to, co po mně chce. I když peněz nabízí dost, rodina by měla na rok vystaráno. Ale ta práce, měl bych odkráglovat jednoho kupce, proč asi, radši se neptat. Koupil mně večeri a pivo, asi to udělám. Údajně nemá ochranku a chodí hrát každý čtvrtek forbes. Řekl jsem, že to udělám, dostal jsem zálohu.

Dal jsem peníze ženě, ani se moc neptala, kde jsem k nim přišel. Jsem moc rád, že se neptala. Ten pocit, když od večere po docela dlouhé době, vstáváme všichni najedení, děti se spokojeně řehní. Žena je na mě milá. Asi jsem udělal dobře. Docela to utíká, zítra je čtvrtek, musím se připravit. Pořídil jsem si na toho svého zákazníka docela pěknou dýku, snad to bude stačit. Bodejť by nestačilo, třicet centimetrů poctivé ocele. Doufám, že nebude moc navlečený, to bych ho musel podříznout. Rána do ledvin mně přijde lepší.

Jednou jsem viděl, jak při hospodské rvačce jednoho maníka podřízli. To byste nevěřili kolik v sobě má člověk krve a jak to šíleně cáká. Ledviny jsou mnohem sympatičtější, akorát se musí píchnout víckrát, to jako aby byla jistota. Tak jsem si zkusil párkrát cvičně bodnout, však ono to půjde.

Sedím v temné uličce a čekám. Tma by se dala krájet, zaplat' pánbůh aspoň mě nikdo neuvidí. Stále se mi v hlavě honí, jestli to mám udělat nebo nemám, ano, ne a tak pořád dokola. Jestli to udělám, tak nebudu moct mamíně na oči. Sice si poslední dobou lezem hodně na nervy, ale já vím, že mě má docela ráda. Už jde, tak jak?

Stojím za tím neznámým člověkem a krev mně teče po rukou. Bodám znovu a znovu. Ta moc, ta síla nad životem, smrtí.

Není to zase až tak špatný pocit. Bylo to až moc jednoduché. Tři bodnutí, tělo se pomalu kácí k zemi a je po něm.

Kdybych to věděl dřív, že prachy se dají vydělávat takhle snadno a především rychle. Ta síla co člověka naplní, když z toho jeho těla život uniká.

Dýku jsem hodil do řeky a taky jsem se pořádně opláchnul. Nikdo mě neviděl, je to v pohodě. Dorazil jsem domů, všichni spí jak kořata.

Nemůžu dospat, žena vedle mě leží a spokojeně chrupká. Kdyby tak věděla, neví zaplat' pánbůh neví a ani vědět nebude, já jí to rozhodně neřeknu. Pochybnosti, strach to teď bude můj život. Ona vždycky pozná, že něco není v pořádku. Sakra jak jsem to mohl udělat? Radši nebudu doma.

Jdu pro zbytek peněz. Dostal jsem, co jsem měl dostat, to je dobře. Poslal jsem to domů, já tam nejdu. Snad později, nedokážu jí přijít na oči. Jak by mohla mít ráda vraha? Ale vždyť se vraždí kolem dokola pořád, no tak co to se přeci stává, že lidi "náhle" zemřou. Ve válce je taky plno mrtvých. Akorát, že já jsem si mohl vybrat. Jak prosté, vybrat, život smrt, láska, strach, bílá, černá. Už je pozdě. Když nic jiného, nechal jsem si na pořádnou opici. "Hospodský nos sem kořalku, mám smutek, za sebe." Čert vezmi peníze, lidi, aspoň dneska zapomenu.

Začínám být pěkně paranoidní, přišli vojáci, já hned myslím, že jdou pro mě. To je divný, jdou k mému stolu. Do prdele, oni jdou pro mě. To bude omyl, sedím, čekám. To není možný, oni jdou najisto.

Bylo to rychlé, basa, soud. Shledán vinen ve všech bodech obžaloby. Údajně mě někdo viděl, kulový viděl, byla tma jak u Vávrů ve sklepe. Nechci umřít, proč jsem to udělal. Jiní lidé to dělají celý život a nic. Já vezmu práci, třikrát píchnu a hned mě chytou. Kdybych tak mohl začít znova, vykašlal bych se na to, na všechny. Jen si tak žít, klidně umírat hladu, ale tohle ne.

Kdybych se alespoň dokázal postavit před ženu a říct jí, že jsem vrah. Vysvětlit jí, proč jsem to udělal. Třeba by mě pochopila, teď už je to jedno, za chvíli svítá. Měl jsem ji dát šanci.

Vysoké hradby se tyčí v povzdálí a slunce vychází. Svítí, svítí jenom pro mě. Já a kat, to je dnešní příběh. Kat zatím vždycky vyhrál. Je tu obrovský dav, konečně zase jednou pořádná poprava, jako bych je slyšel. Řvou, těší se na krev, na moji krev. Pročpak by ne, mají na co.

Privázali mě na dřevěnou desku, je pěkně šikmá, aby na mě bylo dobře vidět. Nenávidím ten dav, nenávidím. Přitom vím, že kdybych byl mezi nimi, řval bych stejně jako oni.

Mistr kat přichází. Začíná pomalu, bolest, nedá se popsat. Břicho, nikdy bych nevěřil, co všechno v něm mám. Ruce, nohy, přirození, za tohle to skutečně nestálo. Moje žena je tam v davu, odpustí mi? Konečně milosrdná tma zahálila moje smysly, tady už na mě nikdo nemůže.

* * *

Probudil jsem se celý zpocený, to nemá konce!!! Jak to tak vypadá, tak jsem se sakra spletl. Přeci jen na mě někdo

může, já sám. Já už ty zasraný sračky nechci, bylo první co mě napadlo. Když už ani ve spánku nemám klid.

"Už rozumíš?" ozval se chytrák.

"Ne nerozumím a pěkně mě to sere. Co má nějaký středověký chudák, co dělat se mnou?" ptal jsem se sám sebe.

Docela ošklivý sen. Hlavně mě stále děsně štve, že jsem v těch snech v hlavní roli. Ten středověký já byl skutečný amatér. Od té doby jsem se už leccos naučil.

"Jediné co jsi se naučil je jak zabíjet efektivněji, jinak jsi si nevzpomněl na vůbec nic. Už by bylo na čase s tím něco začít dělat, Karličku," popíchnul mě ten druhý já.

* * *

Najednou jsem měl zase trošku jiný problém. Zjistil jsem, že Pierre zmizel. Nebyl to úplně nejlepší nápad zanáramkovat ho jeho vlastníma náramkami. Mimo jiné zmizel i dragunov, bereta a auto. Fakt je ten, že jsem ho stejně chtěl pustit. Trochu mě předběhnul. Na stole zůstal lístek:

Zdravím Vinci,

doporučil bych ti zajet se podívat do Marseille. Když už tam budeš, mám dojem, že budeš vědět kam jít.

S úctou Pierre

Co je zase tohle, mě mohl klidně odkrouhnout jak králíka. Místo toho mě tu ještě píše, kam mám jet a nejen to ještě s úctou. Kokot jeden francouzskéj. Jak se mám sakra dostat přes hranice?

"Hele Vinci, co to zkusit s tímhle pasem?" zahlásil chytrák a zamával něčím v pravé ruce, mojí pravé ruce, naší pravé ruce.

Pas zněl na jméno Vincent Nores a byl německý. Němce můžu hrát z fleku, to není problém. O svých znalostech němčiny vím, na rozdíl od znalostí francouzštiny. Vypadal docela pravě, skoro bych řekl, že je pravý.

Co mě dělalo daleko větší problémy bylo to, že se ten pas prostě zhmotnil. Nějak mě nenapadá jiný výraz. Nejdřív tam nebyl a pak najednou byl. Pomalu si na to budu muset zvyknout.

Tak Francie, no dobře stejně jsem se tam chtěl už dlouho podívat. Probral jsem hubertus, peněz je dost, akorát tu budu muset nechat část svého arzenálu.

Přeci jen jsem ověšeněj jako vánoční stromeček. Však to s čezetou zvládneme. Zbyly mně ještě tři zásobníky, když na to přijde je to docela pěkná hromada mrtvol.

Uzi a H&K jsem schoval na půdě. Třeba by se mohli ještě někdy hodit. Teď jen doufám, že mě do letadla s čezetou pustí. Minimálně vyzkoušíme, jestli je opravdu keramická.

* * *

Poklidil jsem po sobě a zamknul. Nemusí hned každý na první pohled poznat, že tu byl někdo na návštěvě. Vydal jsem se na vlak. Po cestě jsem si uvědomil, že bych si asi měl rezervovat letenku. Jak mě to napadlo, potkal jsem telefonní budku. Alespoň něco funguje, když už jsme u toho fungování chtělo by to, aby pro mě tu letenku měli.

"Dobrý den, jak vám mohu pomoci?" ozval se ze sluchátka milý hlas.

Tak jsem jí vysvětlil, že potřebuji letenku do Marseille. A to nejdůležitější, že včera bylo pozdě. Měla pro mě místo, to je dobře. Skutečně se těším na odpovědi.

Problém je, že letadlo odlétá za devadesát minut, ale to snad stihnu. Budu si muset vzít taxík nebo ukrást auto.

Nadiktoval jsem té milé paní své nacionále, vzal jsem si na to svůj nový pas. Jako Karel Norek nemůžu jet ani na Slovensko.

"Budu tam v cuku letu. Podržte pro mě to místo," zjistil jsem, že druhou část mého vyjádření už asi neslyšela.

Stojím v budce, to by nebylo nic neobvyklého, ale tahle je v budově Ruzyňského letiště. Hmm, když už se to zase stalo, to jsem se nemohl objevit přímo na místě určení?

Docela by mě zajímalo, jak to vypadá, když se objevím. Přeci jen když někde nikdo není a najednou tam někde někdo je, musí vypadat zajímavě.

I když, měl jsem možnost pozorovat objevení mého nového pasu a nebylo to nic moc. Prostě tam není a pak je, žádný přechod nic. Andělské chóry taky nezní, prostě nic.

* * *

Vydal jsem se na stanoviště pro prodej letenek. Měli ji pro mě, proces ovlivňování skutečnosti se mně daří čím dál tím lépe. Sice ne perfektně, ale jde to.

"Ladiš se na realitu, to je dobře. Nebude to trvat dlouho a budeš rozumět." Abych pravdu řekl, nevím jestli chci rozumět. Jedno vím jistě, chci vědět, kdo mě chce zabít.

Většinu peněz jsem si ve směnárně vyměnil na franky. Když už jsem byl v tom měnění reality, tak jsem trochu vylepšil kurs. Nemám rád okrádání a směnárna je legalizovanéj zloděj.

Potom jsem absolvoval standardní letištní proceduru. Keramická čezeta se osvědčila, detektor si ani nepípнул. Horší to bylo s těma chlapíkama co mě chtěli šacovat. Bylo zajímavé sledovat, jak si zbraně všimnul a ihned poté to zapomněl.

Jak říkám jsem talent.

Konečně sedím v letadle směr Marseille. Myslím, že jsem své pronásledovatele setřásl. Koho by to napadlo, že první věc kterou udělám, bude cesta do Francie.

A zase jsem se spletl, odpoutali jsme se od země a nabrali výšku. Liboval jsem si, jak jsem to pěkně všechno zmáknul. Místo, které jsem získal, bylo v první třídě. Alespoň chvíli mě bude někdo rozmazlovat. Najedl jsem se jako dlouho ne a pití bylo také dost.

Šel jsem si odskočit, to je vcelku pochopitelné potom co jsem spořádal. Co mě překvapilo byl stevard, jak jsem chtěl vlézt na záchodek, najednou se mně objevil za zády.

Věděl jsem i bez asistence chytráka, že mě ten pán chce ublížit. Otočil jsem se a tak tak zachytil jeho ruku. Jak byl rozjetý, zcela automaticky jsem použil energii jeho rozjetí proti němu, injekční stříkačka v jeho ruce se tak místo do mých zad zapíchla do jeho ramene. Jeho překvapený obličej nezapomenu.

Začal se okamžitě hroutit, tak jsem ho hbitě vtáhnul sebou na záchod. Kromě stříkačky neměl nic zajímavého. Život ho tak nějak také opustil.

Vzal jsem mu stříkačku a schoval ji do kapsy. Nenapadlo mě nic lepšího než ho tam nechat a vrátit se zpátky na své místo. Co bych s ním asi tak mohl dělat? Otevřít dvířka a vyhodit? Mám dojem, že to v deseti kilometrech není nejlepší nápad.

* * *

Asi tak za deset minut se ozval jakési ženština. Nechtěl bych být špatným prorokem, ale asi se na záchodku udělalo někomu špatně. Trochu víc špatně, když ta dobrá žena takhle řve.

Nezmýlil jsem se, soused mě po chvíli řekl, že jednoho ze stevardů postihla náhlá srdeční příhoda. Holt chlapec potkal strýčka příhodu ve špatnou chvíli. No mohl jsem to být já, ale nejsem. Řekl bych, že moje cena na trhu se zase o něco zvedla.

Zbytek letu proběhl bez incidentů. Tak jsem si tu chvíli klidu řádně vychutnal, ví bůh kdy zase budu mít klid. Přistáli jsme. Vše v pořádku, teď by to chtělo hotel a trochu klid na přemýšlení. Doufám, že kamarády těch pánů co po mě touží, alespoň na chvíli zdrží než zjistí, že v tom futrále co nesou z letadla nejsem já, ale ten jejich připitomělý kolega.

* * *

Prošel jsem skrz všechny letištní kontroly, čezeta a můj nový pas se osvědčily. A pak jsem byl venku a má chvíle klidu rázem skončila. Na obzoru se objevila scéna jak z gangsterského filmu třicátých let. Stál jsem venku na stanovišti taxíků, nebyl tu skoro žádný, až asi na dva. Najednou se přifitilo auto a z něj koukali jen hlavně zbraní.

Jakmile jsem ucítil nebezpečí, něco mě přepnulo do toho zpomaleného módu, který už jsem měl možnost poznat v Praze. Doufám, že nechci roztrhat to auto holýma rukama. To že z toho auta ty zbraně koukali tvrdím já, všichni ostatní zúčastnění by to pravděpodobně popsali jinak. Něco jako:

"Přifitil se takovej ten velkej americej bourák a než jsem postřehl co se děje, zahájilo jeho osazenstvo palbu a pak se něco stalo, nevím co, ale stalo. Ten chlap co po něm stříleli tam byl a pak zmizel. Všechno se to semlelo tak strašně rychle!"

Moje šílenství vůbec nebylo jako minule, bylo kontrolované, takže jsem se chvíli díval jak pomalu lezou zbraně z okýnek a pak jsem o něco rychleji vyndal svoji oblíbenkyň. Co rána to zásah. Tříkrát tiché pufnutí a bylo po starostech.

"Lepšíš se, překvapil jsi mě. Minimálně ve střelbě. Uvidíme, ještě nejsi ztracen. Ale být sebou, zamyslel bych se nad sebou." Prohlásil pan chytrý.

Kousek jsem poodběhl, jak měli prsty na spoušti, tak ještě vyšlo pár ran. Ale to už jsem byl pryč.

Bohužel ne ti lidé co šli za mnou. Stříleli něčím výkonným, poslední co jsem zahlédl byla krvavá tříšť. Jako když se vám vlny tříští o útesy. Taková dávka tříštivým střelivem do menšího davu je skutečně efektivní.

Naštěstí jelo to auto docela rychle, takže se dávka svezla dál a následně pročísla stánek s novinami. Prodavač vypadal překvapeně, alespoň jednou bude na titulní straně. Tedy pokud to přežije.

Auto se neovladatelně vydalo svým vlastním směrem. Jakýsi taxík, jeden z těch dvou co tu stály, chtěl vyrazit a nacpal se přímo do dráhy těch ošklivých pánů. Udělalo to pěknou ránu a pak bylo ticho. To už jsem nastupoval do zbylého auta, ta žena co sem také chtěla, byla pěkně překvapená. Prásknul jsem jí dveřmi před nosem. Co na mě pošlou příště?

Tank? Nebo mě sestřelí i s letadlem? Rozhodně tu nebudu čekat abych to zjistil.

* * *

"Jed', potřebuji nějaký hotel a nechám si od tebe poradit, hlavně už jed'!!!" zavelel jsem na řidiče.

Začínám mít dojem, že mě chtějí zabít úplně všichni. Mě, téměř neškodného prodavače hraček. "Prodavače hraček? Já jsem někdy dělal takovou zhovadilou práci?" To byl Vine, respektive já, pro úplnou přesnost my jsme jedno. Teď už je to jedno, hlavně že jsi zase doma.

Teď ještě začlenit pana chytrého. Doufám, že jich ve mně není víc. No dobře tak toho středověkého chudáka a dvanáctiletého otcovraha vezmeme také do party. Sice nevím jak to spolu souvisí, ale souvisí. To je jisté.

Tak nějak mě začíná docházet, že se mě někdo skutečně bojí. Asi ví proč, já už to vlastně vím taky.

Nevím jak jsem své schopnosti získal, ale projevují se dost často a zaplaťpánbůh za ně. Bez nich bych byl už několikrát po smrti.

Přijde mně to takové jednoduché a hlavně mám dojem, že schopnosti které mám, má každý. Jen se na ně nějak během času zapomnělo. Vzpomenout si, nebylo to chytrákovy ústřední motto? Mám dojem, že ano. Ale na co si vzpomenout? Dorazili jsme k takovému docela pěknému hotýlku. Řidič mě mile překvapil, když řeknete odvez mě někam, nechám si poradit, většinou skončíte v nejdražším hotelu. Tenhle pán byl výjimka, aneb jak říkala moje bába, asi byl ze staré školy.

Zaplatil jsem mu a vyrazil do hotelu. Připozdívá se, dneska už toho mnoho nestihnou.

Vstoupil jsem do hotelové recepce. První co jsem musel ocenit, byla slečna recepční. Konečně jsem pochopil, proč se o francouzských traduje, to co se o nich traduje. Byla skutečně vyvedená. Najednou se mě zdálo, že se sice připozdívá, ale že bych toho dnes mohl stihnout ještě docela dost.

"Hele chytráku funguje to i na ženský?" byla první otázka, která mě napadla, naštěstí jsem si jí položil jen v duchu.

"Zkus to." Byla krátká, dle mého názoru příliš stručná odpověď. Uvidíme.

"Dobrý večer, jak vám mohu sloužit?" Usmála se na mě ta nádherná bytost.

"Pro začátek by mě stačil pokoj, uvidíme co pro mě budete moci udělat dál," podpořil jsem svoji odpověď svým úsměvem.

Když chci, umím být milý a já jsem chtěl. Když kvůli ničemu jinému, tak kvůli téhle se ta cesta vyplatila.

"Norku, Vinci, nebo jak se to jmenuješ, vzpamatuj se!!! Jedna ženská a on by kvůli ní ztratil hlavu, slyšíš ty ocase? Ser na ní, teď máme práci," vysypal na mě chytrák.

Pak mě začal zásobit představivost nehezky věcmi. Slečna rozsekaná, slečna rozstřílená, slečna tak i onak. Rozhodně to nebyly představy, které jsem měl v souvislosti s danou slečnou já.

A pak mě to došlo, dokud nevyřeším to, co mám, tak by tahle krásná bytost mohla dopadnout jako moje paní ze středověku, ne-li ještě hůř. To si skutečně nedovolím, kvůli ní, kvůli sobě.

Úsměv mně zase ztvrdl, škoda snad někdy příště. Budu si to sice vyčítat, ale chytrák má pravdu. Cena kterou by to na konec stálo by byla moc vysoká, rozhodně větší než ta, kterou jsem ochoten zaplatit. To za to nestojí.

Sám jsem dorazil do třetího patra a vešel do svého pokoje. Někdy mně to přijde, že by bylo nejjednodušší, kdybych si skutečně tu hlavu ustřelil sám. Ale to nemá smysl. Zase ta předtucha, prostě by se to vrátilo znovu, znovu a znovu. Do té doby než bych se s tím srovnal. Já už nechci, já chci z toho kolotoče ven. Nemohl jsem usnout, strach z nočních můr se na mé nespavosti podepsal. Nakonec jsem usnul.

Tatík chce, abych se dal do armády. Mám být jeho pýchou, syn důstojník. Vždy jsem chtěl něco tvořit, ne ničit.

Armáda byla odjakživa na ničení a ne na tvoření.

Stejně jsem podlehl, když táta něco chtěl, stejně vždy bylo po jeho. Uvidíme, co z toho bude.

Konečně jsem důstojník, nepamatuji se, že by se na mě můj táta někdy podíval lépe. Nakonec to byl docela dobrý nápad. Oženil jsem se hned při následující příležitosti. Ženě se moje uniforma moc líbí, ta černá má skutečně něco do sebe. Miluji je, svoji ženu, vlast a uniformu. Vypadá to, že bude válka, už se nemůžu dočkat, až těm "Untermenschen" ukážeme naši sílu.

* * *

Už to začalo, velím speciálnímu tankovému komandu. Je to hra, hra o život. Postupujeme, stále postupujeme. Nejdřív Evropa, výlet do Afriky a teď Rusko. Ani nevím, jak je to dlouho, co jsem nebyl doma. Děti už začínají odrůstat a táta pořád pryč. Doufám, že to brzo skončí.

Vesnice, bohem zapomenutá, čert ví, kde to vlastně jsme. Dostali jsme rozkaz, kompletně vyhladit. Rozkaz je rozkaz, za války se nediskutuje. Jediné co mě ujišťuje, že dělám dobrou věc, je to, že to nejsou lidé. Dobytek, jdeme na to!

Vykopali jsme díru, věřím, že bude dost velká. Další problém jsou náboje, těch sviní je skutečně hodně.

Tak jsem začal a chlapi se chytli. Vždycky deset do řady, nad jámu a pak rána do týla. Jsem na svou práci hrdý. Trvalo to celý den, děti strašně řvali, tak šly první. Byl docela problém udržet pořádek, už je po všem. Úkol splněn! Chlapi odněkud vytáhli fotoaparát, tak jsem jich pár oběsil, to přeci jen na fotce vypadá lépe. Nechal jsem se taky vyfotit. Aspoň budu moci prokázat, že jsem taky přiložil ruku k dílu, ne jako nějaká kancelářská krysa, která sedí za stolem a o válce neví nic.

Nejdřív má člověk pocit obrovské moci a pak je to práce jako každá jiná. Už jsem si zvykl i na ty kvanta krve, a to jsem dřív krev nemohl ani vidět.

Jedeme dál, další vesnice, město, už jsem unavený. Všude pořád to samé. Těším se domů. Nevím, proč se mi do snů pořád motají ti zatracení bastardi. Řvou, řvou a řvou. Nemůžu kvůli tomu spát. Bylo to nutné, byl to rozkaz.

Je zima, při útoku jsme to koupili. Horko těžko se nám podařilo dostat tank pryč. Všude okolo nás jsou vysoké, zasněžené stromy. Sněží, aspoň nás nepřítel nenajde. Dívám se, jak to vypadá s posádkou. Sakra, kromě mě a řidiče to koupili všichni. Tank je nepojízdný, vysílačka nefunguje. Co jsem komu udělal? Řidič po třech dnech umírá, nemohl jsem pro něj nic udělat. Zůstal jsem sám.

* * *

Včera mně došly zásoby. Co budu dělat? Nikde nikdo, jen to zatracené bílo. To se nedá vydržet, dál už to nejde. Ztratil jsem přehled o čase, je dnes, zítra nebo včera. Šílenství, prosím, přijď. A děti stále křičí, víc a víc. Matky pláčou, muži nadávají. Bílo, jen bílo. Z kotlíku se line vůně jídla, vůně masa. Nejedl jsem tak dlouho, hlad. Jak si člověk neváží toho, že má co jíst. Žeru svoje nejlepší přátele, oheň praská, vítr skučí. To jsem nechtěl. Proč?

Probouzím se, kde to jsem? Třeba to byl jen špatný sen, noční můra. Nebyl, polní nemocnice, zachránili mě na poslední chvíli. Proč mě nenechali chcípnout jako psa, stejně si nic jiného nezasloužím. Jsem celý omrzlý, možná budu chodit.

Radši bych zemřel se svými muži než takhle žít.

Chtějí mě poslat domů. Jak můžu jet domů? Žena, moje žena, děti, tak moc jsem se na ně těšil, tak moc jsem je chtěl vidět a teď? Jak by mě mohly odpustit, jak by mě mohly milovat?

Doma, jsem doma. Vidím svoji ženu plakat štěstím, nevěří tomu, že jsem se vrátil. Jak jí to mám říct? Neřeknu, nikdy jí to neřeknu, nemůžu. Bojím se.

A ti lidé v mých snech stále úpí. Proč? PROČ?

* * *

Válka skončila, stále jen čekám, kdy si pro mě přijdou. Nic, pořád nic, dny, týdny, měsíce, roky. Neustále se od sebe s mojí ženou oddalujeme. Dva cizinci pod jednou střechou. Nedokážu jí to říct. A sny se vrací.

Sedím doma v kuchyni, čekám. V poslední době slyším křik i normálně. Kdy to skončí? Moje žena přichází. Něco není v pořádku. Ukazuje mně fotografii a ptá se mě jestli jsem to skutečně já. Jsem, konečně. Křičí na mě, že nejsem člověk, že jsem zrůda, netvor. Má pravdu, nebráním se. Konečně je pravda venku, zaplat' pánbůh. Dochází jí argumenty, tluče mě. Srážím ji k zemi. Utíkám, to mě šlo vždycky dobře. Stojím na prahu, žena na mě křičí "táhni k čertu, neexistuješ, nikdy jsi se nenarodil". Mám to zkusit jí to vysvětlit? Nemá to cenu, jak by mě mohla mít ráda, zrůdu! Jak by mě mohla mít ráda, když já sám se nenávidím. Utíkám, utíkám kam mě nohy nesou.

* * *

Hospoda, alkohol, proč ne? Honí se mi to všechno hlavou. Nemá to cenu a mě už je to jedno. Konejšivá náruč alkoholu překrývá všechnu bolest. Odcházím.

Přehrada, docela dobré řešení, proč ne? Už jsem to měl udělat dávno. Skáču do vody, vidím tělo jak se potápí, převaluje se přes okraj a padá dolů. Stojím na ochozu a přijde mně to jako špatný film. Tělo už nepotřebuji. Kontury se rozmazávají, obraz mizí, vír. A pak už jen nekonečný klid. Kdyby se dal pocit namalovat vypadalo by to jako kruh jing a jang. Mám to tu rád.

Probudil jsem se celý zpocený, já už skutečně nechci. Dejte mně svátek. A chytrák tu byl zase: "Už rozumíš Karličku? Nebo jsi pořád stejně zabeďněný? Měl bys začít rozumět, už máš takových informací. Víím, že to zvládneš." Když nic jiného, tam kde jsem byl, než jsem se probudil, tam se mně docela líbilo. Ale ten příběh co tomu předcházela se mně nelíbí ani trochu. Co můžu dělat? Asi mi nezbude nic jiného než to pořádně promyslet a vzpomenout si. Ale na co? Proč to nemůže jít jednoduše?

Vyrazil jsem do sprchy, není nic lepšího když se probudíte po noční můře, než pořádná horká sprcha. Ono se to pak nezdá tak zlé.

Po sprše jsem se zabalil do županu, objednal snídaní a usedl k přemýšlení. A že toho na přemýšlení mám docela dost. Kde začít? Když to shrnu, jsem divnej a teď jsem v Marseille. To je tak jediné co je jisté, všechno ostatní je jeden velký blázninec.

Když už jsem zaparkoval v Marseille, tak bych se mohl řídit radou toho mého rádoby kamaráda. Co on to psal? Aha, že prý když už tu budu, budu vědět kam jít. No jo, ale já to nevím, nebo ano? Jediné co mě napadá je, že by tu někde v okolí měla být Cizinecká legie náborový tábor. Náborový tábor je mně k prdu, co bych asi tak dělal mezi bažantama?

"Ty si asi skutečně spadl z jahody naznak, když jsou tam bažanti, tak tam musejí být i nějaký ti velitelé. Nebo si myslíš, že se organizují bez velení? Jen tak mimochodem, Cizinecká legie tu má od roku 1962 vrchní velení, takže bys nějakého odpovědného pána potkat mohl."

No dobře, to mě taky napadlo, ale k čemu mi jsou dobří? Stejně mám dojem, že hledám někoho nebo něco co vlastně ani neexistuje. Důvod mám docela dobrý, chtějí mě zabít. Asi mě nic jiného nezbude než jít zkontrolovat ten jejich domovské ústav.

Nějak si nedokážu představit, že bych tam zcela bez okolků napochodoval. Ale jak to udělat jinak? Mám dojem, že mé telefontační centrum zase nebude spolupracovat. A to by se teď sakra hodilo, hlavně když bude fungovat, až se budu potřebovat dostat 'rychle' pryč.

"Jen tak pro orientaci měl bys asi tak o patnáct kilometrů popojet. Marseille je sice hezké město, ale tam kam ty potřebuješ, je Aubagne. Jasný?"

No jo furt, ještě že tě mám chudáku. Co bych si bez tebe počal, coby, našel bych si to v telefonním seznamu nebo se zeptal slečny recepční. Není nad standardní metody.

Oblékl jsem se a pak mně došlo, že mě ti hodní panové asi hledají. Spíš mně přijde divné, že mě ještě nenašli.

* * *

Ve vestibulu byla jiná slečna, nebyla špatná, ale ta včerejší byla lepší. Zaplatil jsem a vyrazil jsem ven.

Další věc kterou jsem měl možnost zjistit je, že to bylo na poslední chvíli. Vypadá to, že Pierre informoval. Do třetího patra udeřilo něco obrovskou silou, předpokládám, že hlavním cílem byl můj pokoj. Nestává se tak často, aby se na chodník vysypala půlka hotelu. Hodní pánové přezbrojili a musím říct, kalibr to je slušný.

Přetahovat se s raketometem nezvládám ani já. Respektive jsem to ještě nezkoušel, ale nemyslím si, že by to byl ten nejlepší nápad, který bych mohl mít. Fakt je ten, že by to bylo řešení. Proč mám jen ten neodbytný pocit, že bych si vůbec nepomohl?

* * *

Volným krokem jsem se začal ubírat směr centrum. Budu muset využít služeb veřejné dopravy a dostat se do Aubagne zase jednou zcela standardně.

Procházky mají na můj mozek velmi příznivý vliv. Například teď mě napadlo, že když můžu to co můžu, tak že by mělo jít i daleko víc. Třeba něco takového jako neviditelnost by se docela hodilo. No jo, ale spoléhejte si na to.

V bloumání jsem dorazil k nějaké zastávce, nikdo si mě nevšiml, jako kdybych byl vzduch. Někdy člověk není vidět a ani na to nepotřebuje neviditelnost. Seznámil jsem se s místním plánem dopravy a naplánoval nejlepší cestu. Ani by to nemělo trvat tak dlouho.

* * *

Tak jsem tady, netušil jsem, že to je takové pěkné městečko. V turistické brožurce jsem se dočetl, že je místní kraj proslaven keramikou. Jedinou keramikou, kterou jsem ochoten obdivovat je keramika mé čezety. Jsem pevně

přesvědčen, že moje představy o keramice zde naplnění nedojdou. Doufejme, že mé požadavky ohledně otázek budou místní obyvatelé schopni zodpovědět.

Nejdříve bych se měl přeptat, kdepak že to mají hlavní stan. Odchytil jsem si jednoho staříka a hned se začal ptát. "No to je podle toho, ke komu chcete. Část je ve staré pevnosti a pak tu mají ty nové prostory. Nejlepší bude, když půjdete do náborové kanceláře a zeptáte se tam," štěbetal ten chlapík divným dialektem.

"Že bych se nechal naverbovat? Hmm..., třeba kdybych se k nim přidal, nenavštěvovali by mě hodní pánové tak často. Přidal? Neříkal Pierre, že už jsem u nich byl? Sakra, já už se ani nevyznám ve vlastních vzpomínkách!!!

A co změnit podobu? To by přeci mělo také jít. No jo, ale jak bych měl vypadat? Jediný kdo mě napadá je ten chlapík, co už na jeho jméno mám pas. Budu to muset zvládnout s touhle držkou, však ono to nějak dopadne.

Procházel jsem kolem výlohy a tak nějak mimoděk jsem postřehl něco zvláštního.

Vrátil jsem se zpátky, podívat se na to, co mě tak zaujalo. Výloha byla úplně normální, výběr jakbysmet. Bylo to hračkářství, nějak mám pro hračky stále slabost.

Co to tu nehraje? Pak mně to došlo, začal jsem si ohmatávat obličej. Je můj, teda na dotek určitě, ale v tom odrazu z výlohy na mě kouká někdo úplně jiný. Mám ten dojem, že to zase zafungovalo.

Ksicht to není špatný, ten co jsem měl předtím, byl také docela dobrý. Tak tam na mě vlítnu s novým ksichem. Možná by nebylo od věci si k tomu pořídit uniformu. To je ložené.

A byla tam, slušivá, se vším všudy. Teď jim tam vlezu a ještě je budu moc buzerovat.

Teď by to ještě chtělo promyslet, jestli to vzít do staré pevnosti nebo do těch nových prostor. Pokud se nepletu, tak za mě tu byla jen ta stará pevnost. Uvidíme, však ono to nějak dopadne.

Napochodoval jsem přímo skrz hlavní bránu, nikomu to nepřišlo divné. Jsem uvnitř a co dál. Co kdybych to zase jednou zkusil přes tu svoji intuici. Moc nefunguje, ale čas od času se docela hodí. Tak, milá intuice, odved' mě někam, kde se budu moci začít ptát.

Tvářil jsem se, jako že sem odjakživa patřím. Pozornost jsem zatím nevzbudil, uvidíme jak to půjde dál. Myslel jsem si, že se půjdu podívat za někým důležitým a místo toho mé kroky vedly do obytného komplexu. Jak jsem tak bloumal po chodbách, přičemž jsem zjistil, že jsem si při výrobě uniformy vyrobil i identifikační kartu, narazil jsem na dveře u kterých mně v hlavě začala hulákat červená siréna. Chtěl jsem jít dál, ale ten pocit, že musím jít dovnitř byl neodbytný. Zatím jsem ještě neztratil poslední kousky dobrého vychování. Chci tím říct, že jsem zaklepal. Spíše by se dalo očekávat, že jsem dveře vyrazil a za puřání čezety vtrhl dovnitř.

Zaklepal jsem a vešel. Na tom není nic moc zvláštního, snad jen to, že jsem prošel zavřenými dveřmi. Bylo to jako když se brodíte slabým proudem a pak jsem byl na druhé straně.

Malý byt, vypadá to, že jsem u důstojníka. Kdepak tě, hochu, máme. Chvilí jsem se rozhlížel a v obývacím pokoji jsem narazil na fotografii. Taková banální věc, pět vojáku, rameno na rameni. Chvilí jsem se na tu fotku díval a pak mně to konečně došlo. Ten pátý obličej mi přišel známej. Bodejť ne, byl můj. Tedy teď myslím ten rádoby nový obličej, co jsem si vyrobil ve městě před hračkářstvím.

Další místnost, kterou jsem zatím nestačil zkontrolovat byla ložnice. Vešel jsem dovnitř a konečně našel místního obyvatele. Spinkal jako miminko. Stačil jsem zjistit jak se jmenuje. Nebylo to až zase tak složité, v náprsní kapse měl doklady. Brian Smith bylo jeho jméno. Tak, pane Smith, copak nám povíte?

V každém vojákovi zbude kus základního výcviku, toto tvrzení jsem právě praktikoval v praxi.

"Smith, vstávat a hejbněte tou prdelí!!!!" zařval jsem mu nad postelí. Reakce byla úchvatná, pan Smith už je u legie pár let, ale přesto zareagoval dle naučeného reflexu.

Pak mu došlo, že už není ve výcviku a asi mu došlo i těch pár let, co už u legie je.

Další co mu došlo, bylo, kdo že se to na něj dívá. Vojáci nejsou moc zbožní, ne že by nechtěli, ale skutečně na to nemají čas. Smith se přesto začal křížovat. "Co tu chceš Vinci?" Byla jeho další slova.

"Mám pár otázek a mám dojem, že bys mně mohl na ně pomoci nalézt odpověď. Nebo se pletu?" Dotázal jsem se ho.

"Sakra vždyť jsi už tak dlouho mrtvej, tak co mě tu teď strašíš?" On si snad myslel, že se mu zdání.

Vytáhl jsem čezetu a střelil do lampičky u postele. Rozprskla se na všechny strany. "Myslíš, že mrtvolu můžou střílet?" Ptal jsem se toho trumbery.

"Jak to, že se dopoledne ještě válíš v posteli? To je divný pořádek. Možná by nebylo špatné, kdyby jsi se oblékl a pak bychom si konečně mohli promluvit."

"Jak jsi se sem dostal? Jsi musel projít přes troje strážce, skrz dveře na identifikační kartu a skrz moje zamčené dveře."

Byl z toho nějaký zmatený.

"No jak vidíš jsem tu, takže si s tím oblékáním pospěš a já jdu zatím uvařit čaj. Ne že budeš vymejšlet nějaký kraviny."

V kuchyni jsem byl jako doma. Během deseti minut jsem vykouznil čaj a Brian se také ráčil dostavit.

Na té fotografii, co jsem na ní byl také, měl o dvě frčky míň. Vypadá to, že se nám Smajli snaží.

"Koukám děláš kariéru." Brian se pousmál a pokýval hlavou. Nějak rychle se smířil s tím, že jsem na mrtvolu docela čilej.

"Hele, Briane, nebo ti můžu říkat Smajli jako za starejch časů? Mám v tom trochu zmatek, a byl bych rád, kdybys mně to pomohl ozřejmit. Kdy jsi mě viděl naposled?"

Popíjel čaj a vypadal, že přemýšlí. Co mu asi tak zbývalo jiného. Pak se rozpovídal. Ve své podstatě mně potvrdil povídání od Pierra, s tím že mě viděl těsně před tou akcí, která nám pak byla osudná.

"Měl jsem štěstí, kdyby mě týden před tím nepostřelili, skončil bych jako ty, i když se na tebe teď dívám, vypadáš

docela zdravě. Jak to tak vypadá, oživila nám legenda. Co jsi dělal těch osm let? A jak to, že nejsi mrtvej?"

"Kvůli tomu jsem tady, nevím." Já fakt nevím, co se to tu děje.

Můžu tomuhle chlápku důvěřovat nebo ne? Zatím jsem nepotkal nikoho s kým bych si o svém problému mohl promluvit. Mohl bych, stejně nemám páru, co bych mohl dělat jiného.

"Tak poslouchej Briane...", odvyprávěl jsem mu celou historku, kterou už vy znáte. Trvalo mně to docela dlouho, ale mám dojem, že mám čas celého vesmíru k dispozici. Kroutil hlavou, poškleboval se, ale poslouchal.

"Tak a to je všechno, co si o tom myslíš?" Skončil jsem asi po třech hodinách.

"Pěkný vyprávění, a to ti mám jako věřit?" ptal se mě ten chudák. Budu ho muset přesvědčit.

"Věř si čemu chceš, ale tak se to stalo. Neustále se mě snaží někdo zabít, to je to jediné co mně dělá problém. Jinak bych tu nebyl. Jen tak mimochodem, mě našli ať jsem šel kamkoliv, takže být tebou bych začal mít trochu strach. Já už se z toho nějak dostanu."

"Neříká ti něco to jméno, teď myslím toho Faulknera? To je jediná stopa kterou mám," ptal jsem se toho mého rádoby kolegy.

"Faulkner, hmm... jediné na co si vzpomínám, mám dojem, že to bylo krycí jméno jakéhosi projektu. Ale bohužel nemám tušení, oč tam šlo.

"Říkal jsi, že tě chce někdo zabít. Jak jsi přišel na to, že to je někdo z legie? Kdyby to tak bylo, musel bych o tom něco vědět. Já však o tom nevím vůbec nic."

"Hele Smith, dejme tomu, že to bylo nějaké mé tušení. To je teď jedno. Mohl bys mně obstarat materiály ohledně projektu Faulkner? Případně moji legionářskou složku? Byl bych ti velmi zavázán. Případně nemáš nějaký lepší nápad jak z téhle šlamastyky ven?"

"K těmhle datům bych měl mít přístup, kouknem na to co tu máme." Zasedl k počítači, který jsem při první zběžné prohlídce přehlédl. Koukám pán jde s dobou.

"Tak hele Vinci, můžu ti říkat Vinci?" Pro mě za mě si mně říkej třeba Ježíšku. "Tak Vinci vypadá to zajímavě. Tvoje složka tu je, ale o Projektu Faulkner ani ťuk. A to bych se vsadil, že tu něco bylo. Mám dojem, že si s tím někdo pohrál." Docela mě překvapil, jak mu to šlo rychle, asi se za těch osm let na rozdíl od mne počítačům trochu věnoval.

Brian mně vytisknul můj spis. Tak to tak vypadá, že jsem se nezbláznil. Konečně už také vím, kdo že to je pan chytrý a mám to černé na bílém. Teda my jsme jedno, ale to už jsem přeci říkal.

Tak už vím, odkud mám tu noční mûru toho dvanáctiletého otcovraha. Malej Vine se docela činil. Zapíchnul otce a pak to s ním šlo od deseti k pěti. Jeden nápravný ústav pro mladistvé za druhým. V osmnácti ho pustili a toho pacholka nenapadlo nic lepšího než se dát k legii.

Podle toho, co tady stojí, dělal docela slušnou kariéru. Ten malý incident v Africe, mám teď na mysli ten útok na hotel a ty dvě malé děti co se mně o nich zdálo, to byl jen začátek, to co bylo dál, o tom se mi skutečně nechce vyprávět. Snad jen, že krev tekla proudem a hodnost vzrůstala úměrně k tomu. Byl jsem jeden z nejlepších. Pořád mně k tomu nepasuje Norek, jak to tak vypadá, tak Norek jsem skutečně jen posledních osm let.

* * *

Norek má něco společného s tím podělaným projektem, ale co? To je k nasrání, jednu otázku si člověk zodpoví a pět dalších se mu vyrojí do fronty.

Ten někdo, kdo mně dával jméno Norek, musel být docela srandista a nebo že by to byla náhoda? Ne, ne, náhoda neexistuje, Norek, to je přeci od slova nořit a já se teď nořím. Nořím se do své minulosti. Tak nějak tuším, co na mě vyběhne. Uvidíme, Norku, tak se do toho ponoříme.

"Smajli, nevíš kde ten projekt Faulkner dělali? Přeci ho nedělali tady?" Ptal jsem se toho nově nabyvšího kamaráda. Jestli to je skutečně kamarád, se ukáže až časem, ale docela mně pomohl.

"Nevím vůbec o co jde, jen jsem někde slyšel tohle kódové jméno. Hmm... v počítači nic není, ale třeba by se dalo něco najít v archivu, přeci jen zbavit se dat je jednodušší, než odvézt papíry z přísně střeženého archivu. Když tu chvíli počkáš, jsem hned zpátky."

Vůbec se mi to nelíbilo, ale co jsem měl dělat.

"No dobře tak běž. Fakt jsem zvědav s čím se vrátíš." Smajli se nasoukal do uniformy, posbíral svoje identifikační karty a zmizel. Mám teď chvilku pro sebe. Konečně bych se mohl dostat k tomu přemýšlení.

"A konečně bys mě mohl začlenit do našeho já, už mě nebaví furt jen čekat na tvoji pozornost. Já chci zpátky." Ozval se chytrák, respektive Vine.

No jo vždyť už jsem tě akceptoval a měl jsem dojem, že jsme jedno. Nebo co se ti zase nezdá?

"To jo, ale ty mě musíš přijmout vědomě, něco jako malý rituálek by mě potěšilo."

Rituálek, jaký rituálek, nechceš náhodou nějakou oběť? Nejlepší zase nějaké to dítko školou povinné? Trochu ho předem nařezat nebo tak?

Tak hele, Vinci, teď už tě docela znám, já tě mám dokonce rád. Ty jseš já, já jsem ty. Norek je pryč a přesto je stále tady. Byla to sranda prodávat hračky, ale nebylo to ono. A asi jsem i přišel na to, proč jsem měl takový odpor k dětem a současně mě to k nim táhlo.

Ty dvě děti v tom hotelu jsou výchozí bod. Od té doby se mlátím mezi strachem a láskou. Mezi nenávistí k těm malejm lidičkám kvůli tomu, že vůbec jsou až k tomu, že mě dělalo radost, když si ode mě nějaké to dítko koupilo hračku.

Na jedné straně obraz dětí rozervaných dávkou a na straně druhé rozzařené dětský obličejík, když dostanou to, po čem tak dlouho toužili. Je mně z toho smutno.

Raději bych viděl jen ten rozesmátý obraz, ale to by nebyla pravda. Vinci, mám tě rád, miluju tě za ty děti co jsme zabili

v tom hotelu a odpouštím ti. Odpouštím ti! To vůbec není lehký podělaný odpuštění, tak ještě jednou, odpouštím si. Zjistil jsem, že sedím v obýváku a po lících mně tečou slzy jako hrachy. Nebrečel jsem už hodně dlouho, naposledy když mě zavřeli do pasťáku, tam jsem se pak zařekl, že už nikdy nebudu plakat. Teď tu sedím a pláču, pro všechny zbytečné smrti, za sebe. Jsme jedno já a Vine. Před tím jsem si o Vincovi četl a byl to někdo jiný, teď mám jeho vzpomínky, jeho představy, sny. Jsme jedno!

* * *

V zámku zarachotil klíč, že by se vracel Smajli? Kdo by to byl asi jinej. Dveře se otevřely a něco tu nehraje. Je to Smajli, vešel do pokoje a pozdravil. Mě už to zabíjení nebaví. Teď mám zase ten hloupý pocit, že mně chce někdo ublížit. Proč? Zase je budu muset zabít, proč? Vždyť to nemá žádný smysl. Měl jsem se svými druhy ve zbrani domluvenou znakovou řeč. S tím jak jsem nabral Vince se mě tato znalost navrátila také. Proč vás s tím otravuji?

Velmi prostě, Smajli se natočil tak aby mu nebylo z chodby vidět na ruce a řekl mně, že jsou na chodbě dva muži a že nemají zrovna nejpřátelštější úmysly.

Všechno to proběhlo velmi rychle, další věc kterou udělal bylo to, že sebou bacil za kanape. Počítal s tím, že by ho mohli přibrat do první dávky a to se mu asi moc nelíbilo.

Zavířil vzduch, a pak byl klid. Jediná změna spočívala v tom, že vedle ležícího Briana leželi ti dva pánové. Co na nich bylo zajímavé? Nic moc, snad jen to, že byli stále na živu.

"Jsem ti to říkal a ty jsi mně nevěřil. Chtějí mě zabít."

"Vinci, jak jsi to udělal? Víš o tom, že to jsou dva z nejlepších vykonavatelů? Jak jsi to udělal?" Ječel na mě.

Musel jsem ho trochu praštit, asi šok. Když se začal zase sbírat, tak mu povídám: "Jsem ti přece vyprávěl svůj příběh nebo ne? Tak čemu se divíš?"

"No jo, příběh je příběh, ale když to člověk vidí na vlastní oči, je to něco jiného. Ty vole Vinci, ty jsi skoro jako atomovka, člověk nestačí ani mrknout a je mrtvej."

"Rád bych tě chtěl upozornit, že ti dva pánové jsou stále na živu." A vůbec, serou mě lidi, kteří neposlouchají, když něco říkám. Máš pro mě nějaké informace? Fakt nutně potřebuji vědět o Projektu Faulkner. A jak se o mně ti dva dozvěděli, že ty jsi mě napráskal?"

"Znáš to, vnitřní předpis, já to nevymyslel, ale člověk je musí dodržovat. Aspoň jsem tě varoval, nějak jsem na poslední chvíli nemohl přenést přes srdce, že by tě odpráskli."

"Zklamal jsi mě, co ten projekt, řekneš mně k tomu něco?"

"Bohužel Vinci, ty jsi mrtvý muž a já jsem živý, bohužel." Neudržel jsem se, takovýhle idiot si říkal můj kamarád? Hovno kamarád.

Puf a byl pryč, tentokrát to nebylo pod nákladák, zabíjení už bylo dost, místní pevnost má slušná sklepení, třeba bude mít po tmě víc času na přemýšlení.

Tím pádem mám stále ten samej problém s tím, že teď o mně vědí. No, nedá se nic dělat, tak bych se do toho archivu mohl jít podívat sám.

Smajli poleť zpátky, puf a je tu, lepším se, ani se kvůli tomu nemusím moc namáhat. Asi se mu tam dole nelíbilo, bodejť by se mu tam líbilo, poslal jsem ho do středověku.

"Nazdar Smajli, tak jaké to bylo?" Přede mnou stojí ten samej člověk, vypadá však nějak přešle. No asi bych byl taky přešlej, rok ve středověkém vězení člověku moc nepřídá.

Ale to nebyl můj nápad. Po pravdě řečeno, jsem mu jen zkopíroval to, co jsem z něj cítil. Bylo to, to co on chtěl.

První pravidlo, můžu dělat jen to co mně druzí dovolí, naštěstí málokdo ví co chce a když dojde tvrdý na tvrdý, to jsou pak k sobě všichni až nepředstavitelně hrubí a tvrdí. To mně naštěstí docela usnadňuje práci.

"Jak se ti líbilo v base?" Podpořil jsem svoji otázku milým úsměvem. Podle toho co jsem z něj cítil, mu až zas tak ublížit nemohli, jediné, že by si ublížil sám. Přeci jen, když je člověk rok zcela sám se svými myšlenkami v naprosté tmě, může to mít leccjaké následky.

"Haló Briane, jsi doma už jsi z toho průšvihů venku." Pořád mně nějak nereagoval, svlékl jsem ho a naložil do vany.

Když to funguje na mě, mělo by to i na něj.

Je docela pohublý, asi mu moc dobrého jídla nedopřáli. Holt středověk, no já za to můžu. No dobře jen trochu, to byla jeho představa odplaty za to co napáchal.

Pomohl jsem jen stvořit to, co sám chtěl. Lidé jsou k sobě až neprakticky kritičtí. Mám dojem, že Brian má za sebou takové malé personální inferno.

Peklo normálně neexistuje, ale když člověk mermomocí chce, může si ho vytvořit. Ani to nedá moc práce.

Našel jsem pár věci k jídlu. Moc tady toho chlapík nemá. Uvařil jsem z toho baštu. Jak říkala moje bába, ale to bych se opakoval. Proč ne, s plným pupkem se dělá všechno líp.

Ostříhal a oholil jsem ho, ten chlap zabil víc lidí než jich já kdy potkal a rok ve středověkém vězení mu dal takovouhle čočku.

Umytý a najedený, ve svém županu vypadá jako člověk. No minimálně co se vnějšího vzhledu týče. Pravda je trochu pohublý. Právě co se vnějšího vzhledu týče se docela změnil.

Dřív to byl obraz vlka a teď učiněný beránek. Nechtěl bych být prorokem, ale mám dojem, že Brian u Legie skončil. Řekl bych, že už také přišel na to, že zabíjení nemá cenu. Časem by na to přišel sám, já jsem mu jen trochu pomohl. Když už jde o to pomáhání, minimálně fyzicky bych ho mohl hodit do pořádku. Teda pokud bude sám chtít.

"Briane, pokud chceš být zase zdravěj, stačí říct a tvá vůle se vyplní."

"Ano, pomoz mi." Vyšlo z něj chraplavě. Stalo se to, prostě se to stalo. V jeden okamžik tu sedí lidská troska a v další je tu chlapík v plné síle. Jediné co mu zůstalo je ten výraz tváře. Prožitek nedokážu změnit ani já, ono to souvisí s tím, co

jsme a to co jsme definují prožitky. Jediný kdo by to mohl změnit je Brian sám, ale já bych řekl, že nechce.

Není až tak podstatné, zda-li je prožitek dobrý nebo špatný, to nejpodstatnější je, aby byl silný. Tenhle zážitek byl sakra silný.

Kdo chce kam, pomozte mu tam, v mé přítomnosti velmi nebezpečné rčení. Jen tak pro zajímavost další z oblíbených hesel mé bábi.

"Vidíš, jsem ti to říkal, na záranky toho potřebuješ velmi málo. Stačí jen prohlédnout tu iluzi." Vyhrkl jsem.

A já, kde se tohle ve mně bere? Vinci to jsi byl ty? Hmm... , vždyť jsme jeden tak, co to se mnou je, nebo že bych se začínal rozpomínat? Jedno vím jistě, začínám se stávat realitou. Nic není nemožné, to zní jako nějaká připitomělá reklama, ale je to tak.

"Briane, Briane, ty blboune jeden, no máš co jsi chtěl, třeba se teď dostaneme k tomu o co už se pokouším tak dlouho. Mohl bys být tak laskav a sdělit mi konečně to, co víš o projektu Faulkner? Nebo tě mám zase někam poslat? Pokud je pravda to co z tebe cítím, tak už se ti nikam moc nechce."

"Nechce, ani trochu se mně nechce a to co se mně už vůbec nechce je zůstat v Legii, už to stačilo. Já už mám dost. Projekt Faulkner, rád bych ti o něm něco řekl, ale já skutečně nic nevím. Běž se podívat do archivu, třeba tam něco najdeš. Hlavně už mě nech o samotě. Potřebuji klid a co rozhodně nepotřebuji je, koukat se na ten tvůj ksicht. Běž už zmiz."

"Tvé přání je mi rozkazem a co chceš dělat tady s těmi ležícími?"

"Zmiz, já už si nějak poradím, táhni k čertu ty všiváku jeden. Už tě nechci vidět."

* * *

Když mě pořád tak pěkně prosil, co bych pro něj neudělal. Nechal jsem ho být a vydal se hledat archiv. S tím jak jsem přibíral Vince, jsem nabyl pár vzpomínek, a tudíž by to nemělo být až tak složité, najít ten podělaný archiv.

Zkontroloval jsem svoji identifikační kartu, podle všeho bych měl mít přístup úplně všude. Nu což, vyzkoušíme to.

Jak to tak vypadá, moje identifikační karta funguje. Prošel jsem přes pár dveří, prolezl pár pater a přifířel jsem do archivu. Po cestě jsem si vzpomněl, že když v archivu člověk něco chce, musí na to mít žádanku. Žádanka, když umím vyrábět pasy, nebyl to vcelku žádný problém. Nebyla a pak najednou byla.

Přišel jsem na přepážku a zcela prostě jsem předal žádanku. Chlapík za ní, byl takový postarší, obtloustlý, podal mně jí zpátky a povídá: "To máte smůlu pane, je to asi pět minut co tu byl nějaký váš kolega. Všechno co tu bylo jsem mu předal a on odešel. Když si pospíšíte musíte ho ještě chytit na chodbě."

Rozběhl jsem se udaným směrem, skutečně by mě zajímalo, co za tím vším je. Těsně před výtahem jsem zahlédl popsaného vojáka. Došel jsem k němu, měl nižší hodnost, což znamená, že jsem se do něj okamžitě pustil.

"Kdo vám dal autorizaci k vyzvednutí těchto dokumentů? Mluvte člověče, nebo vám předvedu něco co jste ještě nikdy nezažil."

Místo odpovědi spadla krabice na zem a on začal tahat z trenýrek kvěr. Co jsem s ním měl dělat? Lehce jsem ho praštil za ouško, druhou schytl od dveří výtahu. Naštěstí na chodbě nikdo další nebyl. Co teď s ním? Však on si ho tu někdo najde, o to já už se starat nemusím.

Vzal jsem do náručí karton dokumentů a začal přemýšlet co dál. Zatím se mě štěstěna drží, ale co se stane až jí, to holku, přestane bavit? Nic, co by se stalo, štěstí neexistuje. Tuhle realitu tvořím já, tady štěstí nebo neštěstí nemá co dělat.

Tady jsem já šéf.

Aby to nebylo úplně jednoduché, vyhlásili chlapíci legionářští poplach. Docela by mě zajímalo, jestli je to za a) standardní cvičný, nebo jestli je to za b) kvůli mně. Jak jsem nad tím kroutil myšlenkami, zjistil jsem, že bé je správně. Brian nahlásil ty dva pány, co je měl v obývacím pokoji. Respektive, abych byl přesný, pánové přišli k sobě a šli se nahlásit sami. Brian sedí tiše v koutku a přemýšlí. Má o čem, řekl bych, že plánuje budoucnost. No, rád bych ti pomohl, kámo, ale teď mám jiné trable.

Pokud si dobře vzpomínám, měla by na dvorku být helikoptéra. Když jí vyrobíme stealth modus, tak by to nemusel být až zas tak špatný dopravní prostředek.

Zase jsem nějak věděl, že to s tím teleportováním nemám až tak přehánět, když to není nezbytně nutné. Vyrobit štít pro helikoptéru by mělo být o něco jednodušší. Uvidíme.

Malý problém bych mohl mít s tím, že jako Norek jsem nikdy s ničím nelítal. Teda kromě toho, že jsem lítal v našem obchodě jak hadr na holi. To se však na tenhle problém nevztahuje. Naštěstí předpokládanými znalostmi, proto abychom se odlepili od země, disponuje Vine. Jsme jedno, to dopadne.

Tedy doufám, že to dopadne v přeneseném slova smyslu, kdybychom dopadli doslova, to by nebylo zrovna to nejlepší.

Chvilí jsem se motal bludištěm chodeb a pak jsem se našel a trefil konečně ten správný směr. Věřili byste tomu, že si mě nikdo ani nevšiml?

No dobře, tak asi věřili. Pokud jste se v mém vyprávění dostali až sem budete mně věřit už asi ledacos. Třeba to, že to co dělám já, můžete dělat i vy. Tedy samozřejmě bez těch proudů krve, i když oni jsou někdy docela srandovní.

Vypochoďoval jsem s tou papírovou krabicí na dvorek. U vrtulníku nikdo nebyl. To mě těší, nemusím se zaobírat nějakými otrapy, kteří by mě chtěli o těch pár papírů připravit.

Nasedl jsem do helikoptéry, je to takový postarší model, ale pro moje účely plně dostačující. Nádrže jsou plné. Milá to zpráva.

V ten okamžik, kdy jsem se začal zaobírat startováním helikoptéry jsem zjistil, že mě multitasking nefunguje, tak jak by měl. Prostě si mě někdo všiml. Ukrást helikoptéru v bázi kde je vyhlášen poplach, by zkusil jen blázen. Proto tu

pravděpodobně nebyla žádná hlídka.

Pomalu jsem pronikl do ovládání téhle šílené mašiny. Není nad to se v pravou chvíli rozpomenout. Jakmile ten krám budu mít ve vzduchu, nebudu se muset tolik soustředit a mohl bych konečně zkusit vytvořit ochranný štít.

Jedna z myšlenek, která mně proletěla hlavou, byla, že už teď někdo běží do skladiště a shání nějakou veselou protiletdeckou raketku. Pravděpodobně jsem nebyl daleko od pravdy.

Najednou jsem se chvíličku díval cizíma očima, to co jsem viděl mě nepotěšilo, moje obava se potvrdila. Právě v tento okamžik ten dotyčný vybaloval příručního sidewindera. Musím tu mašinu dostat do vzduchu co nejdřív.

Silou vůle a především motoru jsem ten krám dostal do vzduchu. Jakmile jsem nabral trochu výšku, začal jsem si prosit právě o ten výše zmiňovaný štít.

Samozřejmě, že to dopadlo tak, jak si myslíte. Štít nebyl. A já začínal mít dojem, že to nebyl zas tak nejlepší nápad vlézt do téhle plechové nádhery. Lítat se s tím dá, ale uhejbat raketám ne.

* * *

Neuhnul jsem, co se dá dělat. Vrtulník jsem měl tak pěkně pod kontrolou, pak najednou přiletěla raketa a bylo po ptáčkách.

Zajímavé bylo, že jsem zůstal viset ve vzduchu i potom, co se stroj v plamenech zřítíl dolů. Ještě zajímavější bylo, že jsem v té mašině viděl tělo. Moje tělo. Takové pěkné tělo, sakra tak to jsem posral.

Načež se stalo to, co už jsem jednou popisoval. Bylo to stejné jako v tom snu, když jsem skočil do přehrady a utopil se. Tedy úplně stejné to nebylo, teď jsem uhořel v padající helikoptěře. Jednou voda, pak zas oheň. Najednou se začaly rozmazávat kontury a já byl doma. Není nad to si zaskočit domů, teda lidé to dělají dnes a denně. Akorát o tom nějak nevědí. Holt si dušička musí trochu odpočinout, tak si osm hodin schrupne a zase je OK.

Jak vám mám popsat něco, na co neexistují slova? Zkuste si vybavit tu nejkrásnější představu jakou zvládnete, přidejte k tomu dvěstě, třista procent a víte jak to tu vypadá. To jsem se dostal někam trochu jinam.

No, ale já ještě nechci umřít, potřebuji dorešit takových věcí. Tedy nepotřebuji řešit nic, protože teď už je vše vyřešené. Dokonce vím, tedy spíš bych měl napsat, že VÍM. Jsem všechno, co je, i to co není. Jsem alfa a omega, zní to blbě, ale nic lepšího mě nenapadá.

Hmm, tak kvůli tomuhle jsem se celou tu dobu honil? No jo, ale vědět a zažívat, to je něco úplně jiného. Mám dojem, že to bude chtít jít do toho znova.

Když to zvládnul bájný Fénix, tak já to zvládnu taky. Přece by to neměl být takový problém trochu to upravit. Když už tomu teda šéfuji tak to zkusíme, teda já tomu, my tomu šéfujeme, my jsem jedno a přitom jsem to stále já. Pokud se vám to nezdá, nevadí, taky jste součástí. To je na tom právě to nejlepší, člověk je součást a ani o tom neví. Musím říct, Pane, odvedli jsme skutečně dobrou práci.

Chci se konečně zažít jako to, co skutečně jsem. Má to jen jeden drobný problém, zase zapomenu kdo jsem a budu se muset pracně rozpomínat. Nedá se nic dělat. Držte se, jedeme z kopce.

Pokud si dobře vzpomínám, měla by na dvorku být helikoptéra. Když jí vyrobíme stealth modus, tak by to nemusel být až zas tak špatný dopravní prostředek.

Zase jsem nějak věděl, že to s tím teleportováním nemám až tak přehánět, když to není nezbytně nutné. Vyrobit štít pro helikoptéru by mělo být o něco jednodušší. Uvidíme.

Sakra co to je za kravinu? Rozumíte tomu někdo? Jsem to vůbec já? A co to tu dělám s tou podělanou krabicí? Kurva drát, kde to jsem?

* * *

Najednou jsem měl pocit, že to není ten nejlepší nápad honit se za nějakou šílenou helikoptérou. Musím si někde najít nějaké klidné místo a pěkně si to popořádku probrat. Spolehl jsem se na svůj úsudek a vyrazil. Chodby jsou tu takové široké, skoro bych řekl gotické.

Hlavou se mně neustále honily podivné představy, taky se vám někdy stane, že se najednou někde zastavíte a nevíte která bije? Mně se to stává dost často. Já kolikrát ani nevím, kdo vlastně jsem.

Chvilí jsem se potácel chodbami a kupodivu jsem na nikoho nenarazil. Pak jsem si vzpomněl, že by nedaleko měl být takový pomešský sklad.

Mezi další příjemné zjištění patřila zbraň houpající se mně na opasku. To jsou dva dobré výchozí body, mám jak útočit a vím na koho. Vždycky jsem byl pro jednoduchá řešení.

Opomenul jsem menší drobnost, v tom malém skládce jsou uloženy zbraně. Ne že by to bylo nějak podstatné. Před tím, než jsem dorazil na místo určení, jsem si odložil. S krabicí v rukách se stíli blbě.

Rozeběhl jsem se, nabral trochu rychlost a do dané chodby skočil v saltu. Panové stáli na hlídce, jak se při poplachu dá předpokládat. Respektive, jak se dá předpokládat u skladu se zbraněmi. Než jsem dopadl, poslal jsem jim naproti dvě kuličky. Nebyly to ledajaké kuličky, byly kuličky ráže devět milimetrů.

Zatím jsem nepotkal nikoho, kdo by jejich kouzlu odolal. Tedy pokud nebyl navlečen do ochranné kombinézy. Když na to přijde, mohli by mít na sobě cokoli, já stejně vždycky stílím do hlavy. Hmm, potažmo vzato do oka, případně vyrábím třetí oko. Když vystřelíte třikrát, dělá to takový pěkný trojúhelník. No a jistota je jistota. Když mám málo času stačí však jen jedna kulka. Člověk ušetří, tedy hlavně daňový poplatníci.

Můj velitel ve výcviku měl jedno rčení: „střílej abys zabil“. Prohlašoval, že to je jediný vhodný způsob jak zacházet se střelnými zbraněmi. Měl pravdu, ať to člověk vezme z jakékoliv stránky. Když už člověk jednou drží v ruce zbraň, měl by vědět, k čemu slouží. Ve válce je o nepřítele mň, v míru o svědka. Mrtvý nepřítel a mrtvý svědek mají jednu podstatnou výhodu, je jisté, že už mě nikdy nebudou obtěžovat.

"A co teorém kladiva?" Jaký teorém? "No to kladivo, které se furt vrací. Tak si, Norku, vzpomeň, ponoř se." Kladivo,

kladivo, to jak se stále vrací? "No přesně tak, však víš?" Právě že nevím a to mě strašně žere. Jakej Norku? Já jsem Vine, počkat on má pravdu, já jsem skutečně Norek, ale jak jsem k tomu jménu přišel? Vždyť jsem byl odjakživa Vincet, moment dřív jsem byl Norek. Sakra je to změt' těl.

Mohl jsem si podobné myšlenkové úlety dovolit, kromě dvou zakrvácených mrtvol tu bylo tak maximálně mrtvolné ticho. Vrátil jsem se pro tu podivnou krabici a nastěhoval se do skladu.

Ještě předtím jsem uklidil ty dva. To co jsem uklidit nezvládnul byl svinčík co po nich zbyl. Na jednu stranu je lidské tělo téměř dokonalé a na druhou tak lehce zranitelné.

Co mě na něm rozčiluje nejvíc je to, že když nějakou z jeho tekutých součástí pošlete na okružní prohlídku krajem, nadělá to vždycky strašnej bordel.

Už by konečně někdo mohl vymyslet nějaký čistší způsob zabíjení. I když, když člověk sedí na nějakém pěkně vyvýšeném místě a funguje s odstřelovací puškou...

To je ve své podstatě čistá práce. Po pravdě řečeno, ono je to vymyšlené dobře. Když někdo leží na zemi a mozek má umístěn mimo tělo, je jasné, že už se nesebere. Kdyby byl v kupě, tak by nikdy nebylo nic jistého.

Zalezl jsem do skladu, první co jsem objevil byl kýbl plný vody a hadr. Jak to tak vypadá, asi chtěli zrovna uklízet. Smyl jsem co se smýt dalo, maj tu zdi natřený emajlem, takže po nich zůstali akorát dvě díry do zdi.

Sádra po ruce nebyla. Doufám, že po mně toho zbude víc. Hromada mrtvol by byla postačující. Působí to takovým uklidňujícím dojmem.

Alespoň se v posmrtném životě nebudu nudit. Severská tradice říká, že se válečníci dostávají po smrti do Valhaly, a že jejich zabítí nepřátelé jim slouží. Nevím co je na tom pravdy, rozhodně je však lepší mít sluhů víc než mň.

Mohli bychom se konečně mrknout, cože tu v tom skladě mají. Protože jsem byl vždycky klikař, už teď se těším na něco speciálního. Je tu docela pěkná střelnice, nebýt tak ve spěchu mohl bych si trochu zatrénovat. Však ono se vždycky najde dost živých terčů, na kterých se dá trénovat.

Připadal jsem si jako Alenka v Říši divů, kam mě oko pohlédne samé zbraně a věci co se docela hodí. V jednom koutě jsem našel takovou pěknou neprůstřelnou vestu, v jiném se to hemží granáty, granátometry, raketometry, pěchotními zbraněmi a bůhví čím vším ještě.

Mimo jiné tu mají uskladněnou i plastickou trhavinu. Vzpomněl jsem si na svá mladá léta, chvílku hledal a nakonec našel vše potřebné. Případný návštěvník nebude potěšen, pokud vstoupí do prostoru obývaného mojí osobou. Po pravdě řečeno, se jeho vstup velmi rychle změní v let. Nevěřili byste, co se dá udělat s trochou semtexu.

Dovybavil jsem se vestou, dvěma pěknými heklery (jsou tu dobře vybavení, měli mojí tajnou lásku Gil) a černým oblečkem pro výsadkové operace. Prohlédl jsem si i skříňky osazenstva a objevil svůj oblíbený dlouhý baloňák (bohužel není kožený, ale lepší něco než nic). Střelivo do čezety neměli, moc bych mlsal, budu holt muset šetřit. Říkal jsem, že by se i pár granátů mohlo hodit, tak jsem nějaké přibalil.

Po fázi převlékání, dotahování popruhů a upevňování všech nepevných částí, jsem dospěl k závěru, že mám konečně chvílku klidu a že bych konečně mohl projít to, co se tu děje.

Na tu přiblblou krabici s dokumenty jsem si pořídil batoh, abych nebyl nevytižen a batoh nezel prázdnotou, doplnil jsem ho kilem plastické trhaviny s rozbuškami, noktovizorem, náhradními zásobníky do HK a několika ručními granáty. Spacák by se také mohl hodit.

To jen tak pro strýčka příhodu. Strýčkovi příhodovi neudělá nic větší radost než kilo semtexu a teplej spacák, věřte mi, vím o čem mluvím.

Ted' jsem připraven na cokoliv. Nejdříve shrnutí, někdo mě chce zabít a já teda na onen svět skutečně ještě nechci.

Aha, už vím proč mám tu krabici, ono to s tím nějak souvisí.

Když už jsem ten noktovizor přibalil, tak jsem jeho elektroniku pěkně vykalibroval na heklery. Rovnou jsem to celé odzkoušel. Přeci jen se ta střelnice hodí.

Zkontroloval jsem, zda-li vše drží tak, jak má. Parakotoul s batohem se dělá blbě, ale salto to ustálo, takže vše je ok, můžeme vyrazit.

Proud mých myšlenek přerušil proud růžové hmoty s třískami a především rána, jako by někdo proletěl zavřenými dveřmi. Ha, že by někdo našel moji nástrahu? Už je to tak, společnost je na cestě, tedy spíš v rozletu.

Když vás honí v uzavřeném prostoru, není nic lepšího, jak o sobě dát vědět, než odpálení trochy plastiku. Tak jestli doted' nevěděli kde jsem, tak teď už to vědí na tudy.

Odjistil jsem dva granáty a vhodil je do chodby. Další rada mého instruktora, pokud je dost materiálu, je lepší zásobit ejnemaky víc než mň.

Vběhl jsem do chodby a prozkoumal to nadělení. Nezbylo z nich mnoho. Nějak neočekávali takové vřelé uvítání.

Další cíl jsou garáže. Vypůjčil bych si s dovolením nějaký vůz. To je špatný, tam mě budou čekat. No jo, ale jak se z téhle podělané díry dostat jinak?

"No pokud si dobře vzpomínám, tak tenhle baráček má docela mohutné sklepení. A to by v tom byl čert, abychom nenašli nějaký ten východ ven."

Ozval se mně v hlavě nějaký hlas. Teda ono jsem si to možná pomyslel já sám, ale rozhodně to je divný.

Dobře sklepení, vydal jsem se udaným směrem. Vzal jsem to po schodišti. Byl to jen pár pater. Asi vás zklamal, za celou cestu jsem nikoho nepotkal.

Je to zvláštní, pokud si dobře vzpomínám, měly by tam být hlídky.

Nebyly, taky dobře, budou žít o něco déle. No u legionářů to zas tak dlouho není. V poklidu jsem se dobral do starých chodeb.

Výborně jsem tu, ale co dál? V téhle podělanejch chodbách se nikdo nevyzná. Šel jsem asi hodinu, řídil jsem se

víceméně svým šestým smyslem. Já vím, není to příliš adekvátní, asi bych na tenhle problém měl spíš použít logiku. To na mě však bylo nějak moc.

Mám dojem, že venku čas docela pokročil. Když jsem měl určitý pocit jistoty, zastavil jsem a rozhodl přenocovat. Vybalil jsem spacáček, děkoval jsem bohu, že mě tahle spásná myšlenka napadla. Zachumlal se do něj, hlavu podložil krabicí a vydal se do říše snů. Byl jsem tak unaven, že jsem ani nestihl podívat nad zvláštností své současné situace. Chci přežít, to je to podstatné. Vše ostatní je vedlejší. Můj současný program na přežití je spát.

Jsem u maminky v bříšku, něco není v pořádku. To není možné, potrat, jaký potrat, nechci potrat. Mně tu je dobře, já CHCI na svět. Ne, že mně seberete moji šanci. Já to chci zvládnout. Dopadlo to dobře, nic z toho nebude. Zatím jsem pokaždé žil strach. Tak bych s tím konečně měl něco udělat. Žít lásku, lásku. Jak? Má to jeden háček, odpuštění. Jak si odpustit? Jak milovat? Údajně velmi prosté, stačí jen říct strachu NE. Věřím, jen přijít na to, jak na to. Co bude dál? Nevím, snad jen, že věřím a miluji. Jé, hele svět, držte mi palce, jdu na to.

Probudily mě hlasy, co se mně to zdá za blbosti? V bříšku! Každý debil ví, že děti takhle nefungují. "Nejdřív by jsi se měl zaobírat těmi hlasy, tohle můžeme řešit později. Jo a mimochodem, chceš říct že jsi expert na děti? Vždyť ty o těch malejch bastardech víš velký hovno. Já bych mohl vyprávět."

A ty jsi kdo?

"Norek, my jsme jedno, ale jak to tak vypadá, nějak jsi na to zapomněl."

Tak nejdřív se mně zdá o potratech a pak si tady mluvím sám se sebou. Kouzelné, Vinci mám dojem, že jsi zralej na svěřací kazajku. To by mě do ní však nejdřív museli dostat.

Když vezmu informační hodnotu svého snu, mám dojem, že jsem to celý nějak poslal. Nějak to s tou láskou nevyšlo. No nic, teď tu mám ty pány co chtějí mermomocí umřít a co je ještě lepší, já mám chuť jim v tom pomoci.

Výbornou vlastností HK Gil je zabudovaný tlumič. Na rozdíl od jiných zbraní není tím tlumičem omezena účinnost, respektive úst'ová rychlost kulky. Tedy částečně ano, ale tím že tlumič je zahrnut přímo v konstrukci zbraně, jsou negativní vlastnosti tlumiče kompenzovány. Hlavní kompenzace je, že pánové umřou bez toho, že by to kdokoli slyšel. Třeba se právě té mojí chodbě vyhnou. Vyvarovali by se nepříjemné povinnosti. Tedy pokud se smrt dá nazvat povinností.

Nasadil jsem noktovizor, moc světla tu není. Naštěstí se má kalibrace vyplatila. Neříkal jsem vám už, že jsem jeden z nejlepších 'specialistů'? Ne, skutečně ne, no tak teď už to víte.

Pokud jste to ještě nepostřehli, mám svoji práci rád. Já vím je to divný, když má někdo rád zabíjení, ale já jsem se nikdy nic jiného nenaučil. Začalo to fotrem, ale to až někdy příště, už dorazili.

Jsem vykonavatel, nemá cenu se rozepisovat o tom, jak to vše proběhlo. Tedy, proběhlo to standardně. Byli dva a teď už nejsou. To nejpodstatnější je, že já jsem a doufám, že přitom ještě chvíli vydržím.

Kde jsem to skončil, aha u fotra. Fotr byl můj první 'zářez'. Taky mně to trvalo strašně dlouho než jsem se z toho dostal. Ze všeho nejvíc mě štvě, že mně to tehda trvalo tak dlouho. Pro moji malou sestřičku už to bylo pozdě. Mě zavřeli do pasťáku a ona skončila u psychiatrů.

Ve třinácti spáchala sebevraždu. Jen proto, že já jsem byl moc pomalej. Od té doby jsem se trochu zrychlil a zdokonalil. Zrychlil a zdokonalil jsem se podstatně nejen s nožem.

Když na to přijde, divili byste se, čím vším jde člověk zabít. Naučil jsem se, jak zabít účinněji, rychleji a především s chladnou hlavou. Chvilu to trvalo, ale ta doba, kdy jsem byl nejistý, už je pryč.

Výcvik v legii nebyla žádná procházka růžovým sadem, ale kdo jednou prodělal výcvik pasťáku a vězení pro mladistvé, toho mnoho nerozhází.

Měl jsem chvíli strach, že mě vyhodí. V přijímači mě obtěžovali dva chudáci. Byli přesvědčení o tom, že mám moc pěkný zadek.

Mimochodem, mám ho skutečně docela vyvedený. Nevymlouval jsem jim to, vyhrožují jen amatéři. Lidé jako já jednají. Jednou v noci si počkali, když jsem šel na záchod, chtěli si se mnou užít a pravděpodobně obdivovat moji sedinku zevnitř. Jejich představu o užívání jsem nesdílel, popravdě byla mi přímo odporná.

Výrukovali na mě a když zjistili, že to nepůjde po dobrém, chtěli to zkusit po zlém. Moc si toho chlapci neužili, první zemřel ještě v umývárně. Mám relativně dlouhé prsty a hlavně docela sílu.

Když někomu narvete okem prst do hlavy, zpravidla mu to neudělá nejlépe. Síla to byla taková, až jsem mu poškádlil šedou kůru. Druhý zemřel až při převozu.

Tehdy jsem zabil znovu. Šlo to podstatně lehčeji, než jsem si myslel. Když člověk ví kam a především jak má praštit, není to žádný problém. S časem jsem přišel na to, že mám daleko větší problémy s tím praštit, abych nezabil než naopak. Ruce jsou smrtelná zbraň, především když člověk ví, jak s nimi nakládat. Hlavně jsou vždy na svém místě, takřkajíc po ruce. Mimo jiné na ně nepotřebujete zbrojní pas.

Zavřeli mě, mělo dojít k vyšetřování. Nedošlo k němu. Pobyl jsem si včele asi měsíc a pak mě naverbovali do 'speciálního oddělení'. No ono to oddělení je tak speciální, že o něm nikdo pořádně ani neví.

Nejdřív mě zkoušeli a poslali mě ještě s dalšíma 'bažantama' do standardní akce. Právě ta první akce mně byla málem osudná. Seržant to zvládl i za mě a já to rozchodil. Časem jsem si zvykl, že na lidech se kterými 'pracuji' závisí můj

život. Seržantovi jsem to pak několikrát oplatil a on pro změnu mně.

To co mě tehdy skutečně dostalo, byly ty děti. I dnes, když si na to vzpomenu, není mně dobře u srdce. Co však můžu dělat? Život jde dál. Časem jsem si zvyknul. Když na vás běží dvanáctiletý klučina omotaný výbušninou zvyknete si. Zemřel, jako mnoho před ním i po něm. Buď já nebo on. Volba je jasná. Zatím jsem v téhle loterii vždycky vyhrál. S čím jsem se dodnes nesrovnal je popravování, tedy mám teď a myslí exekuce.

Když jsou šance vyrovnané, tím myslím, když má oběť alespoň minimální šanci bránit se, nemám problém. Ale když je to čistá poprava, na to jsem zpočátku neměl žaludek.

* * *

Zkuste si představit, rozkaz zní likvidace daného cíle. Podobné operace, pokud není přítomná příliš velká ochranka, dělám sám.

Jakmile to začne být veselejší, chodí nás vícero. Operační plán dostávám od logistiky. Většinou si to trochu upravuji podle sebe, ale to není potřeba, ti pánové co se tím zabývají vědí, co dělají. Co se zbrání týče, je mně to vcelku jedno. I když HK mi přijde poslední dobou jako nejlepšší.

Na podobnou akci stačí HK .45 Mark23 s tlumičem. Vzpomněl jsem si na tu svoji keramickou čezetu. Mám ten dojem, že ta je ještě o něco málo lepší. Tehda keramický čezety nebyly, alespoň já jsem je nepotkal.

Pán je v hotelovém pokoji s nějakou roštěnkou. Přípravy ukončeny, jde se na věc. Zpravidla vypadám jako seriózní obchodník. Kvalitní oblek, dlouhý plášť. Nikdo si mě v tomto oblečku příliš nevšímá.

Recepční je náš, usmál jsem se na něj a převzal od něho klíč. Šesté patro, pokoj 69, šedesátdevítka není pánovo šťastné číslo. Zaposlouchal jsem se u dveří, byli zrovna v nejlepším. Alespoň to bych mu mohl dopřát.

Odešel jsem na odpočívadlo a vyčkal patnáct minut. V takovýchto chvílích by se hodila cigareta.

Zkoušel jsem to, ale zjistil jsem, že kouření pak má docela neblahý vliv na můj organismus. Když máte v plné polní, džunglí, za den uběhnout sedmdesát kilometrů nepřichází kouření v potaz.

Vrátil jsem se. Bylo тихо. Pomalu jsem odemkl dveře a vešel dovnitř. Leželi v ložnici a kouřili známou tu cigaretku ,potom! Vplížil jsem se dovnitř, ozvaly se dvě tichá pufnutí.

Zkontroloval jsem, zda-li je vše tak, jak má být. Bylo. Zastrčil jsem zbraň zpět do pouzdra a zase za sebou zamknul. No vidíte, tak to s tím žaludkem není zas tak zlé.

U recepčního jsem objednal úklid na 69. Našeho čističe jsem potkal ve dveřích. Je to ještě větší magor než já.

Když to děláte déle, zvyknete si. Člověk si zvykne na všechno. Kdyby si nezvykl, vyhynul by.

Někdy jsem měl dojem, že jsem se narodil jen proto abych zabíjel. Někdo by mohl říct, že nejsem člověk. Nevím, já se tak cítím.

* * *

Chtěl bych mít někoho rád. Zatím mám rád jen svoji práci a tu dělám po čertech dobře. A potom, kdo by mohl mít chlapa jako jsem já rád? Místo lásky rozsévám smrt, tak jako vždy, to znám.

Radši jsem zapomněl kolik jich mám na svědomí. Respektive po první stovce jsem přestal počítat. Jedno vím jistě, pokud to s Valhalou funguje, mám se kam těšit.

Někdy mám pocit, že jsem to dělal už odjakživa. Ještě než jsem se narodil, už jsem si určil osud.

Do prdele, tak to jsem nezvládl. Nebyl právě o tom ten podělaný poslední sen? Ale co, kde by byl svět bez lidí jako jsem já?

Jsou tři druhy lidí. Ovce, těch je většina. I když jim jde o život nejsou schopní rozumě reagovat a bránit se. Ovce jsou ovce, s tím člověk nic nenadělá. Musí je brát takové jaké jsou.

Pak tu máme vlky. Vlci, jak to tak bývá, žerou ovce. Ovce se nebrání, prostě jsou to ovce a jen čekají co bude dál. Neumí to.

Třetí druh jsou hlídací psi, případně honící psi. Když to dobře dopadne jsou na místě včas, když ne, musí holt řešit problém později. Já jsem takový hlídací pes, někdy honící.

Pro ovci to není pěkný pohled, když trhám vlka na kusy. Zpravidla ani nechápe, že kdybych nebyl já, tak že ona už by tu s námi nebyla. Smířil jsem se s tím, že mě ovce nechápu. Já s tím umím žít. Kde by byl svět bez lidí jako jsem já?

Jednou jsme byli natolik úspěšní, že se od naší 'práce' Legie nemohla distancovat. Udělali z nás oficiální jednotku.

Tedy ona to byla taková špička ledovce, kousíček vykouknul nad hladinu a ten obrovský zbytek zůstal stejně dole.

Zajímavé je, že poslední na co si pamatuji, je zásah proti nějakým teroristům. Byli to amatéři, ale jakýkoliv amatér s kvěrem v ruce je nebezpečný. Drželi rukojmí, vynesli odtamtud deset teroristů a dva rukojmí. Když se kácí les, létají třísky.

"To říkala moje, ehm, teda naše bába." Zase se to ozvalo. Ty buď zticha, teď tu líčím svůj příběh. Netahej sem nějakou bábu, teda když na to přijde, tak moje bába to říkala taky.

Smajli to koupil, našťestí jen lehce. Odražená kulka, ti chudáci si nestačili ani pořádně vystřelit. Kdyby takoví troubové alespoň trochu věděli, jak se taková práce dělá, ale to oni ne.

Hrnou se do toho hlava nehlava, odkojení filmem a bůhví čím. Mám radši profesionály, takovej islámskej terorista se s těmahle chudákama nedá srovnávat. Teď už je to jedno, teď už jsou stejně na prkně.

K těm islámským teroristům, jedinej rozdíl je v tom, že si člověk musí dávat o něco větší pozor a konkrétně v tomhle případě by vynesli o něco víc rukojmích. Berou je jako živej štít, ale to nevědí, že my jsme vyškolený i na to střílet skrz rukojmí. A když říkám skrz, nemyslím mezi nohama. Kulka má zpravidla dostatečnou účinnost i když proletí druhým, případně třetím tělem. Pokud někdy bude v pozici rukojmího, radši zůstaňte pěkně při zemi. Jinak neručím za nic. Občas jsou problémy, to když mají vestu, ale od čeho je hlava.

Potom mám okno. Prostě nic. Jen jedno vím, někdo se mě snaží zabít a já teď kvůli tomu likviduji legionáře. Je to skoro stejný jako zabíjet členy vlastní rodiny. No v tom mám vlastně praxi, nic nového pod sluncem.

Sakra to jsem to dopracoval, co myslíte, dalo by se to považovat za výpověď? Jak to tak vypadá, tak duchod po patnácti letech služby už nedostanu. Řekl bych, že prvním zabitím legionáře mně smlouva vypršela.

A na to, že bych získal francouzské občanství můžu pravděpodobně také zapomenout. Když už jsem nakouzl to občanství, děsně mě udivilo, když jsem zjistil, že mám v kapse německý pas. Lepší něco, než nic.

Aneb, jak říkala moje bába: Lepší vrabec v hrsti, však to dál znáte. To jen abych předešel tomu hlasu co se mně sem furt sere.

Zase jsem usnul, co jsem asi tak mohl dělat jiného?

Bitva právě začala, první řady našich se srazily s nepřítelem. Zapraštěly zbraně, lučištníci natáhli a vyslali další salvu do davu. Teď už nemá cenu střílet, jsou v jednom chumlu, akorát bychom třefovali vlastní vojáky.

Je to jen rozcvička. To hlavní čeká na nás samuraje, skutečné válečníky. Šogun nás sem poslal vyhrát, nebo zemřít. Je to otázka cti. První rozcvičovací akce byly ukončeny, ztráty jsou obrovské jako vždy. Myslím, že je načase se do toho vložit.

Popohnali jsme naše oře a vjeli do davu. Pěšáci padali jak podseknutí, je to sběr. Kdepak máme skutečného soupeře? Sedíce na vyvýšeném hřbetu svého koně, máje tak možnost pozorovat jak se broučci pod mými ranami kroutí, obdivoval jsem ostrost mojí zbraně. Skutečný mistr tvoří meč někdy až pět let. Takový meč má osobnost, jen ti nejbohatší si můžou podobnou krásu dovolit.

Ostří se zakalilo a nasálo pach krve, meč je mé druhé já. Miluji boj, pro něj jsem se narodil. Další hlava opustila své přirozené místo a skutálela se do davu. Je vás tu tolik. Všechny vás nezvládnu zabít, ale mohl bych to alespoň zkusit. Konečně někdo, kdo je hoden mého meče. Tak pojď. Rozjeli jsme se proti sobě. Bylo nám jedno, kdo je pod kopyty našich koní. Srazili jsme se, úder stíhal úder. Je dobrý, sakra dobrý.

Našel jsem malou skulinku v jeho obraně a prošel skrz. Zemřel další válečník. Cest mu vzdám až po boji, teď mám práci. Šlo to takhle ještě další dvě hodiny. Pak nastaly problémy. Přijely jim posily. Vždyť tady měly být až zítra!

Zůstali jsme čtyři v davu nepřátel. Nařídil jsem ústup. Někdo musí informovat šoguna. Je to otázka cti, vím co mě čeká, ale to mě nezastaví.

Dorazili jsme do sídla našeho pána, mám tu pochybnou čest informovat o našem neúspěchu.

Vyslechl mě, podíval se mě do očí a ptal se, jestli vím, jaké to má důsledky, jestli vím, co je má čest, co je má povinnost.

"Vím pane, zítra při východu slunce splním svoji povinnost."

Před sálem na mě čekal můj sluha.

"Pane vaše žena byla přistižena, podívejte zde jsou jejich pásy."

Vrátil jsem se k šogunovi. "Pane, vím co je má čest, musím však ještě předtím splnit svoji manželskou povinnost." Řekl jsem mu o tom co se stalo.

"Splň, co splnit máš." Odvětil můj pán.

Vyrazil jsem na cestu. Když jsem dorazil do svého domu, zjistil jsem, že se dali na útěk. Nevěřím, že by to moje milovaná udělala, ale vím co je má čest. Nemůžu zemřít s takovou hanbou.

Honitba trvala tři dny, neměli šanci. Jsem válečník, honící pes svého pána. Proti mně má šanci jen mě rovný. Oni jsou však, respektive byli jen obyčejní lidé. Nemají o cti ani ponětí. Zemřeli na Budhou zapomenuté cestě. Má cesta je volná, pane.

Vrátil jsem se zpátky do domu svého pána jen abych zjistil, že už odešel. Přichystal jsem vše na obřad.

Slunce vychází a já vím co je má povinnost, má čest. Věrný přítel čekal na můj návrat. K tomu co vykonám, potřebuji jeho asistenci.

První paprsky dorazily až ke mně, zarazil jsem svůj meč tam kam patří. Pomalé tahy vnitřnostmi prohlubovaly moji bolest.

Já... jsem... samuraj... Má... čest... Má... povinnost... Agonie trvala celé věky. Splnil jsem svoji povinnost, naplnil svoji čest.

Hlava se mně skulila z krku. Můj věrný druh už nevydržel sledovat moje utrpení. Tělo se sesunulo na zem. Zůstal jsem sedět. Co se to děje?

Tělo už nepotřebuji. Kontury se začaly rozmazávat, tak to je konec. Hmm... nebo začátek?

* * *

Probudil jsem se celý zpocený, zase nějaká noční můra. Já nechci umřít, proč se mně pořád zdají takové šílenosti.

Kdyby se mně zdálo o davech těch chudáků co jsem poslal na onen svět, to bych ještě chápal. Ale tohle, japonský středověk nebo co to vlastně bylo. To přeci nejsem já. Nebo jo?

Znovu jsem usnul, tentokráte to snad už bude bez snů.

* * *

Dopadlo to dobře, konečně jsem jednou spal bez toho, že by se mně zdály nějaké blbosti.

Situace se nám vyvinula zajímavým způsobem. Jsme někde v podzemí a nevíme kde. Hmm... proč mluvím v množném čísle?

"Protože tě nějak musím upozornit na svoji existenci Vinci. Teď už vím, jak ses cítil když jsem tě ignoroval." Ozvalo se mně v makovici.

No dobře, tak kdo jsi?

"Já jsem ty, ale jinak jsem Norek."

Hmm, asi jsem z toho už dočista zmagořil. Jdu hledat cestu ven, to jediná činnost, kterou tu můžu dělat.

Hele ty, Norku, nevíš náhodou jak se odsud dostat ven?

"Vím, ale neřeknu, když si se mnou nechceš povídat, tak máš smůlu Vinci. Holt to budeš muset zmáknout sám."

Tak si trhni, vole, no když na to přijde, můžu se vydat kterýmkoliv směrem. Prohlédl jsem ty dvě těla, co tu zbyly od včera. Začínaly už trochu smrdět, to byste nevěřili, jak to jde rychle. Jediné zajímavé co sebou měli, byl jakýsi plán chodeb a něco málo k jídlu. Ještě že tu jejich vysílačka nemá signál, to už bych měl určitě společnost. Přeci jen, když se někdo tak dlouho nehlásí, je to podezřelé. Zatím mě nenašli, to je to hlavní. Vzal jsem mapu a baterku od těch dvou a začal jí studovat. Přesně jak jsem myslel, jakmile se člověk dostane trochu dál, mapa končí. Nikdo to tu dole nezná. Nejlepší jsou ty pověsti, co o místním podzemí kolují.

Já se potřebuji dostat ven, asi mně nezbude nic jiného, než to zase jednou zkusit s tou svojí intuicí. Pojď, holka, pojď, jdeme ven, tak kampak to bude? Trvalo mně to den a půl, motal jsem se kolem a dokola a nakonec jsem se ven dostal. Neptejte se mně jak, ale jsem venku. Po tak dlouhé době ve tmě je denní světlo skutečně zraňující. Byl jsem někde v kraji, po třech kilometrech chůze jsem objevil malou vesničku. Byla taková malebná, skoro jako u nás doma.

Našel jsem si místní pohostinství, pronajal si pokojík a objednal koupelnu. Konečně se budu moct naložit do horké vody.

Vykoupaný, najedený a co především v dobrém rozmaru, jsem se odhodlal k tomu konečně se podívat do té krabice. Chvilí jsem si materiály pročítal. Zjistil jsem, že krabice je plná jakýchsi lékařských zpráv. Jediné co bylo zajímavé, bylo místo určení, z kterého a na které tyhle papíry chodily.

Co mně přijde divný, všechny ty papíry jsou nějak divně datované. Ten poslední je tři roky potom, na co já si vzpomínám. Mám ten dojem, že jsem něco propás.

K tomu místu určení, jednalo se o kódové jméno jednoho docela pěkného ostrova někde uprostřed moře. Tedy já vím docela přesně, kde to je, ale vám to říkat nebudu. A ono to je stejně jedno.

Tak projekt Faulkner dělali tam. No dobře, holt se tam budu muset zajet podívat. Tahal jsem se s plnou krabicí jen proto, abych zjistil, že jediný co je v ní důležité, je jedno podělaný jméno. No už se stalo.

Měl jsem zvláštní pocit, že něco není v pořádku.

"Hele Vinci, já vím, že máš s kladivem docela problémy. Ono to není žádná sranda. Rád bych tě chtěl upozornit, že v rámci rozpomínání se právě kladivo zase brzo udeří. Tím chci říct, že milí pánové jsou na cestě. Teda bejt sebou, tak bych si kurva zkontroloval zásobníky." Ozvalo se.

No to je pěkný, koupání i s čtením mně zabralo asi hodinu. Od Aubagne jsem tak deset kilometrů. Hmm ... když na to přijde měli tu být už před půl hodinou.

Jsem pěkněj ocas, když nemyslim na takové základní otázky. To je tak, když si necháte dělat plány akce od logistiky. Mně většinou stačilo střílet do těch správných lidí. Víc jsem nepotřeboval. No dobře, někdy to schytal i někdo nesprávně, ale znáte to, když se kácí les...

Navlíkl jsem si oblečení, neprůstřelnou vestu a zastrkal zbraně kam patří. Průser je, že když jich na mě pošlou skutečně hodně, tak to nezvládnou. Hele, chytráku, nemáš nějaký plán B? Hmm nemá. Když od něj něco potřebuju, tak na mě sere.

Tedy, to že má někdo plán B předpokládá, že plán A nevyšel. Já jsem zatím přišel na to, že nemám vůbec žádný plán. Nedá se nic dělat, budeme muset trochu improvizovat.

Zabarikádoval jsem okno. Nejdřív šla skříň, pak i postel. Se zataženou záclonou to zvenku musí vypadat celkem normálně.

Asi umřu, pomyslel jsem si, když jsem šoupal tu zatracenou skříň. Když člověk dělá to co já, musí se s tím smířit. Když nic jiného, tak jich pár vezmu sebou. Tenhle pocit jsem měl před každým zákrokem, nic nového.

Nachystal jsem si HK a postavil se vedle dveří. Nějak jsem cítil, že už to začalo.

Staly se dvě věci najednou, začal jsem střílet do zavřených dveří a v ten samý okamžik jsem slyšel zvuk tříštěného skla a dutou ránu. Aha, pán trefil moji skříň.

Dveře se otevřely a dovnitř se vyvalily dvě mrtvoly. Tak to by bylo. Další dávku jsem poslal skrz skříň směrem okno.

Napadla mě velmi nemilá myšlenka, co když jako další přiletí něco veselejšího? A jak to, že mě nenapadlo hned do těch dveří nějaký hodit? Asi stárnu.

Jak jsem na to pomyslel, stalo se. Do místnosti vletěly dva granáty. Tak to je zlý. Dva granáty neustojím, zkusil jsem skočit do koupelny. Pozdě, to nestihnu. Cítil jsem jak něco detonovalo.

Zmizel jsem. Když říkám zmizel, myslím zmizel. V jednu chvíli stojím v mém hostinském pokojíku a koukám na dva letící, dopadající a skorem vybuchující granáty. Moment na to stojím respektive ležím na pláži nějakého ostrova v Karibiku.

No že to je ostrov, a že to je Karibik, to sem tehdy jen hádal.

Moře šumí, nebe je krásně modré a já jsem zmáten. Mám ten dojem, že jsem právě byl svědkem takového menšího zázraku. Sice na Boha nevěřím, ale díky sráči. Právě mně ten chudák zachránil život.

Nenapadá mě žádné lepší vysvětlení. I když, co je nějakému podělanému Bohovi do Vince teda Norka? No stačilo to na to, abych ještě chvíli pobyl mezi živějma.

Kdepak to jsem? Alespoň je tu teplo. Schoval jsem zbraň, tady jí nepotřebuji. Zatím.

Pláž se táhne kamaž moje oči dohlédnou, ne jednu stranu se to trochu láme a je vidět jen moře. Třeba jsem umřel a tohle je nebe. Nebylo by to špatný, docela se mi tu líbí a dovolenou jsem neměl tak strašně dlouho.

Patnáct dvacet metrů a pak začíná džungle. Tady rozhodně neumřu hladu, skoro na každém stromu nějaké to ovoce.

Mimo jiné, už jsem vám vyprávěl o mém kursu na přežití v divočině? Nevyprávěl? O nic jste nepřišli, přeci jen když se člověk víc jak měsíc žije jen žížalami a podobnou havětí...

No vidíte a žiju. Tehdy jsem byl vyučen k tomu nenechávat na talíři. Člověk nikdy neví, jestli to náhodou nebylo jeho poslední civilizované jídlo.

Dostal jsem hlad a šel zkouknout cože nám to tu matinka příroda nadělila. Kokosy, banány a jim podobné. Ukojil jsem svoji potřebu a začal přemýšlet co dál. Jsem někde na pláži, může to být ostrov a nebo klidně pobřeží Mexika. Čert ví. Nevyberu si, netuším kde jsem a tím pádem ani kam bych tak mohl jít. Doprava, doleva, je to fuk. Začalo mě být sakra teplo, svlékl jsem ze sebe svoji výbavu a zůstal tak, jak mě pán stvořil. Menší koupání a zaplavání mně neuškodí. Rozeběhl jsem se do vln, tohle by mohlo být klidně nebe. Fakt je ten, že zrovna já na nebe právo moc nemám. Vždycky jsem dělal svoji práci, jak nejlip jsem uměl. Ale to pravděpodobně není důvod k tomu abych šel do nebe. Když práce kterou člověk dělá, je zabíjení lidí.

Samozřejmě bych to mohl zabalit do nějakých pěkných slov a ohánět se vlastí, povinností, hrdostí, nutností zabránit těm, špatným' v tom, aby svět měnili dle svých představ. Musím přiznat, že jsem vždycky cítil jako „pan hodný“.

Udělal si nějakou svinárnu, odměnou je smrt. Teď jen potřebujeme někoho, kdo nám jí doručí. A to jsem já. Vincent Norres alias Norek. Pošťáci nosí balíčky, čápi děti a já smrt.

Než jsem se do vln konečně ponořil, zabořila se mě noha do písku a já se složil jak široký tak dlouhý. Když jsem ji vytáhl, zjistil jsem, že jí mám celou zadělanou od nějakého svinstva. Bohem zapomenutý kus světa a já si šlápnul zrovna sem.

To svinstvo bylo jedlé, mořské želvy tady před časem musely naklást vejce. Z toho do čeho jsem se zabořil jich už mnoho k jídlu nebylo. Chvilí jsem hledal a našel další. Dají se jíst i syrová, ale vařená jsou lepší. Tak tady skutečně hlady neumřu.

Moře je nádherné, mě už to nebaví, já už chci mít klid. Jak to tak vypadá, výpověď jsem už podal. Volný jako pták. Pravděpodobně to není nejlepší nápad, začít se shánět po odstupném. Třeba by mě chtěli zase odstoupit devítkou. To neberu. Mám dojem, že tady stejně peníze nebudu potřebovat. Když na to přijde, stále mně něco zbylo po kapsách. Vylezl jsem z vody a plácnul sebou do písku. Asi tomu nebudete věřit, prostě jsem usnul. Stres posledních dní se v tomhle prostředí dá tak hezky zapomenout.

Probudil mě tlak něčeho ostrého na hrudi. Až doposud jsem žil v domnění, že to tu je opuštěné. Opak byl pravdou. Okolo mě stojí v kroužku asi pět chlapíků. Jsou takoví přímoudlí, přes ohanbí malé sukýnky a jinak nic. Tedy zapomněl bych na ta kopí, hned několik jsem jich měl opřených o hrud'. Ani ne tak opřených, jako spíše skoro zapíchnutých. "Zdravím, mám ten dojem, že jste vyhráli. Vzdávám se." Nenapadlo mě nic lepšího. Když ležíte tak jak vás pánbůh stvořil a na prsa se vám tlačí pár hrotů, smlouvá se blbě. Když to jsou hroty bradavek, tak by se to možná dalo ukecat, ale takhle?

Jo kdybych měl vestu, to by byla jiná. Vestu nemám, jsem nahatej. Jinak řečeno, domorodí pánové jsou takřikající pánem situace.

Koukaj na mě jako kdyby v životě neviděli bělocha. Na moje prohlášení taky nijak nereagují.

Ozvala se jakási hatmatilka, asi se na něco ptal. Znělo to bublavě, jako když někomu podríznete krk a on se i potom snaží mluvit. Můžu vás ujistit, jde to špatně a hlavně ne moc dlouho.

Mám dojem, že mám problém. Ale není to zase tak zlé, hodní pánové by začali nejdřív střílet. Tihle indoši jsou vstřícnější, ještě mě nezapíchli. Uvidíme, třeba shánějí bojovníka, zrovna stejně nemám žádné džob.

Jeden z těch přímoudlíků začal něco hulákat a pak mě tím svým klackem decentně píchnul. Zajel jen pod kůži, nic vážného. Nevím co na tom kopí měl napatláno za výtažek, ale najednou jsem se nemohl hýbat.

Pěkně hnusný pocit, ležíte jako kus masa a jediné s čím můžete hejbat jsou oči. Tělo prostě nereaguje. Spakovali můj skromný majetek, aby toho nebylo málo, svázali mě a přidělali na spíž.

Připadal jsem si jak picnutej čuník, když ho myslivci na honu nesou z lesa. Indoši byli relativně malí, ale sílu měli. Nesou mě dva a vůbec to na nich není znát.

Houpal jsem se a visel asi dvě hodiny, pak jsme konečně dorazili do vesnice. Okamžitě jsme měli společnost, na bílé maso tu skutečně nejsou zvyklí. Byl jsem pro ně atrakce. Hlavně pro děti, ti starší na sobě nedávali nic znát.

Vnesli mě do jednoho z „domů“. Svázali mě a složili do kouta. Obdivuji jejich důslednost, nemůžu pohnout ani malíčkem a oni mě uzlují jako bych pro ně byl nějaké nebezpečí.

Vypadá to, že jsem se z jednoho průšvihů dostal hned do dalšího. Jak říkala moje bába: "Z bláta do louže aneb z deště pod okap."

"To byla moje bába a ne tvoje bába, tedy respektive naše bába. Nechtěl by jsi se konečně začít zaobírat moji maličkostí?"

Nechtěl. Doufám, že pánové přímoudlíci nejsou kanibalové. Skutečně bych nechtěl zakončit svůj plný život jako pečínka. I když nějaký ten šťoura by mohl říct, že bych byl konečně jednou k užítku.

Objevila se u mě jedna z místních. Natočila si mě a chtěla mně dát pít. Co jsem mohl dělat? Polykat jsem naštěstí mohl. Paní, teda spíše slečna vypadá dobře. Podíval jsem se na ní ještě jednou. Musím se opravit, nevypadá dobře. Po pravdě řečeno vypadá zatraceně dobře. Klidně bych se vsadil, že to je nějaká místní miss. No ale pokud divoši ještě neviděli bělocha, tak bych řekl, že miss asi taky ještě nevolí. Což shledávám chvályhodným. Od těch přitroublejch amíků jsme převzali takovejch sraček, až to hezké není.

Po chvíli jsem zjistil, že už se zase můžu hýbat. Teď už vím, proč mě uzlovali. Vypadá to, že po tom pitíčku moje ochrnutí zmizelo.

Slečna zůstala v mé společnosti. Zjišťuji, že kultury ve kterých je obvyklé nosit jen bederní pás bez spodního prádla, mají něco do sebe.

Musím přiznat, že v tomhle případě stvořitel odvedl skutečně dokonalou práci. Tuhle slečnu rozhodně nedělal ze žebra jako Evu, na tuhle si musel sehnat jinší materiál.

Dívá se na mě, někdy ta kultura může být i na škodu, jak jste jistě postřehli, zatím mě nikdo nestačil nějakou tu roušku dodat nehledě na spodní prádlo.

Jak to tak vypadá, sloužím jí stejným způsobem jako ona mně. Můj život se doposud podepsal jen na mém duševnu, fyziko zůstalo naštěstí zachováno. Myslím, že se nemám za co stydět.

Celá tahle komická situace mě začal uvádět těžce do rozpaků. Normálně se v rozpacích červenám, v tomhle případě se krev nahrnula někam úplně jinam.

Takhle bezmocně a přitom docela příjemně jsem se ještě nikdy necítil. Vždy nebo alespoň téměř vždy jsem byl pánem situace. Tomuhle říkám skutečná muka.

Krásná neznámá se na mě usmála. Popošla ke mně, sehnula se a políbila mě.

Hmm, to vypadá zajímavě, tady by se mně mohlo i líbit. Načež se zvedla a vydala se ke dveřím. Obdržel jsem ještě jeden úsměv a pak byla pryč. Středověk hadr.

Začal jsem zkoumat svá pouta, bohužel moji vězňitelé odvedli skutečně kvalitní práci. Nevím čím mě to zauzlovali, ale drží to. Když jsem odškrtnul kolonku pout jakožto v současné době neřešitelné, začal jsem se rozhlížet po okolí.

Ležím v místnosti, která se vyznačuje jen jednou jedinou význačností. Tou význačností jsem já. Jinak tu není nic, vůbec nic. Tak tím jsem vyčerpal možnosti své činnosti.

Pro změnu jsem zase usnul. Vtloukali mně to tak dlouho do hlavy, až jsem to vzal za své. Spí se když se dá, každá minuta může přijít k dobru. Umím spát ve stoje, ve vodě, pod vodou, v tanku, v letadle, v ponorce, prostě všude. Nějací divoši mě nemůžou rozházet.

Probudil mě podivný řev. Jak to tak vypadá, indoši mají nějakou párty. Nějak mě zapomněli pozvat. No stejně jim nerozumím ani slovo, tak jsem snad o nic nepřišel. I když pár mezinárodních výrazů by se určitě našlo.

Usnul jsem, to je asi tak jediné co teď můžu dělat. Však oni zapařej i beze mně.

Někdo za mnou přišel, jak to tak vypadá, tak jsem se ve zdraví dočkal rána. Přes přivřená víčka jsem sledoval, kdo že mě to počil svou přítomností. Vypadá to, že se o mě ta pěkná slečna bude starat, nu což já nejsem proti.

Dal jsem najevo, že už jsem vzhůru. Zase ten milý úsměv. Přinesla sebou nějaké ovoce, nádobu s něčím k pití a jak to tak vypadá, získám místní obdobu oblečení.

Připadám si jako nemluvně, nechala mě svázaného a krmí mě jak mimino. Neustále něco žvatlá a tváří se mile. Když jsem byl nakrmen, snažila se mně něco vysvětlit. Dalo nám to chvíli práci, než jsem pochopil oč jde.

První věc bylo odstranění pout, to jsem pochopil hned. Další záležitost byli dva místní bijci před vchodem do mého současného příbytku. To jsem pochopil také docela rychle.

To že mě chtěla obléknout jsem pochopil, až když se na mě začala sápat. Právě to jsem pochopil špatně. Dostal jsem přiměřenou ukázkou toho, jak rychle můžou být moji hlídači psi uvnitř.

Dalším poznáním byla docela pěkná boule. To už jsem zase ležel, oblečen do roušky a na hlavě jsem měl chladivý obklad.

Vypadá to, že jsem sice vězeň, ale není to až tak zlé. Dodali mně pár kůží, docela pěknou kupu jídla a hlavně tu hezkou slečnu, která je, mezi námi, pěkně cimprlich. Dalo by se to vyjádřit i jinak, například tím, že je velmi citlivá.

Skutečně nevím, co se mnou mají v plánu. Pokud by mně chtěli ublížit, mohl jsem být už několikrát mrtvej.

Pravděpodobně mají jinačejší záměry. Nikdo mě s nimi však neseznámil.

Po tom, co můj příbytek zkrášlili a vybavili, mě nechali být. Spát se mně nechce, tak bych konečně mohl začít vyvíjet nějaké plány.

Když si shrneme fakta, nějakým zázrakem jsem se dostal sem. Hmm už ten začátek je divnej. Pak mě zbalila banda divochů a teď jsem zavřenej v jejich chýši a čekám, čert ví na co. Moje budoucnost většinou nebyla příliš růžová, ale tohle je i na mě moc.

"Vidiš, když je to na tebe moc, tak bychom to mohli zkusit spolu, co ty na to?" ozvalo se mně v lebce.

Jako by těch problémů nebylo dost, ještě k tomu na mě vyskakují další z mojí vlastní kebuly. No dobře, tak co chceš sráči?

"Tak v první řadě bys jsi se měl chovat slušně, já tě znám, takže vím jaký dokážeš být prase. Jde o to, že když své hostitele nasereš, tak upečou, respektive zamordují i mě. A to se mně dvakrát nelíbí. Jasný Vinci?"

No jo furt, dyť se až tak moc nestalo. Jsem jí chtěl jen oplatit to ze včera, jedna malá pusa a ty hned naděláš.

"Zapomněl jsi jeden podstatnej rozdíl, včera ti jí dala ona dobrovolně a dnes jsi si jí chtěl vzít násilím.

Já vím, že kromě síly toho moc neznáš, rozhodně to však nebyl dvakrát dobrý nápad. Jen tak mimochodem, když už tu takhle vedeme řeč, tak to bylo taky jedno z provedení kladiva. Tentokrát to nebyla taková síla, ale stejně je to zvláštní, jak dobře to funguje."

Jakého kladiva? Moment, to jsem už někde slyšel. Ale kde? Kladivo, kladivo, hmm... Co kdybys mi to ještě jednou převyprávěl?

"Já ti to mám převyprávět? Viš od koho to mám já? Nevíš, nějak si to zapomněl. Mám to od tebe, omlacoval jsi mně to o hlavu celou dobu co jsem se snažil zjistit co se děje. No a teď dělám já to samé zase pro změnu tobě. Tedy my jsme jedno, teď jde jen o to, jestli už jsi schopný to akceptovat?"

Jak jedno? Jedno je kolečko od trakaře, já jsem já a kdo jsi ty, mně je srdečně jedno. Nákej zasranej zkurvysyn se mně začne roztahovat v hlavě a ještě ke všemu ho mám poslouchat. Já tě nezval, tak buď od té lásky a táhni do hajzlu.

"Jak chceš, ale já jsem ty a ty jsi já. Vráť se." Pak byl konečně pryč. Mám svých starostí dost, ještě se starat o Norka. Moment, Norek, to jsem přece já? Nebo ne? Jak to tak vypadá, tak už jsem úplně zmačkan.

Šílenci jsou ve své podstatě šťastní lidé, akorát já určitě budu mít smůlu a budu nešťastnej magor.

* * *

Z mého rozjímání mě vytrhla moje opatrovatelka. Copak tu asi chce? Vždyť mě vybavili vším co na přežití potřebuji. Sedla si naproti a začala mě zase vědoucně zkoumat. Pak ukázala na sebe a vypadlo z ní jméno. Tedy předpokládám, že to je jméno. Zní to velmi zvláště, ale když se člověk jednou naučil česky, dokáže už vyslovit cokoliv.

Zůstala u mě celý den a ukazovala mně různé věci a dodávala k nim výrazivo.

Čas trochu popoběhl, poslední dva měsíce se nedělo nic zajímavého. Dnes a denně ke mně chodí moje soukromá učitelka. Ten jejich jazyk je skutečně zvláštní. Učím se vcelku rychle, když člověk nemá nic jiného na práci, jde to docela dobře.

Užívám si společnosti mé opatrovatelky, samozřejmě ve vší početnosti. Teď už vím i jak se jmenuje, v překladu je to něco jako První úplněk po období dešťů. Pokud jsem tomu správně porozuměl, v originále to je něco jako Loreleileeluale.

Jméno v místním jazyce typické, já jsem z ní udělal Lee. Ani se moc nebránila.

Neustále se od ní snažím vyzvědět, co se mnou mají starší kmene za plány. Nikdy mně na to přímo neodpověděla, prý nemám být nedočkavý, až čas uzraje, dozvím se vše potřebné.

Je to zvláštní, hodně jsem nad tím přemýšlel, Norek se od té doby, co jsem ho poslal do háje, neobjevil. Vždycky měl plno rad a teď je fuč. Strávil jsem kupu času myšlenkami o tom, jak jsem se sem dostal a tím, co se vlastně dělo.

Dospěl jsem k tomu, že mám asi tak osmileté okno. Norek se neobjevil, tak mě ho nemá kdo otevřít. Potřeboval bych pořádně provětrat.

Já ho volat nebudu, na to jsem moc hrdej, když bude chtít, vrátí se sám. Neříkal on něco o tom, že jsme jedno? Takže tu stejně celou dobu byl.

Nakonec jsem se upnul jen na ten jejich jazyk. Když něco dělám, dělám to pořádně. Už teď se domluví, ale ještě to bude chvíli trvat, než začnu mluvit jako domorodec.

Nikdy jsem neměl příležitost strávit tolik času s jednou ženou. Je to pro mě něco zcela nového. Je krásná a teď nemyslím tu umělou krásu typickou pro Evropany, žádné šminky, oblečení a podobné zbytečnosti. Tady jde o absolutně čistou, stoprocentní, přírodní krásu.

Největší problémy při mém vyprávění mám s názvy, které v jejich jazyce neexistují. Vysvětlit někomu auto, letadlo a nebo automatickou pušku, když jeho obzory zůstaly u luku, jde blbě.

Někdy mám pocit, jako bych vyprávěl pohádky. Ti lidé tu žijí tak prostě, bez peněz, bez zbytečných potřeb. A přitom jsou takovým zvláštním způsobem spokojeni. Dokonce bych řekl, že jsou šťastní. To o té naší sebrance říct nemohu.

* * *

Čím déle jsem v její společnosti, tím více se na ní těším. V jejich jazyce spáchat kompliment není vůbec jednoduché. Chtěl jsem jí pochválit její dlouhé, jak noc černé vlasy. Místo komplimentu z toho vzešlo docela ošklivé nedorozumění. Špatně jsem to vyslovil a hned byl oheň na střeše. Vylezlo z toho něco jako: "Smrdíš jako brahmin." Což je mimochodem jedna z drsnějších nadávek. Tak nějak utekla. Trvalo mně tři dny, než jsem to uvedl na pravou míru, prostě ženská.

Teď už je zase vše v pořádku. Vyjasnilo se to a život jde dál. Skutečně nevím, co bude dál.

Zase jsem měl svoje noční můry, střídá se to. Někdy je to sen o méj malé sestřičce, jindy zase ty zatracení smradi v hotelu. Nemůžu s tím nic dělat.

Lee si všimla, že se mnou není něco v pořádku. Není, máš pravdu, já nejsem člověk. Vrací se to, všechno se to vrací. Norek měl zatracenou pravdu. Někdy bych byl radši, kdyby mě v Aubagne odbachli. Nemusel bych teď být tady a zaobírat se sám sebou.

Naléhala tak dlouho, až jsem jí to začal vše vyprávět. O mém fotrovi, sestřičce, past'áku, legii. Zabralo nám to malou věčnost, ale času je prý dost. Jedno vím jistě, nejdřív se musím naučit jejich jazyk a pak se uvidí, co na mě čeká dál.

Čím déle jsem o sobě mluvil, tím víc jsem viděl strach v jejich očích. Nejsem člověk, jak by mě mohl mít někdo rád.

Když byl můj příběh u konce, přišla Lee s takovým nápadem. Je místním zvykem, že když člověk někoho nebo něco zabije, že se pohrouží do svého nitra, pozve danou osobu nebo zvíře k sobě a smíří se s jeho duchem.

Skutečně nevím co by mně to mohlo přinést. Mimo jiné jsou to takové davy parchantů, že sám ani nevím jestli se jim chci postavit.

Vyprávěl jsem jí i o svých snech. Prý bych se měl usmířit s jejich duchy. Duchové, já nevěřím na nějaké zatracené duchy, já věřím na plné zásobníky, případně když nejsou střelné zbraně, na jakýkoliv jiný způsob zabíjení. To je to, na co já věřím.

Řekl jsem jí to, tak jako teď vám, jen se usmála. Je prostě krásná. Poté jsem dostal menší přednášku.

* * *

"Všechno na světě je energie, vše co vidíš, cítíš, ty sám, já, prostě všechno je energie. Energie neustále proudí, vyměňuje se, přeměňuje se. Tvoje energie se dotýká všeho, každý a všechno se dotýká tebe. Někde uprostřed mezi tebou a vším ostatním se tyto energie setkávají. Jsou sami sebou a současně jsou částí celku.

Nemůžeš zabít, energie se prostě jen přemění. Jsme všichni jedno. Jedna energie, jeden proud. To je pravda, kterou jsme museli zapomenout, jinak by to nefungovalo.

Tvé 'zásobníky' jsou zbytečné, nepodstatné, nicotné, smrt neexistuje. Jen změníš proud energie. Když zabiješ, jen provedeš transformaci, která by časem proběhla tak jako tak. Z tohoto pohledu je to celé nesmyslné, všechno se to časem zase vrátí. Jak pro oběť, tak pro násilníka.

Nejlepší je příklad, já ti však dám opačný obraz než je to tvé zabíjení, já ti ukážu obraz tvoření. Představ si dvě bytosti,

muže a ženu.

Tak jako jsme my dva v jedné místnosti. Ty vyzařuješ svoji energii na všechny strany, do celého vesmíru, ty jsi vesmír. To samé dělám já. Jsme energie, tak to je. Nemůžeš to ovlivnit, tak jako nemůžeš ovlivnit to, že máš hnědé vlasy. Je to naše přirozenost.

Části právě této energie se spolu setkávají, tak jako se potkaly naše pohledy, když tě přinesli do vesnice. Nesetkaly se jen naše pohledy, především se potkali naše energie. Setkávají se takovým způsobem, o kterém jsi určitě nikdy nepřemýšlel. Setkávají se přesně na poloviční cestě. Pokud jsou to spřátelené energie, chtějí se okamžitě spojit, sjednotit, prožít se, jak to co jsou. Pokud se spojí, vytvoří novou energetickou jednotku, spojení mě a tebe.

Je to takové tělo mezi námi. Jsme spojeni a neustále si energie vyměňujeme. To je naše pravda, jsme k tomuto spojení, oba přitahováni. Oprav mě pokud to cítíš jinak.

Oba cítíme radost z této výměny, cítíme jak energie proudí. Když stojíš na druhé straně místnosti, cítíš co se děje v energetickém poli. Ty to přímo vidíš. Oba jsme tím přitahováni. Chceš se ke mně přiblížit? Samozřejmě že ano. Okamžitě, teď, hned!

Tvoje výchova a především můj úkol nám v tom brání. Celý život ti vštěpovali, abys se neukvapoval, abys nevěřil svým pocitům, abys se držel zpátky, abys se vždy ovládal. City to je balast, nejsou podstatné. Není to tak?

Samozřejmě, že to tak je.

Ale naše duše chtějí zakusit tento nový zážitek teď hned! Budeme-li mít štěstí, zvládneme to a uvědomíme si, že neexistuje nic jiného než láska.

Oba jsem přitahováni k tělu mezi námi, oba si uvědomujeme jeho existenci, a také oba jí chceme prožít, nejen v naší představivosti, ale především fyzicky. To teď není možné, ale zkus si představit, že by se to stalo.

Pomalů bychom se k sobě přibližovali. Nikoliv proto, abychom se k sobě dostali, jak by se to mohlo jevit třeba hlídce, kdyby nás pozorovala, nýbrž proto, abychom splynuli s masou energie, která je mezi námi. Chceme se dostat do místa spojení, které mezi námi už teď existuje. Chceme se stát doslova jedním tělem.

Kdybychom se k sobě nadále přibližovali, energie kterou vyzařujeme by překonávala stále kratší a kratší vzdálenost a stávala by se intenzivnější.

Čím blíže bychom si byli, tím intenzivnější by byla energie mezi námi. Stáli bychom metr od sebe, masa energie rozžhavená do ruda. Vzduch mezi námi by jiskřil. Energie mezi námi teď vibruje obrovskou rychlostí, spojení mezi námi hoří energií. Oba jsme spalováni vášní.

Přibližujeme se k sobě ještě více, první dotyk je téměř nesnesitelný. Nádherný. Nepopsatelný. Oba cítíme veškerou energii naší spojené bytosti. Objímáme se, naplňujeme tentýž prostor.

Naše vzrušení je nepopsatelné, neuchopitelné, nekonečné, dráždící, dvě těla se spojují, jsme jedno. Energie proudí dál, naléhavě, vášnivě. Je to nesmírně namáhavé a přitom tak nádherné. Chceme se k sobě dostat blíž, ještě blíž. Jsme jedno tělo, jedna duše.

A pak přichází exploze, naše já se roztržštěná rozlétají do celého vesmíru, těla se zmítají, vibrace proudí skrze celé tělo, vymetá každou buňku, nerv. Ve výbuchu spojení jsme poznali vše, zažili to co skutečně je. Stvořili sebe sama takové jací skutečně jsme. Vrátili se domů.

Stali jsem se jedním tělem, jedinou bytostí. Z takového spojení se často rodí nový život. To je energie, její nekonečná hra. Dozajista si po tomto příkladu dokážeš představit co se děje, když provozuješ tvůj způsob."

Ještě nikdy jsem neslyšel takový zvláštní popis. Cítím, že to tak je. Energie, kurva energie. Nevím co je láska, nevím co je štěstí, nevím ani pořádně o čem tu je řeč, ale tady se mně nabízí jeden až moc hezký model.

"A co dělají zásobníky, Vinci?" ozvalo se.

Tak ty jsi mě neopustil? Co by dělaly, jsou a čekají na svoji příležitost. Víze je to hezká, ale já vím co jsem. Já jsem nezapomněl a nikdy nezapomenu, nemohu. Já jsem já, takový jaký jsem.

* * *

Moje jazykové znalosti se neustále zlepšují, už jsem tu tři měsíce. Cítím, že se mé dny lenošení chýlí ke konci. Jsem zvyklý se neustále udržovat v perfektní kondici, takže to s tím lenošením nebylo až tak vážné.

Neustále musím myslet na ten obraz, který mně Lee dodala. Co když to tak doopravdy je? Doposud jsem byl hrdý na svůj život, ale v tomhle světle začínám mít pochybnosti.

* * *

Když dnes Lee odcházela, byla nějaká smutná. Něco se děje, ráno je moudřejší večera, aneb atd. však vy už víte, moje bába. Abych byl úplně přesný, naše bába, že jo Norku?

Snažím se usnout a nějak to nejde, celé ty tři měsíce jsem si představoval, jak se Lee vrací a zůstává přes noc se mnou. Od té doby co mně nabídla tu svoji energetickou paralelu, je to stále intenzivnější.

Měla pravdu, když jsem s ní, jiskří to mezi námi. Zatím nikdy nepřišla, ani jsem jí o to nepožádal, nějak to neumím. Mám strach, mám obrovský strach z toho, že by mě mohla odmítnout. Musím na ni stále myslet

Lehce jsem se ponořil do světa snů. Cítil jsem, jak se ke mně někdo blíží, Lee? Bylo to stále intenzivnější, sním či bdím? Cítil jsem, jak se ke mně někdo přitisknul. Bylo to neuvěřitelné, spalující. Je to sen nebo skutečnost?

Já se nechci probudit, snažil jsem se oddálit ten okamžik, jak nejdéle to jen šlo. Nebyl to sen, je tady. Naše těla se spolu provázala, spojila, zničila a nakonec vybuchla v explozi nekonečné extáze. Měla pravdu, jsme jedno.

* * *

Probudil mě zvuk bubnů, táhlý, dunivý, kvílivý zvuk. Něco se děje, takováhle rána neznám. Ještě v polospánku jsem začal kolem sebe pátrat, chtěl jsem jí k sobě přivínout, těšit se ještě chvíli z její společnosti. Byla pryč a já byl zase sám. Nebyl to nakonec přeci jen nádherný sen? Je to tak neskutečné, vše do sebe zapadá, jak díly nějaké obrovské skládačky. Žil jsem celý život jen pro tento okamžik, minulost neexistuje.

Vypadá to, že jsem se konečně dočkal. Do stanu vešli dva bojovníci a odvedli mě ven. Sešla se tu celá vesnice, rada starších bude rozhodovat o mém osudu. Všichni ti lidé vytvořili kruh a já teď stojím uprostřed toho kruhu a čekám co bude. Utéct není kam, skutečně je to ostrov. Sice relativně velký, alespoň podle vyprávění, ale tady by mě dřív nebo později stejně dostali.

Nejdřív vypochoďoval šaman a začal kolem mě poskakovat. Má to něco společného se zaháněním zlých duchů nebo tak něco, když jim to udělá radost, tak holt budu muset ještě chvíli počkat.

Skončilo šamanovo trojčení a nastoupil velké šéf. Nejdřív něco žbrblal o tom, že už jsem připraven. Takže konečně může dojít ke zkoušce.

Zkoušce? Jaký zkoušce? Broukal jsem si pro sebe. Bylo mně doporučeno raději se moc nevyjadřovat, na to že bych mu skočil do řeči prý nemám ani pomyslet, údajně bych se mohl dostat do pěkné patálie*. No dobře, tak ještě chvíli budu zticha.

Výčkal jsem, až z něj vylezlo, co že to vlastně chce. Celý jeho proslov trval asi hodinu, shrnu to do základních bodů. Jakožto nalezcenci mně je nabídnuto místo v jejich kmeni, není to až tak úplně jednoduché.

Nejdřív na mě šaman spáchá jakýsi rituál. Při něm bych se měl vnořit do svého nitra (už zase nějaký noření!) a tam se koncentrovat.

No to je pěkná kravina. Na jakýsi povel zvenčí se mě v daný okamžik objeví jeden z místních představitelů fauny před vnitřním okem. Podobnejm šarlatánskejmu kecům nevěřím ani zbla.

Údajně je to podchycené, abych nepodváděl, bude prý šaman na mě napojen a zvíře, které se objeví, nahlásí okamžitě kmenu.

Další úžasná úloha spočívá v tom, že budu muset dané zvířátko v džungli najít a živé donést do vesnice.

Podle toho, co tvrdil náčelník, by mělo stačit ho najít a pak by mě mělo následovat do vesnice samo. Tak to si skutečně nedokážu představit, že bych potkal jaguára a řekl mu:

"Nazdar Karle, viděl jsem tě svým vnitřním okem, a ty teď přej ses můj kámoš a půjdeš se mnou. Tak co, Karle, jdem?"

Tedy, že by se mnou šel dobrovolně, tak o tom dost silně pochybuji. Blbost.

Pokud se mně zdaří první díl, tzn. že mě v té džungli nic nesežere a náhodou to zvíře najdu a přivedu do vesnice, budu muset ještě porazit tři z vybraných válečníků.

No a když tuhle anabázi ustojím, tak jsem právoplatným členem vesnice. Prima, ještě by ode mě mohli chtít vykopat studnu, zavést kabelovku, telefon a celou vesnici elektrifikovat. Jinak nic.

Když to nedopadne, tak jsem mrtvej. Jméno budu mít podle zvířátka, co mám odchytit. Nevím, mě se Vincent docela líbí, ale když jinak nedají.

Odkejšal jsem mu to, co mně asi tak zbejšalo jinýho? Tak pojďte do mě, ať je po mně. Párty se šamanem začne až večer, do té doby se prý mám duševně připravit. Chtěl jsem mluvit s Lee, ale nedovolili mně to.

Do té doby než se ukáže, jestli jsem kmene hoden, mě budou hlídat. Není tu kam utéct a oni mě tři měsíce hlídají jak oko v hlavě. Nějak jsem přestál tu dobu do večera.

Nepřestál jsem ji nějak, vozral jsem se jako prase, když už na mě chtějí praktikovat, tak aspoň nebudu při smyslech. To mají z toho, že tu nechali ten džber. Nebyl to ledajaký džber, tenhle byl náležitě vypečený, tedy ještě lépe řečeno než vypečený, byl kvalitně uzrálý.

Zase mě vyvedli a postavili do středu. Nohy mně nějak neslouží, málem jsem se svalil. Šaman opakoval křepčení jako ráno, tak jsem zvědav, co z toho vzejde. Přiskotačil až ke mně a vrazil mně do ruky nějaký tyglík, prý to mám vypít. Kdo chce s vlky býti, musí s nimi pít. Drobná úprava známého rčení. Tak dobře, když to musí být. Nachystal jsem své chuťové buňky a vrazil ten dryák do sebe. Co mě nezabije, to mě posílí.

Vystřízlivěl jsem, nevím co to bylo za dryák, ale jako antiopiceoidní se to osvědčilo. Tak to by bylo k mé snaze vyhnout se téhle akci opicí. Prej někdy přistě.

Bylo to hořké, sakra hořké. Pelyněk je proti tomu žabař. Byla to taková síla, že jsem se skutečně svalil. Šaman křepčil dál. Neměl jsem sílu vstát. Davy indiánů se kolem mě začaly točit. Přepadly mě halušky jak sviň.

Ať dělám co dělám, vrací se stále to samé. Otec, v tomhle provedení ve všech barvách, hotel, všechno jak vyšitě. Já se své minulosti nechci zbavit, ale mít jí stále na talíři? Neustále to dostávám sežrat, proč? Já už nechci!

Svět se propadl do nicoty, zmizelo moje tělo, zmizelo úplně všechno. Obraz se rozpadl na milión kousků, lidé zmizeli, šaman zmizel, zmizel zvuk. Všechno přestalo být. Zůstal jen pocit mého já a nekonečno.

Já jsem nekonečno, nekonečno je mnou. Jsme jedno. Jsem já, a přitom jsem i vše co je, jsem já a přitom jsem i vše co není. Jsem součástí nekonečného celku a přitom jsem samostatná bytost s možností vlastní volby. Obraz mně vybuchl před očima, nezbylo nic. I v nicotě je kousek něčeho. Tohle byla absence všeho. Světlo bez světla, barva bez barev.

Konečné s nekonečným namixované v guláš mrtvého života.

Najednou se v prázdnotě, nebo to byl prostor? Čas? Pojmy které nic neznamenají, prázdna ulita živého šneka. V téhle nekonečné změti, prázdnotě se najednou něco zhmotnilo. Něco co mělo tvar, netvar. Neviděl jsem to, jen cítil. Viděl jsem chladné, ochutnal smrtící, cítil černé. Co je to? Chladné... Smrtící... Černé... To přeci nejsem já?

Najednou bylo všechno pryč a já ležel uprostřed kruhu mlčících lidí. Pomalu jsem se začal sbírat. Co se stalo? Jak je to možné, to určitě to zatracené pitičko. Hlava mně třeští, žaludek plave na vlnách odporu.

Šaman mně přispěchal na pomoc, pokud na mě byl celou dobu napojen, řekl bych, že dnes nebude dobře spát. Tedy pokud není zvyklý a to myslím není.

Dav mlčel, až to bylo k nevydržení. Čekají na verdikt, čekají na jméno mého zvířecího průvodce. Já ho však neznám, byl to jen přelud. Pokud něco nevypadne ze šamana, tak já nevím co jim mám říct.

Šaman se dal do závěrečné části rituálu. Jsem zmaten, bubny duní, noci se rozléhají zvuky, jdoucí ze šamana. Oheň se najednou prudce rozhořel, aby po chvíli málem vyhasl. Nerozumím tomu, je to celé zmatené.

Šaman se zastavil, dav byl tak tichý, že by člověk slyšel i ten nejtišší pšouk. Pak přišel výsledek, šaman vykřikl jakési jméno a dav ho okamžitě začal skandovat.* V životě jsem to slovo neslyšel.

Přinesli mně malý vak nacený proviantem, trocha vody a něco málo k jídlu. Dav mě vyprovodil, s hlasitým skandováním z vesnice. Dovedli mě na kraj džungle a tím to pro ně bylo vyřízené. Díval jsem se jak odcházejí. Šaman vpředu, za ním celá vesnice. Nakonec zůstala jen jedna postava.

"Lee? Jsi to ty? Já tomu nerozumím, jaké zvíře mám přinést do vesnice? Co se to tu vlastně děje?" ptal jsem se jí.

Rozeběhla se a místo odpovědi jsme si padli do náruče. Je nádherná, krásně voní, jako by mnou projel elektrický šok. Chca nechca si vždycky vzpomenu na její vyprávění. Políbila mě, nedokázal jsem se od ní odtrhnout.

Z ničeho nic mě razantní silou odstrčila: "Běž hledat cestu do našeho kmene, budu na tebe čekat!"

"Lee, já nevím co mám hledat. Bylo to chladné, skoro neživé, černější než noc, smrtící. Takové zvíře neexistuje!" vyhrkl jsem.

"Ale existuje, není jich však mnoho. Jen málokdo setkání s ní přežije. Je to spíš legenda než skutečnost. Snad ti napoví, když ti prozradím, že to je had. Našemu názvu nerozumíš, budeš jí muset najít sám."

Najednou jsem jí měl plačící zase v náruči. "Vrať se!" bylo jediné co jsem z ní dostal. Po chvíli se uklidnila.

"Vzpomínáš si, jak jsem ti vyprávěla o energii? Určitě ano, najdi si klidné místo a ponoř se do svého já. Nalaď se na své okolí, nalaď sám sebe. Zkoumej energie kolem sebe, svojí myslí obsáhni své okolí. Tak jako cítíš mě a moji energii, dokážeš cítit i její energii.

Najdi ji a spoj se ní, staň se jí. Pak porozumíš. Ona, respektive vy se pak setkáte. Budeš mít strach, pochop ho a odlož ho, tak jako malé dítě odkládá hračku, kterou nepotřebuje. Cokoliv co se ti objeví v mysli přijmi s láskou. A běž dál, až tvá mysl bude volná, budeš připraven."

Zíral jsem před sebe a přesto nic neviděl. Připadal jsem si jako z kamene, než jsem se zmohl na odpověď, zmizela ve tmě. Já se vrátím, tohle zmáknou. Otočil jsem se a vydal se do džungle. Šel jsem ani nevím jak dlouho, zapnul jsem svého automatického pilota

Právě trénování automatiky bylo nejtvrdší na celém výcviku v legii. Člověk má současně plně napjaté smysly a přitom jakoby své okolí ani nevnímal. Je to takový zvláštní stav, nebezpečí vidět, ne to už je pozdě.

Člověk musí cítit, musí se vžít do džungle. Musí být džunglí. Jinak nemá šanci, jinak nepřežije. To je vlastně to samé, o čem mně vyprávěla Lee. To o čem mluvila ona, jde však ještě o kousek dál.

Šel jsem dál, terén se začal zvedat a porost řídí. Nemám vůbec žádnou představu o tom, jak okolí vesnice vlastně vypadá. Bylo to jedno z mála témat, na které jsem se nesměl ptát. Vím jen, že jsem na ostrově.

Stojím na jakési vyvýšenině. Po okolí jsou rozsety zvláštní šutry.* Místo jako každé jiné, zůstanu třeba tady. Uložil jsem se mezi dva velké kameny, dneska už toho mám dost. Usnul jsem.

* * *

Cítil jsem ji, chladivou, smrtící. Je to zvláštní, naháněla mně strach. Ted' se jí nebojím ani trochu. Pořád ještě nevím cože je zač, ale to snad zjistím včas.

* * *

Probudilo mě slunce, pohodlně jsem se usadil a začal přemýšlet co dál. Začal jsem bojovat, tak to musím dokončit.

Zavřel jsem oči, uvolnil se a nechal myšlenky plynout. Okamžitě se na mě přitítil vlak plný nápadů, nebylo to ani trochu klidné. Indiáni se míchají s legionáři, obrazy se střídají jak na projektoru, který zešílel. Jak mám uklidnit svoje myšlenky, když se neustále vynořují nové a nové obrazy. Jeden zmizí a pět dalších už je ve frontě.

Zkusil jsem se koncentrovat na svůj dech, nádech, výdech. Myšlenky se stále honí jak splašení kamzíci v horském průsmyku. Jak se mám uklidnit? Jak se mám nalaďit? A proč vlastně?

Najednou jsem se probral a otevřel oči, slunce mně stojí nad hlavou. Muselo uběhnout několik hodin, mysl mám prázdnou. Tu a tam se ještě něco objeví, ale už to není takový uspěchaný rej.

Trvalo mně týden, než jsem se dostal do stadia, které mně popsala Lee. Nějak jsem zapomněl jist, hned kousek odtud je pramen, jen piji.

Sedím tady a cítím každý kámen na tom mém malém kopečku. Cítím je ve své mysli. Začal jsem pomalu, je to zvláštní, pramen se mně objevil před vnitřním zrakem s tím, že bych měl pít. Otevřel jsem oči a šel jsem tím směrem, kde jsem ho viděl. Byl tam, neuvěřitelné. Nikdy jsem na tomhle místě před tím nebyl a přesto jsem přesně věděl jak ten pramen vypadá.

Snažím se koncentrovat a zachytit ji, stále se mně to nedaří. Cítím, že je tam někde venku, cítím její energii, cítím její obraz, ale nedaří se mně jí najít. Čas se chýlí, prosím přijď. Kromě toho, že jsem poslední dobou vůbec nic nejedl, jsem ani nespál.

Nevím, jestli spím, bdím, či sním. Svým vnitřním zrakem jsem prozkoumal již docela velkou oblast a stále nic. Vždycky když už myslím, že jí mám, uklouzne mi. Je to jako honit stín. Jako když koutkem oka něco zahlédnete a když se na to soustředíte, je to pryč. Nevím jak na to? Nebo dělám něco špatně?

Připadám si jako ty kameny, které jsou tu už celou věčnost. Třeba je to právě v tom, ony jen jsou, nemají žádné potřeby, prostě jen jsou. Nic nevyžadují, nic nechtějí, jsou jen tím čím jsou. Leží tu celé věky, nečinné a přesto v pohybu. Vnořil jsem se do nejbližšího kamene. Atomy vibrují, pohybují se v nekonečném tanci.

Čím více chci, tím více se oddaluji od svého cíle. Celé to tkví v chtění-nechtění. Kdo vlastně jsem? Proč jsem tady? O co se to tu pokouším?

S každou další otázkou přicházejí další, nakonec nezůstalo nic. Ani otázky, ani odpovědi. Je to vše nepodstatné. Stačí,

že jsem. Jsem to co jsem, jako ten kámen. Realita se přede mnou odhalila v celé své nahotě, kráse, odpornosti. Nikdy bych nevěřil, že něco může být současně krásné, odporné, velké, malé, tlusté, tenké, nekonečné, konečné, tvořící, smrtící. Vše v provázaném obraze. Přesto irelevantní, nepodstatné, zbytečné a přitom smrtelně důležité.

Norek se vrátil, nevím kdy se to stalo, byl tu. Bez mluvení, bez vysvětlování, bez nekonečných rozhovorů, najednou jsme byli jedno. Vím, stal jsem se opět vším, alfou a omegou, začátkem a koncem, stvořením a ničením. Mám ho rád. Mám to tu rád. Mám vás rád, cítím vás, každého jednotlivě a přitom všechny vcelku. Ztratil jsem pojem o čase, ztratil jsem pojem já, ztratil jsem vše a nenašel nic a přitom všechno.

Vzpomněl jsem si na svůj úkol, had, požádal jsem ji, aby ke mně přišla. Než jsem své přání stačil vyslovit, vyplnilo se. Tak jako vždy, když prohlásí, já jsem Mamba, to jsem já. Cítil jsem ji ve své mysli, cítil jsem ji v celé své bytosti. Její instinkt byl i můj instinkt, její potřeba byla moje potřeba. Jsme jedno.

Je nádherná, tak jak všechno. Tak jako já jsem ve své odpornosti dokonalý, tak i ona je perfektní. Nepodstatné pojmy, jak chcete poznat, co je nahoře, když nevíte, co je dole? Jak rozeznat horké od studeného, když není srovnání? Jak odporné od krásného? Všechno je jedno a přitom se dělí na biliony bilionů malých částí.

Čas přestal existovat, nikdy nebyl skutečný, jediné co existuje je věčné teď. Otevřel jsem oči, kolem mé pravé ruky se plazila ona. Setkání s ní končí téměř vždy smrtí. Ona se teď kroutí a jazykem ochutnává moji kůži, je černá, černější jak noc.

Smrtící a přitom nádherná, odporná. Zůstal jsem klidně sedět a pozoroval ji. Cítil jsem ji svými smysly a sebe jejími.

Jsem pro ní stejná neznámá jako ona pro mě. Přitom jsme oba stejní, zabijáci každým coulem. Ona ví, že mě může kdykoliv zabít. Já vím totéž a můžu udělat to samé. Ale proč? Smrt neexistuje.

Omotala se mi kolem pravého předloktí, cítí se docela spokojeně. Já též, je to přesně jako v mé vizi, kterou jsem měl ve vesnici v davu indiánů. Chladná... Černá... Smrtící... to jsou ty pravé výrazy. Mamba jest jméno mé, jméno tvé, jméno naše. Jsme jedno a přitom jsme každý svůj. Usnul jsem, poznání je těžké břemeno.

Moje nová přítelkyně byla na lovu, zdálo se mně o ní. Lovili jsem spolu, pro radost z pohybu, ze smrti. Cítil jsem pach strachu, pach potravy, pach smrti, oběť neměla žádnou šanci. Cítil jsem uspokojení z naplněných potřeb. Bez strachu, předsudků, plánů. Bytí v čisté podobě.

Probudil jsem se, byla zpátky, omotaná kolem mého předloktí. Odpočívala, také bych odpočíval, měla náročný den, respektive noc.

Vydal jsem se zpět do vesnice, už na mě určitě nedočkavě čekají. Pomalu jsem vstal a začal rozhybávat svoji tělesnou schránku. Je to zvláštní pocit, na ruce mám jednoho z nejjedovatějších suchozemských hadů a přesto se cítím absolutně bezpečně. Kdo by to byl řekl. Je mojí součástí, tak jako já její. Obřad, který vykonal šaman, byl první impuls. Od té doby se ledacos změnilo.

Vrátil jsem se stejnou cestou jakou jsem přišel, řídil jsem se svojí intuicí. Věděl jsem přesně kam mám jít, cesta proběhla, tak jak měla. Byl jsem zpět.

Zpráva o tom, že jsem se vrátil se rozšířila jako štěpní požár. Došel jsem do středu vesnice a vyhlížel Lee, moje přítelkyně byla z takové množství lidí celá nesvá.

Všichni, kteří se ke mně přiblížili na kratší vzdálenost než dva metry, se zase rychle stáhli. Asi nedůvěřovali mé nové kamarádce. Měli pravdu, já jsem pro ni byl v pořádku, ale všichni ostatní byli potenciální ohrožení.

Než jsem stačil cokoliv udělat, bylo pozdě. Lee se ke mně vrhla hlava nehlava. Musím přiznat, že to nebyl zrovna ten nejlepší nápad.

Cítila se ohrožená a vystartoval jak blesk. Cítil jsem to, ale jediné co jsem stačil udělat bylo, že jsem levou ruku vrazil do dráhy letu mezi ní a Lee. Pak byla najednou tma, stále jsem jen obyčejný člověk, ale jsem i Mamba.

Probudil jsem se, ležím v jednom z příbytků mých milých indiánů. Matně si vzpomínám na to, co se stalo. Nemůžu se vůbec hýbat, připadám si jak mrtvola.

"Lee jsi tu, jsi v pořádku?" Nemohla mně odpovědět, vždycky když je nějaký průšvih, vracím se k češtině.

Byla tu a byla v pořádku, zaplaťpánbůh. Děkuji. Mám dojem, že jsem si příděl zázraků už letos vybral. Dopadlo to dobře, skutečně by mě zajímalo, jak jsem mohl přežít uštknutí od Mamby. Já jsem Mamba, alespoň v tu chvíli jsem byl. Byly jsme jedno.

Uběhl zase nějaký ten čas, lepší se to, přicházím zase zpátky k sobě. Stále nevím co se stalo. Pomalu se zotavuji.

"Lee, co se vlastně stalo? A jak je to dlouho co tu ležím?" začal jsem se ptát. Konečně se cítím v pořádku, rozhodně mně je podstatně lépe.

Snažil jsem se navázat spojení s Mambou, ztratil jsem ho. Kde jsi? Snažil jsem se naladit. Kde jsi? Mambo, kde jsi?

"Uštknula tě a když jsi spadl na zem, vrátila se k tobě. Nerozumím tomu, ale omotala se ti znovu kolem paže. Lidé se báli a chtěli tě tam tak nechat ležet. Považovali tě za mrtvého. Šaman však všechny odehnal a pak prováděl celou noc jakýsi obřad.

Ráno nám řekl, že ona je mrtvá a ty že to možná přežiješ. Přenesli tě do šamanova příbytku a deset dní nikdo nevěděl, co se děje. Šaman mně dovolil u tebe být. Tvrdil, že součástí ujednání bylo to, co brzo sám uvidíš. Strávil s tím celých těch deset dní, od rána do večera na tobě pracoval."

Zrovna mně došlo, že něco není v pořádku. Ještě jednou jsem se podíval na své ruce. Jsou černé, černé jako noc, černé jako noc bez úplňku.

Můj hrudník, moje břicho, nohy, všechno je temně černé. Co jsem mohl ze svého těla vidět, všechno černé jak noc.

Mám na břišku pár slaboučkých světlých proužků, přesně jako Mamba. Já jsem Mamba, ona zemřela, abych já mohl žít.

Proč? Nerozumím tomu, co tím chtěla říci? Proč? Myslel jsem si, že rozumím. "Kladivo, pořád se vrací, začni to dělat jinak nebo bude moc pozdě." Jak jinak? Já se snažím, ale ono to nějak nejde. "Smíř se sám se sebou, pokud nebudeš skutečně milovat sám sebe, nemůžeš milovat ani nikoho jiného. Budeš pro Lee neustále hrozbou. To co se teď stalo, se může kdykoliv opakovat."

Pokusil jsem se vstát, nějak se mně to nepodařilo. Přeci jen nejsem úplně v pořádku. Lee mě uložila zpátky, je to tak, pokud s tím něco neudělám, budu pro ní stále hrozbou, smrtelnou hrozbou.

Nemůžu jen tak zapomenout, nejde to, vrátilo by se mně to zpátky. Tak jako vždy, vzpomněl jsem si na své předchozí já. Co posíláš, to se ti vrací.

A že jsem těch balíčků, teda spíš kulek už pár doručil, že bych zrovna dvakrát toužil potom, aby se mně nějaký vrátil zrovna ne.

Jak se mám z toho nekonečného, nesmyslného kolotoče vymanit? Já umím jen jedno. Strach, to je můj život. Jak mám změnit to, co jsem? A proč vlastně? Usnul jsem, je toho na mně moc.

* * *

Už jsem u indiánů druhý rok, mám je rád. Po mém zázračném znovuzrození jsem se rozhodl u nich zůstat. Přijali mě za svého. Vypadám zvláštně s mým novým tetováním. Šaman nevynechal jediné místo na mém těle, jsem mamba.

Miluji Lee, jak mně tehdy vyprávěla o energii, tak se i stalo. Máme krásného synka. Kdyby mně to někdo vyprávěl, nevěřil bych mu. Já a rodina? Nepřichází v úvahu. Přesto se to stalo. Nelituji jediné minuty, samozřejmě máme občas rozdílné názory, ale to se dá zvládnout.

Záleží to na tom, jak člověk vztah bere. Pro mě je to příležitost, příležitost, jak se sám o sobě něco dozvědět. Vytváříme s Lee pro sebe dokonalé podmínky. Se vším dobrým, i špatným. Častokrát se musím zastavit, abych zjistil, že se vlastně vztékám sám na sebe.

Byl jsem na lovu, když jsem slyšel ten zvuk. "Sakra co tu má co dělat letadlo?" Okamžitě jsem se obrátil a vyrazil zpět do vesnice. Nevím proč, ale neměl jsem z toho dobrý pocit. Proč nás civilizace nemůže nechat v klidu?

Dorazil jsem do vesnice, právě včas. Dva bílí vyukově se právě snažili komunikovat s náčelníkem. Už předem jsem se připravil na to co uvidím, takhle nějak to muselo vypadat před pár set lety v Americe.

Ti pánové měli zrcátka, cetky a podobné blbosti v celkové ceně pár franků. A náčelník? Ten na ně vytáhnul perly, no a protože to nebyl žádný troškař, vytáhl jich docela dost. Když bych to převedl na normální měnu, leželo tam pár milionů. Lačný pohled dobrodruhů nebyl k přehlédnutí. Připadal jsem si jako ve špatném filmu, 20. století a oni tu chtějí měnit zrcátka za perly. Tak to tedy ne holentkové ani náhodou.

Protlačil jsem se až k náčelníkovi a řekl mu, že budu překládat. Ti dva spolu mluvili francouzsky, ještě že jsem jazykově obdařen. Přisedl jsem vedle šamana a pozdravil ty dva.

Vidím ten jejich pohled, lačná chtivost se změnila v nenávist. Jen to problesklo, hned zase nasadili milé úsměvy.

Vypadá to zle, tihle pánové by nám mohli dělat problémy. To co jsem zpočátku přehlédl, byly samopaly. Co to je za obchodníky, co chodí jednat se samopalem? Pár takových znám. Popravdě, ty co já znám, už nikomu nic neprodají.

Když jsem je potkal, měli zpravidla nějakou tu nehodu. Vůbec se mi to nelíbí.

Budu to muset nějak skoulet, bohužel jejich odpor vůči mé osobě narůstá každým okamžikem. Během pár vteřin jsem jim zbořil kšeft století. Na náčelníka ty cetky platily, ne však na mě.

"Pokud tady chcete dělat nějaký kšeft, tak by se určitě našlo, co bychom mohli potřebovat. Kovové nástroje, nějaký ten nůž, mačeta, možná i pár střelných zbraní, by se nám mohlo hodit. Co vy na to?"

Asi už stárnu, špatně jsem je odhadl. Jeden z nich si pohrával s kvěrem a najednou ho namířil na náčelníka a pak bylo po náčelníkovi. Náčelník nás opustil v kadenci tatata, no možná to bylo i o něco rychleji. Neměl žádnou šanci, prachspolečně ho popravil před celou vesnicí. Docela se divím, že nestřílel po mně.

Až ta další dávka byla určená pro mě. Viděl jsem všechno jak ve zpomaleném filmu, ústí hlavně se začalo otáčet mým směrem. Z řady okolo stojících indiánů skočila mým směrem Lee. Zazněla krátká dávka.

Bojovníci kmene se konečně vzpamatovali, milí dobrodruzi měli sice automatické zbraně, ale když na vás jde taková masa, nemáte šanci.

Kdyby vesničané chtěli, utloukli by je čepicemi. Došly jim náboje a než stačili vyměnit zásobník, roznesl je kmen po okolí. Nebyl to hezký pohled.

Přesto to přežili, zatím. Za smrt náčelníka poznají co je to peklo. Stačí ho otestovat ještě za svého krátkého pobytu na tomto světě.

Lee leží v mém náručí, krev mně stéká po rukou a odkapává do prachu, kde tvoří malé jezírko. Fascinovaně sleduji dráhu kapek. Cítím, jak z ní uniká život. Z koutku jí vytéká další pramínek. Dávka to byla krátká, ale všechny kulky našly svůj cíl. Proč? PROČ?

"Miluji tě!" bylo poslední co vyšlo z jejich úst. Proč? PROČ? Ne, neee... Tohle ne, to jsem nechtěl...

* * *

Probudil jsem se celý zpocený, tohle já nechci. Jsem tu pro každého nebezpečí, tady nemůžu zůstat, musím pryč.

Nemůžu připustit aby se to stalo.

Čas běží jako splašený, už zase je to týden. Zotavuji se celkem rychle. Stal jsem se členem kmene. První co jsem od nich chtěl, byly moje zbraně. Musel jsem je vyčistit a dát do pořádku.

Snažil jsem se Lee vysvětlit, že tu nemůžu zůstat. Nepochopila mě nebo spíš nechtěla. Chce abych tu za každou cenu zůstal. Nemůžu lásko, musím jít. Nemůžu zůstat.

Dostal jsem zpátky svoje staré oblečení i s vestou a batohem. Měli natolik rozumu, aby se nešťourali ve věcech kterým nerozumí. Zbylo mně tu pět granátů, H&K Gil a má oblíbená čezeta. Je i pár zásobníků, s tím se dá chvíli přežít.

Samozřejmě jen obrazně vzato, především jde o to, na které straně se hlavně člověk nachází. Milým překvapením byl

kompas a pár peněz.

Musím vymyslet jak se odsud dostat. Indiáni mají pár lodí, bohužel jsou to jen malé špeluňky, tak akorát pro rybaření. Ptal jsem se, jak že se vlastně na ostrov dostali. Byla to spíš pohádka než seriózní informace. Před mnoha věky prý přijeli na obrovské lodi. Pradědové a prabáby dnešních indiánů byli prý z lodí vyhoštěni. Možná jsem tomu špatně rozuměl. Muselo to být hodně dávno.

Požádal jsem o slyšení u náčelníka, přijal mě. Snažil jsem se mu vysvětlit co a jak. Nevím jestli mně rozuměl, nicméně mně slíbil pomoc při stavbě lodi.

Dostal jsem k ruce čtyři chlapíky, hlavně místního odborníka přes kánoe. Vysvětlit jsem mu, jak bych si to představoval. Řekl mně, že jsem zešilel a že se na téhle práci podílet nechce. Nějak nebyl naladěný na novou strunu. Budu to muset nějak zvládnout sám. Navrhl jsem malou loď. Umím s takovou věcí plout, ale když ji má člověk postavit je to něco jiného. Práce nám šla pomalu, požádal jsem náčelníka o posily.

Lee se urazila a už čtrnáct dní jsem jí neviděl. Nechápe, že to dělám kvůli ní. Mám jí stále rád a nechci, aby se jí stalo něco ošklivého. Musím pryč.

Konečně nadešel den, kdy byla moje loď připravena. Musel jsem hodně vzpomínat a především vymýšlet jak by to mohlo fungovat. Poslední týden jsem strávil na testovací plavbě. Vypadá to dobře. Je to zvláštní, když jsem byl kousek dál na moři, měl jsem možnost pozorovat zvláštní úkaz. Jako by se nad ostrovem držela vrstva mraků. Teprve dnes mi došlo, že skutečně slunečných dní nebylo mnoho. Teplo, dusno, to je furt, ale aby svítilo sluníčko, to tak časté není. Myslím, že určitou šanci mám. Ještě jsem se nerozhodl, kterým směrem pojedu. Skutečně netuším, kde na zeměkouli se nacházím.

Údajně to jde poznat podle hvězd. Zvládnou se podle nich orientovat, ale abych určil polohu to zas ne. Přeci jen nejsem žádný naučný atlas.

Moje malá loď se jakž takž vydařila. Jmenuje se Lee, skutečná Lee se tváří jako bych neexistoval. Potkal jsem jí včera ve vesnici, prošla kolem mě jako bych byl vzduch. Proč? Snažím se jí chránit a ona to nechápe.

Naložil jsem tu svoji kocábku až po okraj jídlem a pitím. Náčelník mně vnutil pár perel, kdybych se dostal do civilizace jsem docela bohatý. To je teď nepodstatné, podstatné je to, kterým směrem se vydám.

Podle prastaré indiánské legendy přijeli jejich předci od slunce východu a odjeli směr slunce západu.

Tak to je výborné, ve své podstatě můžu jet kamkoliv.

Své potáčení na moři vám popisovat nebudu, snad jen že to bylo téměř nekonečné. Nakonec se Lee se mnou přišla rozloučit, nebylo to nikterak příjemné.

Připadal jsem si jako bych jí zrazoval, jako bych jí ničil a přitom chci jen pryč. Pryč od ní, abych jí nemohl ublížit. Chci ji ochránit, ochránit před tím, co jsem.

Vrací se, stále se vrací a já nechci, aby ona byla přitom, když kladivo zase udeří. Nikdy bych si to neodpustil.

* * *

Nakonec jsem se pevniny dočkal, bylo načase, zásoby se pomalu začaly užit. Měl jsem plno času na přemýšlení. Co já to jsem vlastně za člověka? Jsem já vůbec člověk? Asi ano, ale fakt s tím někdy nejsem jist.

Přemýšlel jsem o tom, co se to vlastně stalo. To že jsem přistál na tom ostrově, jsem nepochopil dodnes.

Další věc, které zcela nerozumím, je celý ten Norkův příběh, teda on je to můj příběh. Jsme jedno, jsme jedno tělo, jedna duše. Přejde mně to, jako bych se rozpomínal na to, co se stalo, ale stále to celé visí v mlze.

Potřebuji nějaký cíl, něco co můžu dělat, nebo se z toho zblázním. Hlavou se mně neustále honí obrazy lidí, které jsem „uklidil“, Lee, dětiček z hračkářství, Mamba.

Všechno je to takový nekonečný zmatek, když jsem byl v džungli a čekal jsem na Mambu, tak jsem věděl. Byl jsem celý tenhle humbuk, byl jsem slunce vycházející nad zálivem, byl jsem žralok, byl jsem přeplněné metro jedoucí podzemím, byl jsem v každé ložnici po celém globu, byl jsem vše a přitom nic. A teď, teď jsem nic, jen prázdnota plná násilí. To jsem já. Sakra s tím přeci musí jít něco dělat.

Všechno to spolu nějak souvisí, ale jak? Jediné co mě napadá, je zajet se podívat na ten podivný ostrov z Projektu Faulkner. Třeba tam získám nějakou tu odpověď.

Pobřeží se konečně objevilo, držím se raději trochu dál, co kdyby. Přemýšlel jsem o tom, co budu dělat až pobřeží najdu. Moc jsem toho nevymyslel. Co když je to zase jen nějaký malý ostrov?

Plavil jsem se podle břehu a modlil se, aby to nebyl ostrov a abych co nejdřív narazil na nějakou tu lidskou osadu.

I stalo se, je to ostrov. Avšak osada tu také je. To byl další problém, mám sice stále svůj německý pas, ale fotka tak nějak není zcela poplatná skutečnosti.

Když nato přijde, můžu se okamžitě začít vydávat za domorodce. Z mé bílé kůže mně zbyly akorát proužky na břiše.

Jinak jsem od hlavy až k patě černý jako noc. Nevím co šaman použil za barvivo a jakou to vzal metodou, jedno mu musím přiznat, odvedl slušnou práci. Mambě bych se určitě líbil. Ještě jsem se nerozhodl, jestli se mně to líbí nebo ne, ale spíš asi ano.

Zpět k problému identity, nakonec jsem dospěl k tomu, že se při prvním kontaktu s orgány budu vydávat za domorodce. Asi tu nemají mnoho domorodců, kteří mají dva metry a sto kilo.

Našel jsem vesnici, velmi podobnou té, ze které jsem odešel. Tady naštěstí už o civilizaci slyšeli. Tedy slyšeli, civilizaci tady představuje kněz.

Jazyk se o mnoho neliší, takže se i domluvíme. Vyvolal jsem docela slušný rozruch. Nějak nejsou zvyklí na mambu.

Nejdříve jsem si šel popovídat s náčelníkem, trocha slušnosti mně byla vtlučena do hlavy. Právě od něj jsem se dozvěděl o místním pámbičkářovi.

Otec Antony byl ten dotyčný člověk. Vypadal v tomhle prostředí velmi zvláštně, celý v černém s tím jeho kolárkem.

Chlapík kolem padesátky, vyzařující takovou zvláštní auru. Na první pohled vzbuzuje úctu, moc se v tomhle oboru nevyznám, ale takhle nějak si představuji silnou osobnost.

Dovedl mě k němu náčelník, jak vidno docela si ho tu váží. Docela je chápu, mně si získal hned od začátku.

"Zdravím otče Antony." Zkusil jsem to francouzsky. A ono to vyšlo.

"I ty buď pozdraven, nemám mnoho příležitostí vylepšovat svoji francouzštinu. Co tě k nám přivádí?" Uvedl mně do svého příbytku, byl to spíš takový menší domek. Další věc která tu v okolí vypadala nepatřičně.

U indiánů je hlavní stavební materiál dřevo, tenhle dům byl kamenný. "Koukám otče, že jste si to tu docela pěkně zařídil." Obrátil jsem se na svého hostitele.

"Ba, ba. Když už tu žiju, nebudu bydlet v žádné špeluňce."

Tenhle chlapík se mně líbí čím dál tím víc. Dali jsme se do řeči, zajímalo mě jak se sem dostal, potažmo vzato, jak já se dostanu odsud. Jeho zajímal můj příběh, přišlo mu divné jak vypadám.

"Otče, můj příběh je trochu delší, co kdybyste začal vy?" snažil jsem se ho přemluvit k vyprávění.

"Tak tedy dobře, máš ho mít. Ale nejdřív se pořádně najíme, mám tu dokonalou želví polívku."

Nelhal, ta polívka je jedna báseň. Jestli umí kázat tak jako vařit, tak místní indiáni nemají šanci. Kostel jsem tu nikde neviděl, s plným pupkem se na ten jeho příběh těším ještě víc.

"Návštěvy nemám tak často." S těmito slovy se začal sápat do sklepa. Panečku, to je ale šikovnej pámbičkář, i sklep tu má. Po chvíli se vynořil i s lahví nějakého koncentrátu.

"Měl jsem jí nachystanou na nějakou zvláštní příležitost a tohle je jediná zvláštní příležitost za posledních pět let. Jinak se tu vůbec nic neděje. Domorodci nejsou schopní kvalitní whisky ocenit, tak doufám, že ty ano, můj synu."

Ani jsem se nenadal a už jsem byl jeho syn, tedy ehm, oni to tihle pánové v černém používají častěji.

Tak ty jsi chtěl slyšet můj příběh? Není nic snazšího. Ono toho není mnoho k vyprávění.

Původem jsem Španěl, familie u nás byla velická, tak tatík rozhodl, že jeho čtvrtý syn bude kněz. Ani jsem se nenadal a ve čtrnácti jsem skončil v kněžském semináři. Odporovat otci se nedalo, mám dojem, že by mě zabil, kdybych neudělal to co chtěl.

Trvalo to dlouho, předlouho než jsem se dostal k tomu kolárku, co teď vidíš na mém krku. Ale nakonec jsem to zvládl a otec byl spokojen. Tolik nocí jsem strávil nad plánováním útěku, až jsem tam nakonec zůstal.

Po čase jsem si tuhle práci zamiloval a zkoušel z ní a především ze sebe dostat to nejlepší co ve mně a v ní je. Snažil jsem se pomáhat, kde to šlo, snažil jsem pochopit písmo a přiblížit ho normálním lidem.

To bylo to nejhorší, co jsem mohl udělat; kněz, který je aktivní; kněz, který se snaží; kněz, který káže lásku. Čím více jsem se zabíral svěřeným úkolem, tím více jsem viděl jak je naše církev nemocná. A když říkám nemocná, myslím nemocná. Moc, peníze, sláva a kde zůstal člověk? Nevydržel jsem to a začal kázat podle svého.

Odvolali mně, předvedli před koncil, být to ve středověku, skončil jsem na hranici. A to jsem se jim snažil předat jen tak prosté pravdy! Nebyli na ně připraveni.

Bůh je všechno, Bůh je láska, peklo neexistuje, proč také. Představa, že by nás měl On trestat je nesmysl. Nic jsem si nevymýšlel, jen jsem četl a kázal písmo.

Pravda některé pasáže nesedí, ale víš, kolikrát byla bible přepracovaná? Docela by tě udivilo, jak vypadala původně. Měl jsem možnost číst vydání někde z jedenáctého století. Za těch pár set let se tu něco vyškrtlo, tu něco přidalo a nakonec je vše jinak.

Chtěli mně exkomunikovat, ale nakonec jsem skončil tady. S tím, že pokud se ještě někdy ukážu v 'civilizovaném' světě, tak prý budu mít 'nehodu'.

Nehodu, heh, víš o tom, že ve Vatikánu je taková menší organizovaná odnož na nehody? Nevíš, jak bys mohl. Vždyť o ní neví ani ti nejvýše postavení, tak jak bys mohl ty. Tedy ten nejvýše postavený o ní ví moc dobře.

Je mně tu dobře, občas pomůžu indiánům a oni zase mně. Žijeme v takové symbióze. Snažil jsem se jim předat něco ze své víry a přišel jsem nato, že oni už to znají. Co znají, oni to žijí. Mám se od nich stále co učit.

Tak a to je můj příběh. Příběh zkrachovalého kněze, který si ani trošku jako ztroskotanec nepřipadá. Jsem to, co jsem a mám to rád.

Ted' jsi na řadě ty.

Co tomuhle člověku mám vyprávět? Mám mu lhát? Proč? Je ke mně upřímný, zaslouží si upřímnost. Stejně mám dojem, že by mě nakonec prokoukl. Je to zvláštní, někdy tak divně probleskne slunce a jako by měl kolem hlavy svatozář. Sakra už blbnu. Tak příběh, dobře, chce příběh má ho mít. Otče máte tam ještě jednu láhev? Můj příběh je o něco delší. Třeba mně budete schopni pomoci.

Začal jsem vyprávět, jak jsem zabil otce, jak jsem přežíval v dětských domovech, jak jsem skončil u legie. O legii jsem vyprávěl dlouho, velmi dlouho. Za celá ta léta jsem nebyl u zpovědi, za celá ta léta jsem to nikomu neřekl. Za celá ta léta jsem to všechno držel v sobě.

Z jedné války do další, od jedné mrtvoly k druhé. Kam jsem vstoupil, vstoupila smrt. Vždy jsem přežil a zase šel dál vstříc dalším cílům.

Ted' se do mého vyprávění vloudil prvek nejistoty, sám nevím jak to spolu souvisí. Vyprávěl jsem mu o tom, jak jsem se s osmiletým oknem probral na základně legie v Aubagne a jak to šlo dál. Neumím to jinak, takže mé kroky dláždily další mrtvoly.

Moje cesta na ostrov, které dodnes nerozumím. I když to souvisí se vzpomínkami, co mám od Norka. Prostě jsem se teleportoval. Ostrov s indiány, moje opatrovatelka Lee, zkušenost s Mambou, proto mám tohle zvláštní tetování,

plavba lodí sem k vám.

Další co jsem mu vyprávěl, když už myslel, že jsem skončil, byl celý Norkův příběh. Mám ho v hlavě, tak jako vzpomínky na legii. Žil jsem to, ale nějak to je v mlze. Jak jsem si začal vzpomínat kdo jsem, začali zase umírat lidé. Proč?
* * *

Převyprávěl jsem mu moje sny. Tu jsem byl oběť, tak jako ve středověku, tu kat jako za druhé světové, tu oboje jako v Japonsku. Vše jsem mu odvyprávěl. Nerozumím tomu, ale tohle je v mých vzpomínkách. To jsem já.

Nemám strach umřít, smrt je můj kamarád. Já jdu většinou první a on hned za mnou. Někdy jde i napřed, třeba když do objektu před mým vstupem zapadne čistící granát.

Mám strach žít, mám strach, proto stále utíkám. Pryč od sebe, od svých vzpomínek. Pryč od Lee, která mi jako jediná dokázala předvést, že to jde i jinak.

Utíkám sám před sebou, i když už teď vím, že jsem prohrál. V pohybu cítím život, zastavím se a cítím smrt. Už jen to, že tu jsem, je pro vás nebezpečí otce. Poradte mi jak dál, musím zjistit víc o Projektu Faulkner. Vše mě tam vede. Co bude dál? Nevím.

"Moc pěkný příběh, už dlouho jsem takový neslyšel." S těmito slovy zmizel opět ve sklepě, aby vynesl další lahvinku. Zvláštní, vždycky jsem si myslel, že zaměstnanci páně jsou střídmi, nepijí, no však víte, co mám na mysli.

Hned jsem se ho musel zeptat: "No to máš pravdu, synu, ale i já jsem jen člověk." A řádně si přihnul.

Ráno je moudřejší večera, šli jsme spát. Byl to dobrý posluchač, ani jednou mě nepřerušil, ani jednou neměl komentář.

Probudil jsem se, bylo to dobré pití, nemám kocovinu. Vybatolil jsem se z pelechu. Antony, to jsem včera ještě stihl, začít mu tykat, právě vyráběl snídani.

"Tak synu, nejdřív se podíváme tady na to jídlo a pak si promluvíme o tom, co jsi. Možná bych ti mohl i trochu pomoci. No, jinak bys tu nebyl."

Postavil přede mě talíř plný čehosi, pustil jsem se do toho s chutí.

"Předpokládám správně, že tu asi nechceš zůstat?" ptal se mě.

"Nechci, máš pravdu, co bych tu dělal?" podíval jsem se na něj s plnou pusou.

"Však ono by se něco našlo. Dobře, nechceš tu zůstat. A jak si to představuješ, že se na ten tvůj ostrov z Projektu Faulkner chceš dostat? Nechceš mně doufám tvrdit, že tam chceš doplout na tom tvém člunu?"

"Myslel jsem si, že bys mně mohl trochu pomoci. Přeci máš nějaký kontakt s civilizací. Přeci tu čas od času nějaká loď zastaví, ehm... tedy spíš letadlo?"

Na chvíli zmizel a pak přitáhl obrovský lodní kufr.

"No, nevím jestli ti to pomůže. Mám tady vysílačku, nejdřív jsem poslouchal zprávy co a jak a asi před čtyřiceti lety jsem toho nechal. Nevím jestli je stále funkční. Někde by tu mělo být dynamo i se šlapacím kolem, snad se ti podaří s tím něco vymyslet. Jo a až sem někdo poletí, tak by mně mohli přivést něco k pití. Zásoby se krátí. I když jsem teď naučil pálit s indiány a žízni neumřu. Stále to však není ono, oni to nějak neumí."

"Co mně dělá větší starosti, je ta tvoje hlava. Jestli je všechno pravda, co jsi mně tu včera navykládal, tak to tedy potěš pane." Pokýval hlavou a zakoukal se do stropu.

"Mohl bych ti tady dělat nějaký ciráty, obřady a tak podobně. Na to jsem už moc starý, hlavně nejsem přesvědčen o tom, že by ti to něco přineslo. Poradím ti jen jedno a mám dojem, že ti to radila i ta tvoje Lee. Zastav se, zamysli se, pochop se, odpusť si. No a pokud přijdeš na to, že se ti nelíbí to, co jsi, tak to začni dělat jinak. Zkus to, za to nic nedáš. V tohle směru mám trochu obavy, cítím, že sice nejsi srozuměn s tím, co děláš, ale ve své podstatě tě to baví, tak proč bys něco měnil? To musíš vědět sám. Jo a pokud bys měl strach, že tě po smrti tohle všechno zavalí a převálcuje? Může být, ale všechno to závisí od toho, co chceš. Co jsi? Co jsi? To je ta otázka, jak jednou odpovíš, už to máš. Chlapče, vesmír je obrovská kopírka. Co do ní vložíš, to z ní vypadne. To co ve svém chorém mozku zplodíš, to se ti dostane. Jde jen o to, jestli chceš tvořit vědomě, nebo jestli to necháš na podvědomí tvých nižších já. To jsem ti moc nepomohl, že? Bůh pomáhá těm, co si pomůžou sami Já ti jen můžu ukázat cestu, na konci té cesty jsou dveře a ty už musíš otevřít sám.

Tak šup do práce, vysílačka čeká. A až budeš hotov, tak mě najdeš na pláži. Buď od té dobroty, až za mnou půjdeš, tak dopředu hlasitě volej. Přeci se nebudu koupat v oblečení. Víš kolikrát jsem Ho tam potkal? No nebudu tě tím zatěžovat, ty máš teď svých starostí dost.

* * *

A byl pryč, vzal si prut, nechal tu ten svůj černý obleček včetně kolárku a zmizel. Konečně zase nějaká činnost, už jsem myslel, že se odtud nedostanu.

Bylo to poměrně prosté, dal jsem vše dohromady a pokusil se o testovací spojení. Musel jsem si na to z vesnice pozvat jednoho chlapce, aby mně šlapal.

Navázal jsem spojení, ani nevím kdo a kde to byl, ale je to civilizace. Však já se odtud dostanu!

* * *

Vyrazil jsem tu novinu předat Antonymu. Křičel jsem už zdáli, tak jak mě požádal. Ani to s ním nehnulo. Dál ležel na písku a vyvaloval se na slunci.

"Tak copak mně neseš?" pootevřel očko a mrknul na mě.

"Dal jsem tu vysílačku dohromady a chtěl jsem vám to říct, ehm tobě," oznámil jsem zvesela. "Mimochodem, říkal si, že mám dopředu křičet, až sem půjdu No a jak vidím, s tebou to ani nehnulo."

"Víš synu, se mnou to nehnulo, ale s někým jiným ano. To, že tu já ležím, ti snad až tak moc nevadí. Mimochodem může je dokonalé, můžeš ho zkusit, ale cesty páně jsou někdy zvláštní a já tu nemusel být sám. Život se má žít, ne přežívat.

Co když tahle minuta je poslední, co tu jsem? Proto vždy naplno a s láskou." Zase se tak čertovsky usmál*.

Tak takového kněze jsem ještě nezažil. Začínám chápat, proč ho vyštvali. Ten by jim dokázal během chvilky udělat z toho jejich kšeftu století kůlničku na dříví.

To je tak, když je něco postavené celé na strachu a najednou přijde někdo, kdo se nebojí a žije. Chtěl bych jednou žít tak jako on.

Celý zmatený jsem se svlékl a vběhl do moře. Měl pravdu, je božské. Co mně brání tu zůstat? Je tu tak krásně, tak klidno. Tak málo mrtvol a jiných, podobných věcí.

Já musím dál, pochopit, co jsem, poznat, co tohle všechno znamená. O co tu vlastně jde. Co tenhle velký humbuk vlastně znamená. Hlavou se mně honily myšlenky, které mně tam nasadil právě Antony.

Vesmír je prý kopírka, jaká kopírka? Jedna obrovská náhoda to je, žádná kopírka. Vždyť to spolu nijak nesouvisí, vždyť je to jeden velký bordel. Tak jaký pořádek, jaká kopírka?

Vrátil jsem se zpět na pláž a vyvalil se vedle Antonyho "Tomu s tou tvojí kopírkou skutečně nerozumím? Co to je za blbost?"

Převalil se, zase jsem měl dojem, jako by měl kolem sebe tu zvláštní auru a povídá: "Tak blbost, hmm já ti tvrdím, že to co chceš, když to chceš na úrovni svého bytí, někdo by mohl říct duše, tak to dostaneš. Musíš to být, pak to maká tak, jak má.

Tedy ono to funguje i na docela prosté věci. Tak třeba já mám teď žízeň, tak s tím něco uděláme. Pokud kopírka dobře funguje a ona funguje dobře, to ti garantuji, tak dostanu něco k pití. Záleží na tom, jak jsi na celý ten systém naladěný, podle toho je patrná reakce systému. Mně to jde už docela dobře."

Asi deset metrů od nás se z vegetace objevila indiánka. "Jak jsem říkal, jde mi to docela dobře." Nesla takové zvláštní nádoby, kupodivu bylo v nich něco k pití. Zvláštní, nahořklé, trochu sladké a přitom lahodné. "Vždyť jsem říkal, kopírka." Brumlal si spokojeně a nasával.

"To byla náhoda, ty jsi se s ní předem domluvil," obořil jsem se na něj.

"Milí příteli, jak jsem se s ní mohl předem domluvit, když jsem nevěděl, kdy přijdeš a že přijdeš s takovouhle debilní otázkou? Když říkám kopírka, myslím kopírka. A tak to je. Jde jen o to, co na otázku vesmíru: Co chceš? Co jsi? Co jsi? Dáš za odpověď. V mém případě to byl tenhle lahodný nápoj. Pusť to z hlavy a udělej si dovolenou. Zasloužíš si ji."

Ještě víc zmatený jsem usnul. Se svými sny vás nebudu obtěžovat, výjimečně byly v pořádku a zdálo si mi i něco hezkého. To je nespravedlivé, když to je pěkné, tak si to nepamatuji.

"Tak jsi se probral," oslovil mně Antony. "Už jsi vymyslel, jak se odsud dostaneš?"

Hmm, to by snad mělo být prosté nebo ne? Ohláším jim, že jsem tady ztroskotal a on sem snad někdo přiletí. I připlutí by stačilo.

"A doklady máš?" vytasil on na mně.

"Mám, akorát nějak foto není zrovna aktuální. Šaman nějak nepočítal s fotkou do pasu, držku mi zpracoval pěkně, ale pas je pas."

"Skutečně? Nechceš to radši zkontrolovat?" Proč bych to měl kontrolovat, přeci vím jak můj pas vypadá. "No já být tebou, bych se na něj podíval."

Vrátili jsme se zpět do vesnice. Na pas jsem zapomněl. Jakmile jsme byli na místě, Antony mně na něj znovu upozornil. No dobře ať už dáš pokoj.

Prohrábl jsem kupičku svého majetku a našel pas. Něco mně trklo hned, vždyť měl předtím fialovou barvu. Jak to, že je teď zelený?

Otevřel jsem ho, tohle přeci není můj pas? Myslel jsem si, že můj poslední pas byl německý. Tenhle je český, zní na jméno Dr. Vincent Norek. I ta fotka je v pořádku, mám na ní svoji současnou černou držku. Chvilí jsem ten doklad zkoumal, pokud mám všech pět pohromadě, tak je pravej.

Šel jsem za otcem: "Antony, to není možné." Vybaflnul jsem na něj. "Že zrovna ty mně budeš vyprávět něco o tom, že něco není možné."

Měl jsem další zvláštní pocit, že tu něco nesedí. Došlo mi to až při další větě. On mluví česky. Jak? Co to? Jak to dělá? Antony, co je tohle za boudu?

"Žádná bouda, kopírka to je. Už tomu rozumíš?"

Já nerozumím už vůbec ničemu.

"To nevádí, teď nebudeš mít žádné problémy s ouřady. Pokud se nepletu, tak bys tam měl mít i povolení k pobytu.

Jistota je jistota. Teď potřebuješ jen nějaký věrohodný příběh. Co třeba vědec? Zkoumáš místní kulturu, životní zvyky a tak dále. Když na to přijde, tak by to i vysvětlovalo to tvé tetování. To jsem to hezky vymyslel." Skorem se začal plácát do stehén, pacholek jeden.

Připadám si jako Alenka v Říši divů, nejdřív mi jen tak mezi řečí vyrobí pas, teď mi k němu vygeneruje kompletní příběh a ještě na mě mluví česky. Co je tohle za pořádek?

Radši se neptat a být rád, jinak bych si musel něco vymyslet sám a to by nebylo ani z poloviny tak dobré jako to, co mi dodal Antony.

Další jeho otázka byla ohledně peněz. "Pane doktore," zase se tak poťouchle zachechtal, "a jak pak to máš s penězi? By se ti třeba taky něco hodilo? Nebo ne? Už tak jsem pohostinej až běda."

Peníze, dobrá otázka, začal jsem se probírat svým skromným uzlíčkem. Pak jsem si vzpomněl na ten balík perel, co mi dal

náčelník.

"Antony, nevyměnil bys mi to za něco méně nápadného?"

Vzal ten pytlík do ruky a pár si jich vysypal na dlaň. "Pěkně, máš pravdu, že to je docela extravagantní. A pak máš taky štěstí, něco tu pro tebe mám."

Zase zmizel ve sklepe. Objevil se během chvilky, v ruce kufřík. "Něco tu pro tebe mám, ani nevím jak se mi to do toho sklepa dostalo, ale to teď není podstatné."

Podal mi ten kufřík, nedalo mi to a hned jsem ho otevřel. Pak jsem jen stál, čelist mi povisla a já koukal na to nadělení. V tom kufříku byly dolary. Zajímavé je, že vypadaly, jako by zrovna vylezly z tiskárny. Oni tak nevypadaly, oni jsou úplně čerstvé. I datum sedí, pokud se nepletu, tak je někdo vytiskl právě dnes.

"Antony, ty v tom sklepe máš kopírku na dolary? Jak tomu mám jinak rozumět? A jsou vůbec pravé?"

"Nemusíš se bát synu, tohle jsou ty nejpravější dolary z pravejch. Ty perly si u mě můžeš nechat v zástavě, já takovéhle věci nepotřebuji. Ber to jako dárek. Pokud se nemýlím, měl by tam být minimálně milion. To by ti mohlo stačit. Vím, kam se chystáš, ber tenhle kufřík jako nabídku začít znova, začít jinak. Můžeš se někde usadit, tak jako já a prostě žít. Nebo také ne, to zaleží jen na tobě. Však víš, kopírka. Co jsi? To je ta otázka. Poněvadž jsem tušil, že tu nebudeš chtít zůstat příliš dlouho, tak jsem ti objednal odvoz." Když dokončil svůj projev, tak jsem v dáli zaslechl motor.

Neměl jsem slov, co jsem mu na to asi tak mohl říct. Prostě jsem ho objal.

"Ale no tak synu, ještě jsi nikdy nepotkal milosrdenství?"

Nepotkal a po pravdě na něj ani nevěřím. Věřím na řešení zvané plné zásobníky, ale tomu radši nebudu vyprávět. I když poslední dobou moje přesvědčení začíná kolísat.

"Když tě tak vidím, řekl bych, že potřebuješ nějaké slušné oblečení a něco jako výbavu. Jinak té tvoji story nikdo neuvěří."

Jako by mávnutím kouzelného proutku se pár věcí změnilo. V první řadě jsem zjistil, že na sobě mám slušivé oblečení, zakoupené v kvalitním obchodě, ze kterého jasně číší "v těchto šatech přežijete v džungli." Prostě oblečení, které si žádný normální cestovatel nekoupí.

Další zajímavostí byla kupa zavazadel. Údajně bych tam měl mít vše potřebné. Zajímalo mě jen, kde mám zbraň. Čezetu jsem umístil tam kam patří, to znamená na tělo, tedy na těle jsem měl neprůstřelnou vestu a až pak zbraň. Nebyla to jen tak ledajaká, tvářila se jako nějaký speciální model. Antony skutečně umí. Zbytek jsem nechal uložený v batohu.

* * *

Přiletělo letadlo, byl to takový ten zvláštní typ, co má trup jako plovák. Přistáli v laguně a přifřčeli ke břehu.

Vypadá to, jako by mě znali. Pilot se na mě obrátil francouzsky a ptal se, jak jsem si svůj pobyt užil. Významně přitom pomrkával očkem. Zvláštní je, že je vůbec nerozházel můj vzhled.

Šel jsem se rozloučit s Antonym, není mnoho lidí, kteří by pro mě udělali více než on. Vypadá to, že zmizel, docela to i chápu, také nemám rád loučení.

Jako starého známého mě přivítali na palubě. Pár se jich mordovalo s mými zavazadly a za chvilku bylo vše připraveno ke startu.

* * *

Motory se rozburácely a pak jsme byli ve vzduchu. Let proběhl bez problémů, jediný problém jsem měl s tím, že jsem absolutně netušil, kde jsem. Nějak jsem se Antonyho zapomněl zeptat.

Dělal jsem zakoumaného vědce, až to posádku přestalo bavit, se neustále vyptávat. A pak jsme letěli, letěli a letěli. Občas někde natankovat a stále dál. Antony mně předplatil pěkně dlouhý let.

Po strašně dlouhé době jsme přistáli ve „skutečně“ civilizaci, tedy pokud tak člověk může popsat pár papundeklovejch příbytků a středně velké letiště. Zaběhl jsem na místní „přepážku“ a začal se shánět po dalším spojení.

Měl jsem štěstí, během půl hodiny odlétá staříčká Dakota, cíl určení – Rio. Mám sakra kliku, tenhle spoj létá jednou měsíčně.

Pro jistotu jsem si už předem vyndal pár doláčů a napěchoval s nimi svoji peněženku. V těchto končinách člověka zabijí kvůli botám, jo kdyby věděli, ale oni neví a tak je to správně.

Zaplatil jsem letenku a nastěhoval se do Dakoty, kromě nákladu jsem byl jediný pasažér. Alespoň mě nikdo nebude obtěžovat hloupými otázkami.

* * *

Asi by to bylo zajímavější, kdybych vám teď tvrdil, jak nás honili ti či oni. Po pravdě jsem byl rád, že mě nikdo nehoní a těch pár dní klidu jsem si užíval. Párkrát jsme přistáli na tankování a pak jsme se konečně snesli na místě našeho určení. Už bylo načase, začínal jsem se nudit.

* * *

Dlouho jsem přemýšlel o tom, co mi řekl otec Antony, začít znova, nezní to špatně. Nakonec jsem se rozhodl jinak, stejně by mi to nedalo spát. Musím na ten ostrov z projektu Faulkner, tam snad dostanu pár odpovědí.

Taky bych mohl konečně zjistit, jestli tenhle můj příběh má nějakou hlavu a patu, a nebo jestli to je skutečně jen jeden velký bordel, ehm nepořádek.

Pro hrubou informaci, ten ostrov je někde v oblasti francouzské Guiany, takže to mám docela pěkný kus.

Přemýšlel jsem, jak se tam vlastně dostanu. Ten ostrov je docela slušně hlídáný, přeci jen je to místo pro zvláštní „projekty“, o kterých zpravidla nikdo nic neví.

Že bych to vzal ztečí, tak s touhle myšlenkou jsem se rozloučil hned. Vždyť se chci jen ptát, tak je snad nemusím hned všechny postřílet. V tomhle případě skutečně pochybuji, že bych to zvládnul.

Jako vhodné mě napadlo pořídit si nějaké „speciální“ plavidlo. S tím co mi poskytl Antony to nebude problém. Pěkně

jsem si obsah kufříku přepočítal, dělá to přesně čtyři a půl miliónu. Neměl jsem co dělat, tak jsem procházel i svoje zavazadla. Zjistil jsem, že mám i ty perly, o kterých jsem si myslel, že zůstaly na ostrově. Za to by se mělo dát pořídit ledacos. Řekl bych, že otec Antony nějak tušil, že těch peněz budu potřebovat trochu víc.

Další věc, ze které jsem měl trochu strach, je detektor kovu na letišti. Sice jsem ve svých zavazadlech neměl těch zbraní až tak moc. Zbyly mně dva HK, pár granátů a čezeta.

Ale stejně, chvíli jsem přemýšlel, že bych si nechal jen keramickou čezetu a ostatní vyházel do džungle. Vzpříčil se ve mně celý člověk, nebo spíš voják, nepřipadá v úvahu. I kdybych si cestu z letiště měl prostřílet, zbraně se vyhazovat nebudou.

Dopadlo to dobře, přistáli jsem na nějakém místním malém letišti. Vypadá to spíš jak letiště pro nějaké amatéry. No nic, to hlavní je, že tu nemají žádný podělaný detektor kovu. Když na to přijde nemají tu ani nic takového jako přijímací kancelář, tedy především jsem měl na mysli celníky. Taky dobře, alespoň mě nikdo nebude obtěžovat.

První věc, kterou jsem v Riu udělal, bylo hledání hotelu. Portugalsky umím blbě, ale jakžtakž se domluvím.

Když jsem tu byl naposledy, byl zrovna karneval. Asi se ptáte, co člověk jako já dělal na karnevalu. Je to velmi prosté, svoji práci. Šlo to tehdy dobře, cíl měl sice ochranu, ale byli to lameři. Bylo to jen na otočku, takže se v místních hotelech moc nevyznám.

Vzpomněl jsem si, že mi někdo nějaký ten hotel kdysi doporučoval. Proč hledat něco nového, když máme reference. Hotel to byl postarší s prozaickým názvem – El Nino. No nic, tak už bydlím. Ani to moc nebolelo, americký dolar zmůže ledacos.

Cíl dvě, plavidlo. Když na to přijde, stačí když to bude dostatečně nenápadné a co především, vybavené něčím, aby to nebylo vidět na radaru. Ten poslední kousek budu stejně muset doplovat. Což znamená cíl tři, potápěčská výbavička.

Čtyři a půl miliónu je na moje nákupy docela málo, pomyslel jsem si. Bude to chtít zbavit se těch perel. Vzal jsem si místní telefonní seznam a začal zkoumat adresy zlatníků. Pár se mi jich líbilo, třeba budou spolupracovat.

No a když ne, tak ne. Zkusím to začít dělat jinak a pro změnu bych je nemusel hned zabít.

Fakt je ten, že moje varianta je taková rychlá, skoro by se dalo říct veselá. Ale to s tím kladivem se mi nějak začíná dostávat pod kůži. Uvidíme, jsem nakloněn i novým řešením.

Pronajal jsem si bankovní schránku a umístil do ní svůj kufřík a pytlík s perlami. Náhoda je blbec. Nechal jsem si jen pár testovacích kousků a vydal se obcházet klenotníky.

Nejdřív jsem zjišťoval ceny, vypadá to, že jsem docela bohatý. Zkusím to nejdřív jen z těmi penězi, přeci jen ten pytel perel není dvakrát nenápadný.

Mé další kroky vedly do přístavu, kam má člověk jít, když potřebuje něco speciálního? Nejlepší někam, kam se i policajti bojí.

Chvíli jsem se coural přístavem a přemýšlel o strategii. Peníze by byli, ale to nemusí hned každý vědět. Hlavně nemusí hned každý vědět, co že to chci koupit.

Když na to přijde, mohl bych se obrátit do místní obce legionářské. Získal bych přesné informace, možná i něco víc.

Akorát bych pak měl problém, zase by se tu objevili ty podělaní honící psi, co mi chtějí ublížit.

Vrátil jsem se do hotelu, po cestě jsem si pořídil standardní oblečení dělníka v docích. Docela mě udivuje, že si nikdo nevšímá toho, jak vypadám. Už jsem si zvykl a řekl bych, že se mi můj nový vzhled docela líbí.

Ale že na mě lidi vůbec nereagují, to mně přijde zvláštní. Asi jsem od přírody trochu exhibicionista, ale fakt je ten, že nezáměr mého okolí má i řadu výhod.

* * *

Nechal jsem se najmout a měsíc jen sledoval cvrkot. Nakonec jsem měl dostatek informací, kde že se to mám ptát.

Ta informace byla pouze jedna, údajně stačí zajít do jedné hospody. Její název mě docela pobavil "U chciplého papouška", můj poradce mi vřele doporučil se tomuhle lokálu velkým obloukem vyhnout. Přesně to co potřebuji. Ten můj poradce se jmenuje Jack, je skoro tak černý jako já a hned jak jsem nastoupil, ze mně udělal svého bratra. Teprve později zjistil, že moje černá kůže je jen tetování. Chvíli s tím měl docela problém, ale pak si to přebíral, přehodnotil a měl se ke mně ještě víc. Tady ho musím citovat.

"Když se bílej zmrda nechá z bílýho zmrda předělat na negra, tak to pak je negr, ať si říká kdo chce, co chce. Vítej bratře!"

A tím to pro něj bylo vyřízené. Prostě jsem černý, tím pádem bratr, a vše je v pořádku.

Jackův příběh, jak se dostal do Ria, je taky docela zajímavá záležitost. Ve zkratce, je to Američan a jako většina amiků byl představou o karnevalu nadšen. Tak se sem jednou zajel podívat a od té doby tu žije. No a to je teď už dobrých deset let.

Ze začátku jsem měl docela problém mu rozumět, jeho portugalská je děsná. Nakonec jsme to zkusili anglicky, když on se snažil nemluvit tím jeho šileným hantecem, tak se to dalo.

Ten měsíc byl naplněn dřinou až na hranice fyzických možností, ale mně to přišlo jako dovolená. Jednoduché myšlenky, jednoduchá práce, večer pivo s Jackem.

Jack neustále dorážel a chtěl znát můj příběh, dařilo se mi se vykrucovat, nechtěl jsem mu lhát. Přeci jen, je to bratr'.

Jednou večer, když jsme do sebe lili, jako obvykle, své desáté pivo, jsem na něj vyrukoval se svým příběhem.

Nevěřil mi, ani se nedivím. Seznámil jsem ho i se svým problémem, vysvětlil jsem mu, že potřebuji loď a ještě pár věcí k tomu.

Jakmile slyšel co chci, tak prohlásil, že sem magor a že on jde teď spát. Ještě že tak, měl jsem strach, že začne rvát na celou hospodu s jakým magorem to sedí u stolu. To by mě fakt naštal.

Druhý den dělal, jako by nic. V práci jsem ho nechal být, ale když jsme po pracovní době šli schladit žízeň, povídám:

"Tak jak, poradíš mi, kde seženu to, co chci? Za informace se platí, co říkáš na tisíc babek?" Držel jsem ty prachy v ruce.

"Ty zkurvenej parchante, se tu dřeme jako volkové a milostivej pán má po kapsách tisíce!" Působil docela rozrušeně, vždyť jsem ho na to připravil, tak co se čilí?

"Seš zmrda, ale já ti poradím. A ty svý prachy si strč, víš kam. Běž do Chcíplýho papoucha, ptej se na bratra Willise, že tě posílám. A teď táhni k čertu, sketo bílá!" Vztekle zmizel v dáli.

Musel jsem si vzpomenout, jak ne ani před dvěma týdny mi řekl přesný opak. Tak teď jsem zase sketa bílá. Podíval jsem se na svoje ruce, jsou stále stejně černé. Mám je rád.

Přišlo mi, že mu něco dlužím. Vrátil jsem se do doků a do skříňky mu šoupnul obálku. Můj černý přítel Jack se asi bude divit, až zítra půjde do práce a najde mé pozdravy.

Vrátil jsem se do svého současného bydliště, po týdně jsem se odhlásil z hotelu a našel si normální podnájem blízko doků, blízko knajpy.

Nechal jsem si radu od Jacka důkladně projít hlavou a pro jistotu se pojistil.

Tomuto kroku předcházel nákup, přeci jen můj poslední plášť docela utrpěl. Pořídil jsem takový pěkný, kožený.

Takovýhle pláštík má celou řadu výhod.*

Zbytek mé výbavy přestál trmácení u indiánů bez úhony. Oblékl jsem si vestu, k tomu ten slušivý výsadkářský model v černém provedení, mrknul jsem se do zrcadla a musím přiznat, že mi to teď sedne k pleti. Nakonec jsem založil zbraně tam, kam patří. Navrch můj nový pláštík, také v černé a můžeme vyrazit.

Jen pro vaši informaci, měl jsem čezetku, holku moji milou, heklera a těch pár granátů.

Poněvadž jsem od přírody hračka a ve své podstatě megaloman, vylepšil jsem kulky v HK trochou plastické trhaviny. Recept je tajný a především náležitě složitý. Ten vám na nos věšet nebudu, co kdyby to chtěl někdo zkoušet a pak měl „nehodu“. Můžu vás však ujistit, že takhle vylepšené kulky fungují zatraceně dobře. Když už se s ní člověk trefí, tak to pak udělá docela slušné bum.

Ouvej, já chtěl jít nakupovat, ne je jít vyhladit. I když bych v tomhle městě zmasakrováním právě téhle hospody udělal asi celou řadu lidí radost. Není nad opatrnost, jdeme.

"Teď bych se ti hodil spíš já se svým milým, kupčickým úsměvem, nemám pravdu?" Ozvalo se, tedy ono se to ani tak neozvalo, ono jsem si zase jednou vzpomněl, že nejsem jenom to, co jsem, ale že jsem i něco málo víc.

"Jsem si myslel, že už jsi pryč, že už jsme se sjednotili. A ty jsi stále tu. Popravdě řečeno, když to vezmu kolem a kolem, tak máš pravdu. Víš co, uděláme dohodu. Ty to vezmeš na domlouvání a já to vezmu do ruky, když to nedopadne.

Souhlas?"

Čekal jsem, co z něj vypadne, tedy zněj, ze mně. Přeci jen, nechoval jsem se k němu, k sobě poslední dobou moc vřele, tedy já se nechoval vůbec. Já jen pracoval, spal, chlastal a modifikoval kulky do HK.

"OK to беру." Vypadá to, že se asi i naučíme spolu žít, přeci jen jsme jedno. I když jsou to pěkný kecy, to co se mi ten vyukus snažil dostat do hlavy. Ale ten příběh, jak putoval do Aubagne, ten se mi líbil, sám bych to nezahládl lépe.

Hmm... ono se mu to asi částečně i povedlo, pár žvástů jsem asi převzal. Třeba to s tím kladivem, tomu bych eventuelně i věřil.

Normální člověk tuhle špeluňku nemá šanci najít, kdybych neměl od Jacka popis, bloudil bych okolím jak ten holanďan. V dobrém rozmaru jsme vyrazili směr Chcíplej papouch. Můj přítel Jack mi toho o tomhle lokále napovídal strašně moc. Uvidíme, co z toho je pravda.

Čím víc se blížím k místu určení, tím víc se z mého okolí vytrácí veselá rozmařilost. Konečně jsem dorazil do dané čtvrti. Može není daleko, ve vzduchu je cítit takový ten mořský čuch.

V jedné postranní uličce se na mě nalepil nějaký somrák. Šourá se za mnou a lamentuje. "Smilujte se, vzácný pane, nad trpícím ubožákem." Přidal jsem do kroku a snažil se ho setřást.

I on zrychlil, teď mi skorem dýchá na krk. A stále ta jeho litanie, "Smilujte se nad trpícím. Smilujte se."

Už dávno zmizely všechny pouliční lampy, je pěkně šero, tak to mám rád. Chcíplej papouch by měl být asi o tři uličky dál.

Co s tím kříplem? Pak to Norek vzal do ruky a náležitě to vyřešil, sám bych to neudělal lépe. Dokonce si i počkal na jeden obzvláště temně vypečený kout. Já si myslel, že jsi prodáváč hraček?

Bez dalších incidentů jsem dorazil do Papoucha. Zábava byla v plném proudu, jak se tak hezky říká, snažil jsem se splynout s davem.

Přistavní špeluňka, jako víno, budu si sem někdy muset zajít jen tak, ne pracovně. Po úzkém schodišti jsem sešel ke skutečnému srdci Papoucha a začal se ohlížet po bratrech.

Na první pohled jsem nikoho neviděl, jak bych mohl, je to tu plné uženáčů, černochů, indiánů a jim podobným. Tlačím se k baru, třeba mi poradí barman.

Za barem stojí chlap jak hora, tipuji, že má přes dva metry, dobrých stotřicet stočtyřicet kilo a to není tlustý!!! V místním prostředí vypadá nepatřičně, blondák s modrýma očima.

Podánilo se mi prodrat k pultu. "Co to bude bratře?" Tím mě dostal, on a bratr? "Pivo a jednu malou informaci," odvětil jsem.

"S pivem posloužím, s informací možná taky." Během našeho rozhovoru stačil natočit několik sklenic a současně je dodat jejím cílovým spotřebitelům. Je rychlejší, hodně rychlejší. Mám dojem, že ten tu nebude jen na točení piva.

"Hledám bratra Willise, tip jsem dostal od Jacka." Plavovlasý obr se na mě podezřívavě podíval: "Tak Willise hledáš, dobře pojď se mnou."

Jednoho z pinglů postavil k pípě a vydali jsme se směrem za bar do temného neznáma.

* * *

Nejdříve přišly normální dveře, potom delší chodba a pak další dveře, které mi do téhle putyky vůbec nepasují.

Blondák promluvil na kameru řečí, kterou neznám, kamera se chvíli kroutila, až mě dostala do záběru. Pak se ozvala souhlasná odpověď, to jsem si alespoň v tu chvíli myslel. Dveře se začaly pomalu otevírat.

Za dveřmi byla malá místnost s detektorem kovu. A sakra, tak s tím jsem nepočítal. No dobře.

Prošel jsem skrz detektor. Zajímavé, alarm se neozval. Měl jsem pochybnosti jestli má HK G11 kovové části, jak to tak vypadá, tak ten model co se používá v legii ne.

Blondák se ke mně otočil, v ruce velké matným a mříže na můj žaludek povídá: "Dál se jde beze zbrání!" ukázal na poblíž stojící pultík. "Tady si můžeš odložit."

Nějak jsem neměl dojem, že se mnou laškuje. Pro jistotu jsem skutečně odložil skoro vše. Z toho magnum jsem měl takový zvláštní pocit, mám dojem, že ten chlapík drží v prackách speciální model na střelení slonů. Z téhle vzdálenosti by mi vesta moc nepomohla.

No ale jelikož nemám rád, když po mně někdo chce, abych se odzbrojil, nechal jsem si zapadnout dva granáty do trenýrek (to sem vám, mám ten dojem ještě nevyprávěl, taky jsou tak trochu speciální, hlavně jsou hnědé, což se občas docela hodí).

Když jsem si odložil, přisunul se ke mně a začal mě prohledávat. "V pořádku, dál už můžeš sám." Otočil se a zmizel zpět za bar. Pancéřové dveře za ním zapadly.

* * *

Na druhé straně se daly do pohybu dveře snad ještě o něco masivnější. Teď už chápu, proč mě Jack varoval, tady to mají dobře zařízené. Dokonce bych si i tipnul, že tu mají odtokovou šachtu pro nezvané hosty, rovnou do moře mezi hejno žraloků.

Vešel jsem do další místnosti, je luxusně zařízená, za stolem s monitory sedí dvě gorily.

"Zdravím bratři." Zahlaholil jsem. Už mi z těch bratrů začíná jít hlava kolem. Pořídím loď a rychle pryč. Neodpověděli, jen se na mě podívali a poslali mě dál. Další místnost, ještě honosněji zařízená.

* * *

"Chtěl si se mnou mluvit příteli?" ozvalo se zpoza stolu. V obrovském křesle sedí černocho ještě černější než jsem já.

Vypadá kultivovaně, typ intelektuála, akorát ten jeho úsměv supu se mi nelíbí. No nic, nejsem tu kvůli tomu, abych ho měl rád, jsem tu kvůli tomu, abych koupil loď.

"Tvůj arzenál je impozantní, to chodíš všude takhle vybaven?"

Co mu asi tak mám vykládat? Mlčel jsem, co jsem měl dělat jiného. Když zjistil, že ze mně asi žádnou odpověď nedostane, začal se znovu ptát, co že to od něj chce.

"Jack mi dal tip, že mi můžete poradit s mým problémem. Neváhal jsem a tak mě tu máte."

"Tak Jack, jak se mu vede? Pracoval pro mě, pak toho na něj bylo nějak moc a teď dělá v docích, smutný příběh a to měl štěstí, že ho mám rád." V supích očích se zableskl kovový lesk.

"Potřebuji loď, ne jen tak obyčejnou, něco rychlého a pokud by náhodou byla neviditelná, tak to je přesně můj typ. No a pokud by na palubě byla i nějaká ta zbraň, taky dobře. Další nutný předpoklad je, abych to mohl fídit sám."

"Hmm... tak loď bys chtěl, taková lodička, to je drahá záležitost. Nevím, nevím a kolik bys jako chtěl utratit, za tu tvoji lodičku?"

"To přijde na to, co by ta 'lodička' uměla. Peníze nejsou problém."

"Tak peníze nejsou problém, to je zajímavé. A proč bych ti měl věřit, proč bych ti měl takovouhle lodičku sehnat?"

"Dobrá otázka, třeba proto, že mám hezká očička? No to asi nebude to pravé, co třeba proto, že na tom určitě vyděláte? No dobře, co třeba proto, že jsem poctivej a říkám pravdu? Hmm... na to vy asi nevěříte? Já nevím, proč byste to měl udělat, já jen vím, že takovouhle lodičku potřebuji a že jí dříve nebo později nakonec dostanu. Jestli ji koupím od vás nebo někde jinde, je vcelku jedno. Takže pokud se nedomluvíme, že bych zase šel?"

"Ne tak hrrr, však to nějak zvládneme. Lodička, speciální, taková lodička má i speciální cenu."

Ten zmrd už mě začíná srát, pořád nějaké okolky, co by ho mohlo přesvědčit. "Co máte na mysli s tou vaší speciální cenou?"

"No to víš, on je sice Jack vysloužilce, ale informuje stále. Pokud jsem mu dobře rozuměl, tak bys měl být schopen ledačehos... Docela mě Jackovo vyprávění zaujalo, tak jsem pověřil svoje chlapce a něco málo sem si o tobě zjistil." Při téhle příležitosti poplácal docela slušně tlustý svazek co mu ležel na stole. "Fakt zajímavé čtení příteli."

"Ta lodička by byla, má to však jeden drobný háček. Jsou dvě a právě teď kotví v jednom velmi dobře strážném kotvišti brazilského námořnictva."

Přesně to co potřebuješ a mimochodem já také. Je to experimentální model, přesně sedí na tvé požadavky. No a když na to přijde, tak sedí i na moje požadavky. Tak jak to vidíš příteli? Nebo ti můžu říkat Norku?"

Já jsem přijdu, chci koupit loď a on na mě vybafne s tím, že mám brazilským námořníkům jednu, tedy potažmo vzato dvě ukrást. No dobře, když to jinak nepůjde. Chvilí jsem se mu díval to toho jeho kovového oka a nakonec jsem se vyslovil:

"Kde jsou ty lodě? Co je to za typ? Kdo půjde se mnou? Jak si tu srandu vlastně představujete a vůbec, co ti budu vykat. Kurva Willis, jak si to představuješ? (To se ozval Vine nebo to byl Norek?)"

"Konečně rozumný přístup, už jsem na tebe čekal, tady jsou plány od našich nových lodiček, plus nějaké to vyprávění k tomu," přisunul mi informační materiál a začal se šklebit jak rozjetá žába.

Začel jsem se... dvumotorovej útočně stíhací člun, titanový trup (a doprdele, titanovej člun???), palubní počítač,

podle téhle brožurky je v jednom člunu takovej výpočetní výkon, jakej používá Nasa pro řízení kosmických letů. Čtyři výmetnice torpéd, torpéda samozřejmě v celé škále provedení, především samonaváděcí, integrovaný 85 mm kanón a rotační kulomet (tedy kulomet, tohle stílí 20 mm náboje, takže spíš rotační mini kanón). Další lahůdkou jsou rakety země vzduch, celkově jich člun nese osmnáct.

Celý člun je navržen podle technologie Stealth, takže pro radar neviditelný. A teď to nejlepší, ono to není ani tak člun, jako spíše ponorka a vznášedlo dohromady. Tedy spíš takový mutantík, trošku člun, trošku ponorka, trošku vznášedlo. Když se to zvedne z vody, tak to letí nad vodou asi tak ve výšce jednoho metru. A to nejlepší na konec, maximální rychlost 650 km/h.

Standardní posádka čtyři muži, v případě nouze zle ovládat i jednou osobou, případně lze kompletní řízení předat počítači.

Wow, tak s tímhle se dá už ledacos začít. Dosavadní náklady brazilské vlády na vývoj: X mld. USD, v současné době jsou dostupné dva prototypy.

Jenom tahle zpráva musela stát majlant. "Hele Willis, kde to máš zaparkovaný, to mě začíná zajímat?"

"Těší mě, že jsem vzbudil tvůj zájem. Jsem zvědav, jestli to co jsem o tobě četl, je pravda."

Než se stačil nadechnout, aby mohl pokračovat ve svém projevu, držel jsem ho za krk. "Už mi věříš, negře?"

"Nikdy jsem o tobě nepochyboval, na lidi jako jsi ty, mám čuch. Jack pochyboval, přesto mi všechno odvyprávěl. Těší mě, že jsem se nemýlil. Tenhle svazek je fakt pěkné čtení." Zase ten kovový lesk skoro mrtvého oka.

Pustil jsem ho, přeci jen ho ještě potřebuji. Zabít ho můžu vždycky. "Hele a nechtěl bys to s ním před tím zabíjením probrat?" ozvalo se mi v hlavě. No jo furt, neboj to zvládnou.

Willis se pohodlně rozvalil ve svém křesle, zapálil si největší doutník, co jsem kdy viděl a povídá:

"Tak příteli, konečně bychom se mohli dostat k věci. Nejdřív ti něco ukážu a pak se budem bavit dál."

Vstal a přešel ke zdi, po jeho zásahu se část zdi odsunula a poodhalila terminál.

"Tak Norku, teď ti ukážu, jak ta jejich základna vypadá." Uprostřed místnosti se sformoval 3D obraz čehosi. Po chvilce soustředění mi došlo oč se jedná. Pěkná ukázka techniky, to se musí nechat.

"Ty seš ten expert, takže to jak se tam budeš chtít dostat, nechám na tobě. Já osobně bych na ně šel od lesa, ehm mám na mysli od moře."

Fakt nevím, jestli si ze mě utahuje, nebo jestli to myslí vážně. Ta základna vypadá jako pěkný oříšek, ale já byl v louskání vždycky dobrý.

"Mám drobný návrh, pošlu s tebou Jacka, pak jednoho z mých specialistů přes kompjútry a dva chlapce se sniperkami. Ty si s Jackem prober jak se tam dostanete a moji chlapci vám budou jistit prdel. Toho specialistu budete potřebovat, musí nějak obejít zabezpečovací systém a hlavně se následně nabořit do počítače lodi. Už na tom dělám dost dlouho, takže by to neměl být problém."

Hmm... tak Jack má jít se mnou, tak to až zas takový vysloužilce nebude.

"Čistě teoreticky, když se tam dostáneme a ty dvě krásky vyvezeme na procházku, co bude dál? Už to máš nějak naplánované? I když mě to je vcelku fuk, mě stačí když ta lodička pojede a pak už mě tu neuvidíš."

"To je právě ten problém, přinutit ji k tomu, aby jela. Ale neboj chlapče, tvůj úkol je dostat se dovnitř o ostatní se už postarám."

Ani jsem se nenadal a zase dělám to co vždy. Co mě skutečně překvapilo je to, jak jsem Jacka podcenil. Nějak jsem vždycky měl štěstí na lidi, prostě jsem pokaždé potkal přesně ty lidi, které jsem zrovna měl potkat. Možná na těch blábolech otce Antonyho přeci jen něco bude. To je teď vedlejší, podstatné je, že mám úkol, který musí být splněn. Willis mě doprovodil k Jackovi, nevím jak to mohl vědět, ale oni tu na mě čekali, s tím že to je hotová věc. Sakra něco nejni v pořádku. Kde ten parchant proboha vyhrabal tu zprávu? A co v ní vlastně stálo? Někdy si skutečně přijdu jako šachová figurka, ale ta loď za to stojí. Uvidíme.

"Nazdar Vincente, tak tě vítám v novém jobu." Zahlaholil Jack. "Jo a díky za tu obálku, sice seš bílá sketa, ale na bílou sketu seš docela fajn."

Co mu na to asi mám říct, tak radši jako obvykle držím hubu a krok.

"Tak poslouchej, Vinci," začal Jack, "tady to co vidíš okolo sebe bychom mohli potřebovat. Vyber si co chceš a jdem na to. Ráno je sice moudřejší večera, ale tma je náš kamarád."

Víceméně mě natlačili zase do jedné zbrojnice. Kam oko dohlédne je něco, čím rychle a radostně vyrobíte z kusu živého masa kus kvalitně mrtvého masa. Jak se tak na to koukám, tak mužem klidně dělat i barbecue. I když pokud tam budem plavat, tak bych ten plamenomet moc neužil.

Mimo jiné jsem na hromádce na pultíku objevil svůj drobný arzenál.

Zatím se pomalu probírám ze šoku, ale tohle má bejt diverzní akce a ne vyhlazovací.

"Já si беру jen moji holku milou, vyrobenou v mé vlasti. Kde tu máš žabáckou výbavu?"

"Tak pánovi se konečně uráčilo mluvit, to je dobře. Žabácka vejbavička je o cimu dál, neboj zásobený jsme dobře."

Jack mě provedl a musím uznat, že má pravdu, s touhle vejbavou vám půjdu pod vodu klidně na den. Teda pokud by byla nějaká ta náhradní bomba se stlačeným vzduchem, aby bylo co dechat.

Po inspekci vybavení mě začalo zajímat, kdo že nám to bude ty lodi háčkovat.

K tomu se ozval neustále přihlížející Willis "To neřeš, to je můj problém a problém mejh chlapců. Ty dostaneš jen drobné vybavení a instrukce, kam ho dodat, o ostatní je postaráno."

No dobře, tak postaráno. "Kurva Willis, už zase se mě pokoušíš nasrat nebo co?" ozval se někdo z mejh spolubydlících v mé choré hlavě. To by nebylo tak zlé, hlavně ten spolubydlící začal mávat nabitou čezetou přímo

Willisovy pod nosem.

"Se nemusíš hned rozčilovat příteli, tak já ti to tedy ukážu, svoji chloubu, svoji pýchu, to, co ze mně udělalo to, co jsem Pojd' se mnou!"

Jak to tak vypadá, tak skutečně nekecal. Je skutečně vystaráno. Nějak jsem nestačil postřehnout, že ve standardní výbavě, co sebou potáhnu, je kamera, malej mobil přímo až do hlavy a spojení do jeho velínu. A když říkám velínu, tak to tak i myslím. Sice jsem v řízení letového provozu Nasa nikdy nebyl, ale asi tak nějak si to představuji. Místnost, do které mě zavedl, je přečpaná technikou, počítač vedle počítače. No a lidi co mezi nimi sedí, popřípadě občas chodí vypadají na to, že skutečně vědí co dělají.

"Jseš nedůvěřivej, dobře, tak nějaká malá demonstrace toho, jak to tu u mě funguje. Pánové, co je teď zrovna na programu?"

Jeden z techniků se podíval naším směrem, kejnul a ukázal směrem na zed'. V ten okamžik se místo zdi objevil obraz.

Nějakej hitmann si tam zrovna razí cestu za prací krz zabezpečovací systém budovy.

Chlapíci tady mají docela co dělat, ale vypadá to, že to nedělají poprvé. Netrvalo to dlouho a vše bylo vyřešeno k Willisově spokojenosti. Už mě nebaví vyprávět o mrtvolách, aspoň že jsem je tentokráte nemusel vyrábět já.

"OK, pěkná prezentace, tak jdem na to ať to mám z krku," povídám.

"Ne tak zhurta, nejdřív dostaneš nálev co a jak a pak vás na to s Jackem pustím."

Willis to má skutečně dobře naplánované, sám bych to nevymyslel líp. Uvidíme, jak nám to bude šlapat v praxi.

Zbytek plánu dopilováváme s Jackem na lodi, prej je to nejlepší způsob, jak se dostat tam, kam potřebujeme. Dostali jsme na to pěknou rybářskou bárku, kdybych nemusel pořád myslet na náš úkol, mohl to být docela pěkný výlet.

Během dvou hodin bychom měli být na dosah, pak se půjde do vody a pěknou štreku plavat. Práce v docích mě udržela v docela dobré kondici. To se poddá. Už ve výcviku mě vtloukli do hlavy, že spát se má, když se dá. V klidu jsem se uložil. Na palubu bubnuje déšť, tma jak v pytli, ani jsem nemrknul a byl jsem v morfeově říši.

Vypadá to, že budeme mít letos docela dobrou úrodu. To je dobře, poslední sklizeň byla celkem chudá. Sice jsme nemuseli tolik bojovat, ale stejně to stálo za houby. Konečně by někdo mohl vymyslet lepší způsob získávání nafty než z té podělané řepky. Nejhorší je, když začne celé pole najednou kvést, to pak mám strašnou alergickou rýmu. No teď čekáme na sklizeň, takže pohoda. Žádný kvetoucí kytky.

Farmu mám pěkně opevněnou, přeci jen ty podělaný maraudři teď přepadávají čím dál častěji, tak se to hodí, že jsem tak dobře zainvestoval. Žena s dětmi z toho mají taky dobrou pocit, cítíme se docela bezpečně. Taky jsem zainvestoval do systému včasné ostrahy. Když mě někdo na pole vlez, hned o tom vím a můžu s chlapci vyrazit. Trvalo docela dlouho ho vyladit, ale teď chodí jako hodinky.

Zrovna sem si šel lehnout a zase jednou poplach, ze skříně jsem vytáhl svého obstarožního kalacha, byste se divili jaký je to teď po válce těžký sehnat do něj náboje.

Chlapi už se taky vybatolili, takže tamrazíme v pěti. Podle toho co sem viděl na monitoru nám do pole musel vjet maraudři kombajn. Řek jsem klukům ať si někdo vezme raketomet. Sundáme ho pěkně z dálky. Už mě to nebaví, neustále se někdo chce přiživovat na výsledcích mé práce. Nejhorší je, že přitom vždycky lehne kus pole, samý ztráty. Kdo to má furt platit. Banka už mě nepůjčí, zatracený vyřídíduši.

Dorazili jsme na pole, přesně jak jsem říkal. Kombajn, dojebaný hajzlové však my vám ukážem. Jak jsem se přiblížili na dostřel, tak jsme zahájili palbu. Je to v pohodě, Frantík s raketometem fakt umí, neměli šanci.

Něco tu smrdí, normálně jich bejvají davy, člověk se k tomu jejich kombajnu musí doslova prostřít aby ho mohl sejmut. Něco tu smrdí, něco není v pořádku. Takhle to nedělají.

Za zády se nám ozval výbuch. Doprdle. Otočil jsem se, moje krásná farma hoří, hoří jak pochodeň. Teď už vím co bylo špatně. Běžíme zpátky, je pozdě, farma hoří. Plápolá. Jasně plameny olizují, co jim do cesty přijde.

Privítali nás dávkou, Frantík to koupil. Synku to ne, ty nemůžeš umřít, ne teď. Já tě potřebuji. Vyměnil jsem zásobník a vyprázdnil ho směrem odkud vyšla střelba. Ty parchanti zapálili jen obytný dům a teď držejí moji kůlnu s mým kombajnem. Střílím dál, odtáhl jsem Frantíka do ústraní. Umřel. Proč? Teď není čas.

Kde jsou moji malí, kde je žena? Proboha, ona je v tom hořícím pekle. Nějak mě to nemyslí, rozeběhl jsem, vidím rudě, krev, oheň.

Házím granát, střelba z toho místa utichla. Střílím dál. A najednou nic. Stojím tam, na obzoru vychází slunce. Moje žena ke mě přichází a bere mě za ruku. Je po všem. Proč?

Někdo se mnou třese. Probudil jsem se. Panebože, co sem komu udělal? Proč se mně zdají pořád ty samé věci? Proč nemůžu mít aspoň někdy hezké sny? Já už nechci, mě už to nebaví.

Nade mnou stojí Jack "Strašně si ze spaní řval, tak sem tě radši probudil, zlý sny?"

Co mu mám říct? Zlý sny je ještě hezky řečeno. "Už vyrážíme?" byla jediná otázka, na kterou jsem se zmohl.

"Brzy."

Plavem, nakonec do toho jdu jen s Jackem. Jdeme krást, ne vyhlazovat. Zůstal jsem jen u pistole pro případ nouze, zbytek budeme řešit nožem.

Můžu vám říct, že potápět se není žádná sranda. Ještě k tomu jsme museli vlízt do vody už pěkný kus od té jejich základny. Údajně mají nějaký něco na zjišťování když se ve vodě něco pohne. No když budeme plavat pěkně při dně a nebudem si moc vyskakovat, tak to dopadne.

Možná by nám mohli dělat problémy sítě a hlavně nějaký šílený podvodní miny bůh ví čím naváděný. No naštěstí na sobě moc kovových součástí nemáme. Uvidíme, jestli se náš plán osvědčí.

Teď bych vám k tomu plánu moh něco říct, vyměřili jsme ho strašně dlouho a taky tak vypadá. Plán se jmenuje Hurá akce. Vlezem tam, pokud někoho potkáme, tak umře. Najdem lodi, Willisovy specialisti se do nich nabořej, kvůli tomu se tam ženem, prej mají skoro nedobytnou síť. Pokud by byla méně nedobytná, tak jim Willis ty lodě ukradl přes počítač. Prostě by se najednou otevřela vrata, lodi by se rozjely a bylo by. No a poněvadž to nevyšlo tak se tam teď ženu já. Kde jsem to skončil, prostě tihle pánové udělají, co budou moct a my s Jackem už se jen povezení domů. A budem mávat, tak tohle je náš plán. Sem zvědav, jestli tak skutečně dopadne. Byl bych radši, kdyby to dopadlo, už mě nějak nebaví neustále upravovat lidem orgány takovým tím způsobem, co se jim dozajista vůbec nelíbí.

Teď určitě čekáte barvitě líčení, určitě vidíte jak všechno hoří, vojenská báze vylétá do vzduchu a já s Jackem odjíždíme na ukradenejch lodích do bezpečí. Ještě jsem zapomněl na potoky krve, haldy mrtvol a nějakou tu unesenou krásku, kterou tam zrovna vyslyšali. No bohužel vás musím zklamat.

Z výše popsaného se nekonalo vůbec, ale skutečně vůbec nic. Ve své podstatě to byla skoro až nuda. Doplavali jsme s Jackem, kam až to šlo, pak se nám Willisovi chlapeci postarali skoro o celý zbytek a bylo to. No dobře, jednoho neopatrného strážného jsem musel praštit do hlavy. Slyšíte dobře, vzal jsem ho jen pěstí a poslal do říše snů. Asi stárnu. Pak bych ještě zapomněl na toho jednoho potrhleho vědce, co dělal přesčasy.

Asi by bylo efektní, kdybychom ho vzali sebou a páčili z něj tajemství, to se přeci ve správné akčníarmé vždycky dělá. No a pak bychom ho dozajista měli hodit žralokům.

No pravda je, že jsme ho sebou vzali, omráčeného. No pokud skutečně skončil jako potrava, tak to fakt nevím.

Odevzdali jsme ho Willisovi, já ještě zaběhl pro těch pár dolarů a perel, ty jsem mu dal taky a pak už mě v Brazílii nikdo neviděl.

Tedy alespoň doufám, z toho, že jsme jim ty lodě šlohnuli, byl docela poprask, ale jak se říká, tichá voda břehy mele. Za pár dnů, týdnů bylo po všem a já mohl jet dál.

* * *

Tenhle člun je moje tajná láska, včera se zatáhlo a vypadalo to na pořádnou bouři. Ta se nakonec i konala. Přepnul jsem do podvodního módu a frčel dál.

Nad vodou to jde rychleji, ale když je venku takovýhle nečas, nedá se nic dělat.

Musím konečně získat odpovědi. Jak to, že jsem Norek i Vincent dohromady? Co mi to provedli? Kdyby mě nechali být, už jsem mohl trčet v důchodu a válet si šunky někde u moře.

Hmm... to bych stejně nevydržel, tak měsíc možná dva a pak bych si musel najít nějakou práci. Antony má pravdu, měl bych zkusit to dělat jinak, ale jak? Vždyť já nic jiného neumím! Zase jsem si jednou vzpomněl na Lee, ale co, to je teď pryč. Pchá nějaká energie, teď mám plné zásobníky a je mi hej.

Poslední dobou si povídám jen sám se sebou a občas s počítačem, je to velmi chytrá mašinka.

Právě se ujmula slova a přitom se člun zastavil. Musím předeslat, že jsme se skamarádili a ona mi tyká: "Šéfe, jsme na stanovených koordinátech, jaké jsou další pokyny?"

"Já teď půjdu ven, ty zaujmeš pozici mrtvého brouka. Jak je tu hluboko?" Naprogramoval jsem ji tak, aby dvacet kilometrů od ostrova zastavila. Musel jsem trošku změnit přístup k počítačům a popravdě řečeno toho vůbec nelituji.

"Podle sonaru něco kolem čtyřiceti metrů."

"Výborně, ponoř se a měj pro mě nachystanou přetlakovou komoru. Jdu se převléknout."

Ze skříně jsem vyhrabal žabáckou výbavu. Po chvíli jsem v ní byl navlečen. Ještě že můj výcvik byl důkladný, jinak bych se na ten podělaný ostrov nedostal.

Přibalil jsem harpunovou pistol a čezetu. Jak test u námořníků prokázal, i když zůstane den ve vodě, nic to nemění na její smrtící účinnosti. Sice jsem s ní nestřílel na žádné námořníky, ale srdce mě nedalo a musel jsem to zkusit na střelnici u Willise. Pod vodou jsem s ní ještě střílet nezkoušel, ale věřím tomu, že by to šlo.

Pro jistotu jsem se ještě jednou vrátil na můstek. Mám takový divný pocit, když mám teď jít pryč. Docela jsem si tu zvykl, jsem tu jako doma.

Počítač jsem překřtil na Matyldu, ani nevím jak jsem na tohle jméno přišel a proč jsem zněj udělal právě ženskou. Docela se jí ten nápad líbil a nakonec jsme trochou syntézy vytvořili i o něco příjemnější hlas než byl ten původní strojový.

"Matyldo, ty víš co máš dělat. Všechno jsme to probrali snad milionkrát. Já tě tu teď nechám a ty tu na mě počkáš.

Jasně?"

"Jasně šéfe, ale nebylo by lepší být trochu blíž a kdyby se to čistě náhodou trošku podělalo, že bych do toho trochu, trošičku zasáhla? Když na to přijde, mohla bych se do toho pořádně vložit!"

Je zajímavé, jak přebrala můj náhled na věc. "To jsme snad už rozebrali nejdeme je zničit, jdeme se jen ptát. Jasně? A jak tě tak znám, ty bys nejradši srovnala celý ten ostrov se zemí, ehm s mořem." To bude tím, jak se na mě vyladila.

Ještě jednou jsem vše zkontroloval, zjistil, že je vše v pořádku a následně nahupkal do přetlakové komory. Pani konstruktér si s tím fakt vyhrál, neustále se musím divit.

Do malé místnůstky se nahrnula voda. Počkal jsem až se otevře vnější propust a vyplaval ven. Moře je krásné, když má člověk čas ho obdivovat.

Po chvíli mě obdivování přešlo a vzpomněl jsem si, proč že to tu vlastně jsem. Je tu docela mělko, s trochu větší lodí by tu člověk měl hned problém. Ale tudy žádné velké lodi neplují. Zakázaný prostor, vládní nařízení.

Pustil jsem z hlavy nepatřičný balast a dal se do plavání. Ještě že mám takový ten malý podvodní skůtřík. Deset kilometrů je docela dálka, ale jistota je jistota, ten zbytek budu muset doplavat.

A pak jsem plaval a plaval, když to podle přístrojů vypadalo, že bych už měl být u cíle, vypnul jsem motor. Dál musím na vlastní pohon.

Je to dobré, trefil jsem se. Ani to netrvalo tak dlouho, no dobře trvalo dost dlouho a fuška to byla taky, ale to hrdinové nikdy nepřiznají, že bych nebyl hrdina? Pomalu se přibližuji ke břehu, je tma.

Vylezl jsem z vody a zbavil se flašky. Dál musím po svých, převlékl jsem se do neprůstřelné vesty a slušivého černého oblečku. Nějak jsem na tu černou vysazený.

Škoda, že mi šaman nezačernil i bělma, to by se při mé práci mohlo hodit. Však já vím jak na to, abych viděl a nebyl vidět.

Po celou cestu sem jsem si lámal hlavu s tím, co že to vlastně hledám. Podle mých vzpomínek by tu mělo být nějaké to výzkumné centrum. Ostrov je malý a předpokládám, že od mé poslední návštěvy ho neměnili.

Co jsem tu tehdy dělal? Dobrá otázka, jeden ze zaměstnanců nechtěl spolupracovat, tak povolali mě, abych mu to vysvětlil. No a poněvadž víte, jak já vysvětluji, zbytek si dozajista domyslíte. Chlapík měl nehodu, uklouznul v koupelně. Tedy nevím, jestli se kulka ráže devět milimetrů v pravém oku (nebo bylo levé?) dá považovat za uklouznutí v koupelně, já jen citoval tehdejší zprávu.

Ale zpět k našemu problému, k bázi to je asi kilometr, co stále nevím je, co že to tu vlastně dělám.

Potažmo vzato, koho že to vlastně hledám. Nejlepší by bylo sehnat někoho, kdo dělal do projektu Faulkner, ale jak to mám asi tak provést.

"Hmm... a co kdybys zase jednou zapojil intuici a šel takříkajíc naslepo?"

No jo, ale to nejní ani trochu vědecký a už vůbec ne racionální přístup. Fakt je ten, že to funguje. Nevím jak, ale funguje. Třeba to, jak jsem našel Briana, byl zářný příklad.

Dobře tak intuice, sedl jsem si a začal se zase jednou tak trochu nořit. Ne nadarmo se jmenuji Norek. A pak jsem takříkajíc cítil, věděl co a jak.

Vím přibližně kam že to jdu, tedy abych byl přesný, v mé mysli se vynořil obraz základny. Přidal jsem k tomu otázku, kam? A odpověď se dostavila. Neptejte se mě jak, sám nevím. Nejlepší byly ty červené body, že by strážní?

Jsem to co jsem, dostal jsem se na místo určení zcela bez problémů. Jsou si jistí sami sebou, ani jsem po cestě nemusel nikoho zabít. Nikdo nehlídal, tedy já jsem nikoho nepotkal, takže červené body byli strážní. Možná to má něco společného s mojí nechtutí zabíjet.

Vnikl jsem do objektu a vydal se do podzemí, před očima jsem měl jednu veselou laboratoř s chlapíkem v bílém pláštiku.

A pak jsem tam byl, potkal jsem pár zavřených dveří, ale co jsou zavřené dveře na mě.

Vešel jsem do místnosti s výše zmíněným chlapíkem, pokud se nepletu, tak je to pitevna. Na nerez stolu leží nějaký nešťastník a doktor se v něm vrtá.

Mám špatnou náladu, to je zpravidla předzvěst něčeho nepříjemného. Místo pozdravu jsem toho člověka střelil do ramene, není nad vhodně započatou komunikaci.

Priskočil jsem k němu, začínal se šinout k zemi a hlavně chtěl řvát. Zakryl jsem mu ústa a povídám:

"Doktore, dlužíš mi pár odpovědi a pokud mi neodpovíš, nebudeš mít děravé jen rameno." Významně jsem se na něj usmál a zamával čezetou. Znovu musím děkovat konstruktérovi za zabudovaný tlumič. Kdyby ho nebylo, ví o mně celá základna.

"Třeba si na mě vzpomínáte, já jsem Norek. A pokud si nevzpomenete, tak já umím docela dobře stimulovat paměť."

Pousmál jsem se znovu. Chudák z toho je nějaký špatný, počůral se. To se může stát jen někomu, kdo se skutečně bojí umřít.

"Ve své podstatě vám nechci ublížit, asi se vám to nebude zdát, ale já jsem ve své podstatě ten dobrý, hodný a někdy i milující."

Já jsem v podstatě váš světlý zítřek. Teď vám píchnu injekci proti bolesti, pak vám sundám ruku z úst a začneme se bavit jako dva civilizovaní lidé na jednom poměrně necivilizovaném místě."

Jak jsem řekl, tak jsem i udělal. Chvilí jsem musel hledat, ale nakonec jsem jednu z lokálně oblbovacích injekcí našel a píchnul mu jí do ramene. Respektive do cárů toho co mu z ramene zbylo. Na chvíli by ho to mělo uspokojit.

"Teď pomalu odtáhnou ruku a pokud vykviknete, tak jste mrtvej." To už jsem zase místo injekce svíral čezetu. Něžně jsem mu jí zapřel o spánek.

Rozhodl se spolupracovat, kdo by se nerozhodl? "Konečně se dostaneme k tomu podstatnému příteli, co vám říká projekt Faulkner?"

"Nestřílejte, řeknu vám vše!" začal blekotat ten trouba. "Projekt Faulkner, úprava mozku pro vylepšení vojáka, projekt se nevydařil..."

Jaké vylepšení vojáka? Jak nevydařil? Podrobněji? Tak už kurva mluv!!!

"Ze začátku jsme měli vynikající výsledky, vše se dařilo a pokusné objekty se staly perfektními stroji na zabíjení."

Nakonec se to celé složilo, dodnes nevíme proč. Nechte mě žít, mám ženu a děti. Neubližujte mi, řeknu vám vše!"

"Já vím, že mi řekneš vše!" Můj úsměv byl skutečně, ale skutečně kvalitní. "Vezmi to pěkně pomalu, po pořádku, abych tomu rozuměl."

"Měli jsme pár nápadů, které se nakonec uplatnily. Jedná se o chirurgický zákrok do mozku, na začátku vše vypadalo slibně, až do okamžiku, kdy první testovací osoby začaly dělat věci, které dělat vůbec neměly."

Jaké věci? A především jaké osoby? Mluv!!!

"První výsledky byly absolutně v pořádku, zlepšil se fyzický i psychický stav testovaných, byli schopní zvládnout celou řadu úkolů pro normálního člověka absolutně nemožných. Po roce testů velení rozhodlo o tom, že tuhle technologii použijí i na normální vojáky. Pokusné osoby byly doposud lidé, kteří oficiálně neexistují."

Provedli jsme operaci na deseti vybraných jedincích. Osm z nich byli nejlepší vojáci legie, dva další byli jen do počtu. Asi po roce a půl po první operaci na pokusném objektu, tzn. půl roku po operaci vojáků legie se začaly dít divné věci.

Tři z nich zmizeli z uzavřeného cely, nikdo neví jak. Prostě tam večer byli a ráno už ne.

Další uprchl, při kteréžto příležitosti vyhledal vše, co se mu postavilo do cesty, včetně kompletní vojenské posádky tohoto ostrova.

Nakonec jsme ho dostali na moři, zpravila to až menší atomová bomba. Kvůli tomu musela Francie tvrdit, že obnovila jaderné pokusy.

Než jsme zjistili oč se jedná, byly všechny objekty buď mrtvé, nebo zmizely. Nakonec nám zbyli jen legionáři a ti dva chudáci do počtu. Ty dva nechala vládat prostě odstranit, ti ostatní byl problém. Přeci jen se jednalo o elitní vojáky. A ať si říká kdo chce co chce, k takovémuhle mužům se legie chová jako matka.

Byla provedena částečná úprava paměti a milí chlapci byli přesazeni do normálního života. Co jsme mohli asi tak dělat?"

Konečně se na mě pořádně podíval: "Proboha to ne, to jste vy! Tak proto se ptáte."

Jo ptám a co slyším se mi vůbec nelíbí. Pokusy a bůhví co ještě. "Pěkný sračky doktore."

Svět se zpomalil až se nakonec úplně zastavil. Něco není v pořádku, tady fakt něco není v pořádku. Rozhlédl jsem se kolem sebe a sakra, co to je?

Dveře se pootevřely a z nich vypadl chlapík s pistolkou v ruce. Z pistolky vyletěla kulička a ta mi udělala bebí.

Koukám na svoje tělo, normálně se mi docela líbí, ale areosolová úprava mojí hlavy, respektive vnitřku mojí hlavy, prostírající se na zdi se mi nelíbí vůbec. Jak jsem ho mohl přehlédnout? Musím uznat, že střílet pán umí.

"Jste celej doktore?" ptal se ten chlápek, co mi právě ustřelil hlavu. Doktor asi není na podobné výjevy zvyklý, začal zvracet.

Taky jsem jako poslední slova ve fyzicku mohl nahlásit něco jiného než: "Pěkný sračky doktore."

To mi znovu připomnělo, že jsem tady vlastně dvakrát. Jednou mrtvej a jednou docela živej. Co bude teď? Tak se nakonec kladivo vrátilo a stalo se co stalo. Vím, vím co jsem. Vím co bude, vím co bylo.

Ještě chvíli se mi dařilo držet tvar, hmota je pěkná potvora. I když to byl spíš můj projektovaný obraz, hmotu jsem nechal ležet na zemi. Je to zvláštní, já svého vraha mám rád, tedy abych byl přesný, já jsem svůj vrah. Já jsem on, on je já. Konečně mně z toho přiblíženého fyzického futrálu někdo vypustil.

Svět se změnil ve futuristické dílo ožralého malíře. Vše se točí, kontury mizí. Tak jsem doma, nejhorší (hmm... nebo nejlepší?) na tom je, že se stejně zase vrátím. Je tu fajn. Jsem láska, jsem Bůh. Tady to vím, tady to jsem, tady to žiji. Zatím se mi nikdy nepovedlo to prožít i tam dole nebo to je nahoře? No prostě v tom zařízení, kterému se říká lidské tělo aneb fyzický svět.

Držte mi palce za chvíli na to jdu znova. A kdybychom se náhodou někde potkali, tak vezte, že jsem láska.